

[TFBoys] Snowy Love

Contents

[TFBoys] Snowy Love	1
1. Chương 1: Đau Thương	2
2. Chương 2: Chia Lìa	3
3. Chương 3: Trở Về	5
4. Chương 4: Bí Mật	7
5. Chương 5: Chinh Phục Ái Tình (1)	9
6. Chương 6: Chinh Phục Ái Tình (2)	10
7. Chương 7: Anh Hùng Cứu Mĩ Nam	12
8. Chương 8: Tình Định Xuất Hiện	14
9. Chương 9: Buổi Hẹn Hò Đầu Tiên ^^	17
10. Chương 10: Võ Kịch Nổi Tiếng	19
11. Chương 11: Ngoại Truyện: Chuyển Nhà	21
12. Chương 12: Tập Kịch	23
13. Chương 13: Buổi Công Diễn	25
14. Chương 14: Món Quà Valentine	26
15. Chương 15: Bạn Mới, Bạn Cũ	28
16. Chương 16: Cún Mặt Dao	30
17. Chương 17: Bệnh	33
18. Chương 18: Đi Cẩm Trại (1)	36
19. Chương 19: Đi Cẩm Trại (2)	38
20. Chương 20: Đi Cẩm Trại (3)	40
21. Chương 21: Đi Cẩm Trại (4)	43
22. Chương 22: Chiến Tranh Lạnh	45
23. Chương 23: Chấp Nhận Hay Không Chấp Nhận?	48
24. Chương 24: Chấp Nhận Hay Không Chấp Nhận?(2)	51
25. Chương 25: Em Yêu Anh, Tuấn Khải	53
26. Chương 26: Thách Đấu Và Bắt Cóc	56
27. Chương 27: Giải Cứu	59
28. Chương 28: Sự Trả Thù Của Hạ Vĩnh Kỳ (part 1)	61
29. Chương 29: Sự Trả Thù Của Hạ Vĩnh Kỳ(part 2)	64
30. Chương 30: Sự Trả Thù Của Hạ Vĩnh Kỳ(part 3)	66
31. Chương 31: Sập Bẫy	69
32. Chương 32: Viên Mãn (end)	72
33. Chương 33: Phiên Ngoại 1: Halloween Dễ Thương	73
34. Chương 34: Phiên Ngoại 2: Ra Mắt Mẹ Chồng	77
35. Chương 35: Phiên Ngoại 3: Giáng Sinh Ngọt Ngào	82

[TFBoys] Snowy Love

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ Một câu chuyện về tình yêu đồng giới giống như bao câu chuyện tình yêu đồng giới

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tfboys-snowy-love>

1. Chương 1: Đau Thương

Vương Thị - tập đoàn đá quý lớn mạnh và phát triển thịnh đạt nhất Trung Quốc. Người gây dựng nên công ty là chủ tịch và phó chủ tịch họ Vương. Vợ của hai ông đều là những người phụ nữ không những giàu có mà sắc đẹp còn nghiêng nước nghiêng thành. Vợ chủ tịch là bà Dương Mịch-con gái của một tỉ phú vô cùng giàu có, vợ của phó chủ tịch là bà Chương Tử Di-con gái của chủ tịch tập đoàn Chương Thị (=__=).

Cả hai gia đình đều đã có cho mình những đứa trẻ dễ thương, là Vương Tuấn Khải hai tuổi và Vương Nguyên một tuổi.

~5 năm sau

--Cả hai! Đứng lại có nghe không?!!!_Dương Mịch hét lớn.

-Không chịu, ngày mai chúng con nhất định phải đi đón baba!_Tiểu Khải bướng bỉnh, nắm tay Tiểu Nguyên tiếp tục chạy.

Chương Tử Di từ trong bên trong nói vọng ra :

-Mịch tỷ! Cứ để chúng theo, em sẽ canh chừng!

Dương Mịch phân vân một lát, rồi gật đầu đồng ý.

-Tiểu Nguyên thấy không?! Anh đã nói mama sẽ đồng ý mà!_Tiểu Khải đắc ý nghênh mặt với Tiểu Nguyên.

“Reng...reng...reng...”

Tiếng chuông điện thoại dưới phòng khách reo liên hồi. Chương Tử Di vội vàng chạy xuống bắt máy, đầu dây bên kia có chút hốt hoảng:

“Phu nhân! Chủ tịch xảy ra chuyện rồi!”_Người thư kí nói trong tiếng nấc.

Chương Tử Di hoảng người khi nghe tin, làm rơi luôn chiếc điện thoại xuống đất. Dương Mịch đang dẫn hai đứa nhỏ xuống lầu biết là có chuyện không hay liền hốt hoảng chạy đến. Chương Tử Di liền bật khóc ôm chầm lấy Dương Mịch, hai đứa trẻ thì ngạc nhiên không biết đã có chuyện gì.

~15 phút sau

~Chiếc xe ô tô vừa lớn vừa sang trọng đã đến trước bệnh viện Thiên Nhân gần sân bay. Xe vừa mở cửa bốn con người hai lớn hai nhỏ vội vàng chạy ngay vào dãy phòng cấp cứu. Người thư kí vừa thấy họ liền chạy đến chào hỏi. Không trả lời, hai người họ hỏi anh ta tới tập :

-Tình hình sao rồi cậu Vĩ, họ đâu rồi?_Sự lo lắng hiện rõ trong ánh mắt Dương Mịch.

-Tình hình rất nguy cấp, cần phải chờ đợi ạ!_Kỳ Vi nhẹ nhàng đáp.

-Vậy lí do gì mà máy bay gặp nạn, chẳng phải hai chủ tịch đã đi chuyến bay an toàn nhất rồi hay sao?_Chương Tử Di bất giác khó hiểu.

-Chuyện là...

Bốn con người cùng nhau nghe kể rõ đầu đuôi. Đến đây Tiểu Khải đã hiểu ra một chuyện, nó biết có khi đây là lần sau cùng nó gặp được bố.

Bây giờ đã là bảy giờ tối, trời mưa tầm tã như khóc than cho số phận con người. Ánh đèn bên trong phòng phẫu thuật vụt tắt, các bác sĩ bước ra ngoài với ánh mắt bất lực hướng vào mọi người đang hồi hộp chờ kết quả, rồi thở dài :

-Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, mời người nhà vào gặp mặt bệnh nhân lần cuối!

Nghe đến đây Chương Tử Di và Dương Mịch gần như ngất đi, Tiểu Khải và Tiểu Nguyên ra sức dụi dụi hốc mắt đỏ hoe.

Năm con người chạy vào phòng cấp cứu, nhịp tim của hai người đàn ông đang dần yếu đi.

Chủ tịch nhìn vợ của mình rồi quay sang nhìn đứa con trai thân yêu. Ông thì thào bằng giọng yếu ớt:

-Khải Nhi! Con phải lớn thật nhanh...để giúp mẹ và dì cai quản công ty có biết chưa? _Ông với tay lên xoa đầu Tiểu Khải.

-À.... ta quên, sau này con còn phải chăm sóc tốt cho Nguyên nhi của ta!

Tiểu Khải gật gật đầu như sợ không còn kịp nữa.

“Papa yên tâm hãy tin vào Khải nhi, con nhất định sẽ nghe lời...hức..hức”

Lúc này đây, gia đình của Tiểu Nguyên cũng nghẹn ngào trong nước mắt.

-Tử Di! Tiểu Nguyên! Hai mẹ con đừng khóc nữa, hãy giúp Dương Mịch quản lý công ty cho tốt. Cho dù sau này anh không còn bên hai người nữa, nhưng anh hứa sẽ luôn dõi theo giúp hai người vượt qua những khó khăn!_Giọng của ông yếu ớt dần.

-Không! Nguyên nhi không cho papa đi đâu hết, papa phải ở lại với mẹ và Nguyên nhi!”_Tiểu Nguyên bất giác khóc lớn hơn.

Lão ba nắm lấy đôi tay gầy yếu của cậu an ủi :

-Nguyên nhi nín khóc nào, từ nay sẽ có thêm Khải nhi chăm sóc cho con, ta rất tin tưởng thằng bé.

Vừa nói xong, hai lão ba trút hơi thở cuối cùng, lên đường bình an không một chút bận lòng.

Buổi tối hôm đó Tiểu Khải đã quyết tâm phải bảo vệ được Tiểu Nguyên, chăm sóc cho Tiểu Nguyên và sau này lớn lên nhất định sẽ cưới Tiểu Nguyên làm “vợ”, theo đúng mong ước của baba trước lúc ra đi.

2. Chương 2: Chia Lìa

Sau cái chết bất ngờ của ba và bác Vương, Tiểu Khải ngày càng ít mở lòng với ai. Những người gần nó được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ khi ở bên cạnh Tiểu Nguyên thì nó mới cười nói vui vẻ, trở lại là Tiểu Khải của ngày xưa.

-Tiểu Khải a!_Tiểu Nguyên hứng khởi gọi.

-Gì thế Nguyên Nguyên?-Tiểu Khải đáp nhẹ.

-Bây giờ tuyết đang rơi! Mai mình cùng nặn người tuyết nha!_Tiểu Nguyên nũng nịu làm mặt dễ thương.

-Được, ngày mai anh cũng có chuyện muốn nói với Tiểu Nguyên, còn bây giờ chúng ta đi ngủ!_Tiểu Khải mỉm cười đưa tay xoa đầu Tiểu Nguyên.

[7 giờ sáng]

-Nhanh lên Khải ca~Tiểu Nguyên vừa chạy vừa gọi người ở phía sau.

-Chậm thôi Tiểu Nguyên, té bây giờ!

Hai đứa nhỏ cùng nhau chạy lên một ngọn đồi phủ đầy tuyết trắng. Thật đẹp. Và bắt đầu công trình xây dựng người tuyết. Tiểu Nguyên và Tiểu Khải thích thú chơi trò ném tuyết, đến khi mệt lã người mới chịu dừng lại.

-Tiểu Nguyên có vui không, mình về nhà đi, ở đây lâu quá không nên!_Tiểu Khải vừa nói vừa nhìn Tiểu Nguyên.

-Chẳng phải Khải ca nói có chuyện muốn nói với Tiểu Nguyên sao?-Thằng bé thắc mắc hỏi.

-Ừ nhĩ!

Bỗng dưng ánh mắt Tiểu Khải thay đổi, trở nên nghiêm túc đến lạ, như một người trưởng thành. Nó hỏi Tiểu Nguyên:

-Tiểu Nguyên à, sau này em sẽ gả cho anh chứ?

Tiểu Nguyên không hiểu gã là cái gì nhưng vẫn cười đáp:

-Đương nhiên rồi, em thích nhất là Khải ca.

-Vậy nếu sau này Khải ca xa Tiểu Nguyên một thời gian, thì Tiểu Nguyên có còn thích Khải ca không?!_Tiểu Khải tiếp tục hỏi, mắt ánh lên những tia buồn.

[Flashback]

-Vài ngày nữa tỷ sẽ bay sang Hàn Quốc để công tác, cũng chưa biết là bao lâu, nếu có điều kiện tốt thì sẽ mở thêm một chi nhánh mới để phát triển tập đoàn Vương Thị của chúng ta. Đợt này đi tỷ sẽ đưa Tiểu Khải theo, giúp thằng bé làm quen dần, em nghĩ sao về việc này?

-Quyết định của tỷ thật đúng đắn nhưng...-Chương Tử Di mỉm cười và rồi nụ cười vụt tắt.

-Nhưng làm sao?_Dương Mịch lo lắng.

-Vậy còn hai đứa nhỏ, nó sẽ buồn lắm, dù sao thì tình cảm của hai đứa nó cũng rất sâu sắc!_Chương Tử Di ngập ngừng nói.

-Không sao đâu, chúng ta cứ lựa lời mà dỗ dành hai đứa nó. Với lại em cũng phải bồi dưỡng Tiểu Nguyên cho thật tốt, chị đã chọn thằng bé làm con dâu tương lai rồi đó!_Dương Mịch cười lớn.

[End Flashback]

Tiểu Nguyên cảm nhận được sự quan trọng trong câu nói của Tiểu Khải, nó mỉm cười trả lời :

-Tiểu Khải! Em là bông tuyết, anh là mùa đông, luôn gần bó bên nhau!

Tiểu Khải nghe được những lời từ tận đáy lòng Nguyên mà không cảm được nước mắt, khẽ ôm Tiểu Nguyên vào lòng.

-Ấm quá Khải ca, em muốn được như vậy mãi!_Tiểu Nguyên dụi dụi vào hõm cổ Tiểu Khải.

Tiểu Khải mỉm cười ôn nhu:

-Ngốc, anh sẽ không đi đâu hết mà!

Rồi ngày đó cũng đến, ngày mà đối với Tiểu Nguyên mọi thứ dường như sụp đổ trước mắt. Nó thật không tin vào tai mình nữa khi nghe tin Tiểu Khải rời khỏi Trùng Khánh, nước mắt nó không ngừng rơi làm trái tim Tiểu Khải thất lạc. Tiểu Khải ôm Tiểu Nguyên vào lòng an ủi:

-Tiểu Nguyên nín đi, anh hứa sẽ quay lại!

-Không! Khải ca hứa là sẽ ở bên cạnh Tiểu Nguyên , tại sao bây giờ lại bỏ đi đi chứ?_Tiểu Nguyên yếu ớt đánh vào người Tiểu Khải.

Chương Tử Di không đành lòng nhìn thấy tiểu Nguyên khóc, liền thúc giục :

-Tiểu Khải! Trễ rồi con, mau ra xe với mẹ đi, ta và Tiểu Nguyên chúc con đi bình an.

-Con tạm biệt dì, tạm biệt tiểu Nguyên!_Tiểu Khải chào tạm biệt.

-Khải ca nói dối, nói dối!_Tiểu Nguyên khóc lớn vọt chạy lên phòng, ánh mắt Tiểu Khải bắt lực dõi theo.

-Nhờ dì đưa cái này cho Tiểu Nguyên, bảo em ấy hảo trân trọng nó. Tạm biệt!_Tiểu Khải đưa cho Chương Tử Di hai chiếc hộp rồi mới an tâm rời đi.

Xe bắt đầu chạy, hình bóng ngôi nhà cứ xa dần rồi mất dạng.

-Tiểu Nguyên, chờ Khải ca!

3. Chương 3: Trở Về

-Là tôi! Quý ngài cần gì?! _ Người đàn ông vừa hút thuốc vừa hỏi.

Đầu dây bên kia vang lên nói giọng nói ghê rợn:

-Giết!

-Mười năm sau-

-Hảo soái a!! Đúng là đại thiếu gia của Vương Thị có khác!_Một cô gái ở sân bay hét lên.

Phía máy bay vừa hạ cánh, một chàng trai bước ra. Anh mang một vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng đầy lãng tử, như một thiên thần, đúng là cho dù thời gian có dài cũng không thể thay đổi được con người này, Vương Tuấn Khải.

-Con về đến Trùng Khánh rồi, mẹ không cần lo, ngay lập tức con sẽ về nhà dì Di_Vương Tuấn Khải gọi điện báo cáo với mẹ.

Dương Mịch châm chọc:

-Đừng vội con, sẽ làm người ta sợ!

Anh ừ nhẹ một tiếng.

-À phải rồi, hai ngày nữa Dịch thiếu sẽ sang đó, con đưa cậu ấy đến ở cùng cũng được!_Dương Mịch hào hứng nói.

-Vâng!Con biết rồi!-Vương Tuấn Khải đột nhiên cảm thấy vui. Thiên Tử là người bạn thân duy nhất của anh trong suốt 10 năm qua, sẵn sàng cùng anh làm mọi chuyện điên khùng.

Xe đón Tuấn Khải vừa đến, anh đã bước vội vào trước bao nhiêu ánh mắt hình trái tim đang hướng vào mình. Tài xế theo lời anh chạy thẳng đến nhà Chương Tử Di.

.....

Cùng lúc này ở một nơi khác.

-Dậy mau đi cafe với tớ!_Chí Hoành vừa than phiền vừa

rủ rê cục bông đang cuộn tròn trong chăn.

-Thôi mà Nhị Hoành, hôm nay có phải đi học đâu?! _ Vương Nguyên uể oải trả lời.

-CẬU!!!!_Đợi một lát thấy không thấy động tĩnh, Chí Hoành lại lên tiếng:

-Tổ rử Tiểu Trình và Hàng Hàng đi ăn món Nhật vậy!

Vương Nguyên vừa nghe đến ăn đã vội tung chăn bay vào nhà vệ sinh, nói vọng ra :

-Nhớ chờ tổ đó!

Chí Hoành lắc đầu trước sự tham ăn của Nguyên, ừ một tiếng rồi đi xuống lầu.

Xe của Vương Tuấn Khải dừng lại trước một ngôi nhà quen thuộc nhưng có vẻ sang trọng hơn trước rất nhiều. Có người ra mở cửa, là bà giúp việc lúc trước khi đi anh chưa từng gặp. Bà nở một nụ cười hiền hậu rồi dẫn anh vào như biết trước được sự có mặt của anh bây giờ.

Chương Tử Di đang đứng trước nhà đợi Vương Tuấn Khải, thấy anh bước vào thì không cầm được nước mắt.

-Tiểu Khải đi lâu quá rồi đó, ta rất nhớ con! Xem nào, bây giờ cao chừng này rồi à, lại còn hảo soái như vậy, chắc bên đó nhiều bạn nữ theo đuổi con lắm đúng không?

Vương Tuấn Khải chỉ cười lộ ra hai chiếc răng khểnh. Mắt đảo đảo nhìn khắp nơi tìm kiếm Vương Nguyên. Nhận ra anh đang muốn tìm cái gì, Chương Tử Di thay đổi sắc mặt, vội kéo anh vào bên trong nói chuyện.

Tiểu Khải, nghe ta nói điều này. Tiểu Nguyên, nó mất rồi!_Chương Tử Di không ngừng khóc khi kể lại chuyện của Vương Nguyên.

Vương Tuấn Khải vô cùng sửng sốt khi nghe chuyện này. Vương Nguyên không còn bên anh nữa sao? Từ bao giờ?! Thật không thể tin được! Tại sao lại như vậy, ông trời thật là biết đùa người mà.

Vương Tuấn Khải thần thờ bước lên phòng Vương Nguyên, nhìn ngắm những kỉ vật quen thuộc, nước mắt bất chợt tuôn ra.

-Nhị Hoành! Cafe Mèo nha!_Vương Nguyên mắt long lanh nhìn Chí Hoành.

-Số điện thoại Mĩ Kỳ!-Chí Hoành ra điều kiện!

-Được rồi được rồi a!_Vương Nguyên kéo Chí Hoành chạy như bay.

Đã hai ngày từ khi biết chuyện về Vương Nguyên, Vương Tuấn Khải tự nhốt mình trong phòng không nói chuyện với ai. Bỗng nhớ ra chuyện gì đó, anh vội vã thay quần áo rồi ra khỏi phòng. Lấy lại tin thần, Vương Tuấn Khải leo lên chiếc xe phân khối lớn, lao vun vút ra đường.

Tại sân bay Trùng Khánh.

-Khải ca! Ở đây!

Anh đã nhìn thấy hắn, cũng đưa tay ra hiệu. Thiên Tỉ chạy đến, nở nụ cười tươi rói, khoác vai Vương Tuấn Khải cùng đi về nhà.

Trên đường về hắn kể cho anh nghe chuyện trên trời dưới đất làm anh nhức hết cả đầu. Vì Vương Tuấn Khải lớn hơn Thiên Tỉ một tuổi nên anh lúc nào cũng xem hắn là em trai. Gia đình hai người giống nhau, đều sang Hàn Quốc để lập nghiệp nên ba hắn giúp đỡ mẹ anh rất nhiều, anh xem ông như ba của mình vậy. Từ lúc 6 tuổi anh đã gặp hắn, điều này càng làm cho anh nhớ đến Vương Nguyên.

Thấy Vương Tuấn Khải chẳng nói gì, biết là anh đang có chuyện không vui nên Thiên Tỉ cũng chẳng hỏi, chỉ lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

-Khải ca! Mình học trường TF nhĩ? Nghe nói ngày mai khai giảng.

Lúc này Vương Tuấn Khải mới lên tiếng:

-Không gấp, tuần sau chúng ta đến trường, với danh nghĩa là học sinh mới, vài hôm này chú muốn đi đâu chơi thì tùy.

Nói đến đi chơi, hai mắt Thiên Tỉ sáng rực.

-Khải ca nói chí phải!

Anh và hấn về nhà, Chương Tử Di tiếp đón rất niềm nở. Nhưng Vương Tuấn Khải vẫn cảm thấy chuyển về này thật vô nghĩa khi không còn Vương Nguyên bên cạnh.

Thế rồi cũng hết một tuần, cả hai bắt đầu đi học.

Hiện tại, lớp học của Vương Nguyên và Chí Hoàng, tiếng ồn ào không ngớt, bọn nó đang bàn tán xôn xao về việc có hai học sinh mới chuyển vào lớp.

Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ đến trường lúc đang sinh hoạt đầu giờ nên có rất ít người trông thấy, thật may mắn.

Cô giáo chủ nhiệm đưa cả hai đến lớp 10A1-lớp xuất sắc nhất khối của trường.

-Trật tự! Lớp chúng ta có học sinh mới.

-Tôi là Dịch Dương Thiên Tỉ, gọi Thiên Tỉ được rồi! Mong các bạn giúp đỡ!-Thiên Tỉ giới thiệu xong liền nở nụ cười. Khiến tiểu tâm can Chí Hoàng bỗng dưng gào thét.

-Vương Tuấn Khải!_Chỉ ba từ, làm cả lớp im phăng phắc, Vương Nguyên cũng bắt đầu rục rịch.

“Vương Tuấn Khải? Cái tên...quen quá!” _ Một trận đau tê dại lại kéo đến.

4. Chương 4: Bí Mật

Việc nhớ lại cái tên này đối với Nguyên vô cùng khó khăn. Ký ức của cậu về nó rất mơ hồ nhưng cũng rất quen thuộc. Cơn đau vừa dứt cũng là lúc cậu chìm vào cơn hôn mê sâu.

-Chỗ Vương Nguyên và Chí Hoàng còn trống, hai em xuống dưới đi!_Cô giáo lên tiếng.

-Sao hai bạn đó không ngồi chung cô nhĩ?!_Thiên Tỉ khó hiểu hỏi.

Cô giáo vui vẻ trả lời:

-Hai đứa nó nói chuyện rất nhiều, cho ngồi chung thì lớp mình sẽ thành cái chợ mất!

Cả lớp cười hả hê làm Chí Hoàng vô cùng xấu hổ.

Vương Tuấn Khải suy nghĩ về cái tên Vương Nguyên, phải chăng đó chỉ là sự trùng hợp???

Thiên Tỉ lên tiếng:

-Vậy em sẽ ngồi với Chí Hoàng! Xin chào Tiểu Hoàng!

Chí Hoàng vẫy tay chào lại, mặt đen ngời thẳm:

“Tiểu cm cậu!”

Hai người nhanh chóng vào chỗ ngồi, Vương Nguyên lúc này chả động đậy, cậu bị bất tỉnh này giờ nhưng không ai biết. Bỗng có tiếng thầy dạy toán đập bàn, quát:

-Trò kia, mới vào học đã ngủ rồi à?

Nghe giọng thầy, Chí Hoàng quay xuống lay Vương Nguyên, nhưng chẳng có động tĩnh. Chợt nó nhận thấy cậu nóng hơn bình thường, biết là có chuyện, liền xin phép thầy đưa cậu xuống phòng y tế. Nhưng với sức của nó làm sao công nổi Vương Nguyên, đành bất lực quay sang nhìn Vương Tuấn Khải.

-Nhờ cậu đưa Vương Nguyên xuống phòng y tế, nếu không cậu ấy có chuyện mất!

Vương Tuấn Khải không nói gì nhưng liền đứng dậy công Vương Nguyên đi, vì anh nghĩ sự xuất hiện của mình hiện tại là rắc rối cho cậu.

~Flashback~

-Khải ca chỉ được công một mình Tiểu Nguyên thôi đó!_Tiểu Nguyên ở trên lưng Tiểu Khải nũng nịu nói.

-Em là nhẹ nhất rồi!_Tiểu Khải cười vui vẻ.

~End Flashback

~Vừa đặt Vương Nguyên lên lưng, một cảm giác quen thuộc bỗng dưng trở dậy. Vương Tuấn Khải nghĩ :

“Cậu ta sao lại giống Tiểu Nguyên như vậy?!”

Căn phòng y tế xộc mùi thuốc sát trùng, đó là nơi Vương Tuấn Khải ghét nhất trên đời. Anh vừa định bỏ đi thì bị một bàn tay nắm lại. Anh bất ngờ quay lại ,thấy Vương Nguyên đang khóc, không biết nên làm gì, anh chỉ đành ngồi xuống, để cậu nắm lấy tay mình.

-Khải ca chết tiệt!! Nói đi là đi vậy sao? Có giỏi thì đừng về nữa!_Vương Nguyên nói mớ vài câu không rõ ràng.

Vương Tuấn Khải lặng người, suy nghĩ đây là Tiểu Nguyên trong anh ngày càng chắc chắn hơn. Nhất định, anh phải làm rõ chuyện này.

Vương Tuấn Khải chạy lên lớp học tìm Lưu Chí Hoành vì nó là người thân với Nguyên nhất.

-Theo tôi ra đây!_Vương Tuấn Khải lạnh lùng ra lệnh. Chí Hoành chưa hiểu có chuyện gì nhưng cũng lật đật chạy theo phía sau.

-Vương Nguyên là bạn của cậu?_Vương Tuấn Khải hỏi.

-Phải a!_Chí Hoành ấp úng trả lời.

-Cậu ta sống ở đâu? Còn ba mẹ không? Vương Nguyên là tên thật của cậu ta à?!

Một loạt câu hỏi phun ra từ làm Chí Hoành đần mặt, não bộ mất đi vài nếp nhăn.

Sau một hồi đầu óc dần tỉnh, Chí Hoành trả lời:

-Vương Nguyên là tên thật cậu ấy, hiện đang sống cùng gia đình tớ. Trong một lần nào đó của Vương Nguyên bị tổn thương dẫn đến mất trí nhớ, mẹ Vương Nguyên đã đưa cậu ấy đến nhờ gia đình tớ chăm sóc cũng không biết vì lý do gì. Nhưng cậu ấy rất tốt bụng!_Lưu Chí Hoành diễn giải thêm một tràng dài, ngay cả Vương Tuấn Khải đã bối hơi rồi cũng không biết.

Vương Tuấn Khải chạy như bay về nhà mà không kịp thông báo cho Thiên Tử một tiếng, bây giờ đang còn khóa học buổi chiều. Vừa về đến nơi, anh lập tức gọi tìm Chương Tử Di.

-Có chuyện cần tìm dì sao?_Chương Tử Di có chút lo lắng.

-Chuyện của Vương Nguyên, con biết hết rồi!_Vương Tuấn Khải ngó nghiêng như đang dò xem biểu hiện của bà.

-Ta đã sai khi giấu giếm con. Tất cả là do người đàn ông tên Hạ Vĩnh Kỳ!_Chương Tử Di không nén được sự khinh bỉ, sau đó kể tiếp.

Ông ta kinh doanh cùng ngành với chúng ta. Sau khi con và mẹ sang Hàn Quốc, ông ta năm lần bảy lượt muốn hại chết Tiểu Nguyên, cốt lõi là hắn muốn đi đau buồn mà lơ là công ty. Hắn luôn cho người theo bảo vệ thằng bé. Nhưng có một lần Tiểu Nguyên trốn bảo vệ ra ngoài ngắm tuyết rơi và kết quả là bị gã ta bắt được. Hắn đem nhốt thằng bé trong nhà kho tối tăm, ẩm mốc lại còn rất bẩn thỉu. Lúc người của dì phát hiện ra thì cũng là lúc hắn đã đánh một cú vào đầu Tiểu Nguyên để kết liễu thằng bé. Lúc đó dì rất hoảng sợ, dì nghĩ rằng mình sẽ mất Tiểu Nguyên mãi mãi, nhưng dì cũng không hiểu vì động lực nào đó mà thằng bé đã nhanh chóng tỉnh lại sau hai tuần hôn mê ở bệnh viện. Chuyện đáng buồn là Tiểu Nguyên đã bị mất trí nhớ. Cảnh sát ập đến, bọn thuộc hạ của Hạ Vĩnh Kỳ đã bị cảnh sát tóm cổ nhưng hắn ta thì may mắn trốn thoát. Cảnh sát có tra khảo đến mức nào bọn chúng cũng không chịu khai ra kẻ chủ mưu của vụ bắt cóc. Dì rất lo lắng hắn sẽ lặp lại chuyện này một lần nữa nên mới nhờ bác sĩ báo là thằng bé đã mất trong vụ việc vừa rồi. Để đảm bảo an toàn, dì đã gửi nó đến Lưu gia, gia đình thân thiết với dì và nhờ họ chăm

sóc cho nó. Dì có nghĩ đến chuyện con sẽ gặp lại Tiểu Nguyên nhưng không ngờ lại sớm như vậy, hai đứa thật sự rất có duyên với nhau. Ta thực xin lỗi con, đừng trách ta!_Chương Tử Di nói trong nước mắt, nó là bí mật bà chôn kín trong lòng bấy lâu.

-Tuấn Khải! Hiện tại, dì muốn con bảo vệ Vương Nguyên, giúp thằng bé khôi phục trí nhớ. Hãy hứa với dì!

-Dì yên tâm, đây là lúc con thực hiện lời hứa 10 năm trước với em ấy!_Vương Tuấn Khải trong lòng đầy kiên định.

Nụ cười thật tươi rói cuộc cũng trở lại với hai con người.

5. Chương 5: Chinh Phục Ái Tình (1)

“Reng...reng...reng”

Tiếng chuông vang lên điểm báo giờ tan trường. Học sinh lật đật thu dọn sổ sách thẳng cánh vọt ra ngoài, chỉ còn lại ba con người về sau cùng. Thiên Tỉ cố tình ở lại vì định rủ hai bạn mới về cùng.

-Nhị Nguyên! Cả ngày hôm nay sao cậu cứ thờ người ra vậy, có chuyện gì à?!_Chí Hoành lo lắng hỏi.

-Nếu tớ nói mình đã nhớ ra gì đó thì cậu có tin không?! _Vương Nguyên ngu ngơ hỏi lại.

-Mười năm qua cậu có nhớ ra cái gì đâu, kể cả mẹ mà cậu còn hay quên nữa là!_ Chí Hoành ngạc nhiên.

-Tớ chẳng biết là mình có nhớ lại không, nhưng trước khi ngất xỉu mình đã nghe một cái tên và nó làm đầu mình đau đầu! _Vương Nguyên nhớ lại lúc sáng.

-Kì lạ nhỉ! Tên gì mà lại làm cậu đau đầu!_Chí Hoành thắc mắc.

-Vương Tuấn Khải?!_Thiên Tỉ ở bên cạnh đột nhiên nói.

-Đúng rồi à! Làm sao cậu biết với lại cậu là ai?!_Vương Nguyên ngây thơ hỏi làm Thiên Tỉ hóa đá.

-Nhị Nguyên ngốc! Không nhớ sáng nay có học sinh mới chuyển vào lớp mình à?! Cậu đúng là đang trí mà! _Chí Hoành cốc đầu Vương Nguyên một cái rõ đau, còn giọng trách móc.

Thiên Tỉ nhìn hai người cãi nhau mà không nhịn được, nở một nụ cười khả ái với hai lúm đồng điệu. Thiên Tỉ sau đó kéo Chí Hoành và Vương Nguyên ra về, mặc cho má ai đó đã phiền hồng khi hấn nắm tay a.

Cả ba bước ra khỏi trường trước những con mắt ngạc nhiên của bàn dân thiên hạ. Chợt nhớ ra gì đó, Chí Hoành quay sang hỏi Thiên Tỉ :

-Sao cậu biết cái tên Nhị Nguyên nhớ đến là Vương Tuấn Khải vậy ?!

-Nói cậu ngốc quả không sai, chẳng phải sáng nay Tuấn Khải hẹn gặp cậu để nói về chuyện của Vương Nguyên hay sao?!_Thiên Tỉ trả lời.

-Nhưng rồi làm sao?_Chí Hoành lại ngây ngốc hỏi.

Thiên Tỉ vỗ trán.

-Thiên a! Chẳng là tôi thấy không an tâm nên đi theo xem có việc gì!

“Cốp”

-Sao cậu dám nghe lén chúng tôi nói chuyện?!_Chí Hoành bực bội cốc lên đầu Thiên Tỉ coi như trả thù.

-Sao cậu dám!_Thiên Tỉ mắng mỏ không ngừng.

-Thôi, nói tiếp chuyện lúc nãy đi!_Chí Hoành yêu cầu.

Được tiếp sức mạnh, Thiên Tỉ tuôn ra một tràng diễn thuyết chắc chẽ của mình, cuối cùng hấn xâu chuỗi lại được :

-Lúc trước Vương Tuấn Khải từng rất quan trọng với Vương Nguyên và ngược lại!

-Có chuyện đó, sao tôi chẳng biết gì hết?__Vương Nguyên chau mày.

-Cậu mất trí nhớ, đương nhiên cả Vương Tuấn Khải cũng quên luôn rồi!__Chí Hoành thở dài.

Cứ thế cả ba tiếp tục đi về. Nhà của Chí Hoành đã ở phía trước, cả hai chào tạm biệt Thiên Tỉ rồi đi vào. Nhà của Chương Tử Di xa hơn một đoạn nên Thiên Tỉ phải cuốc bộ thêm một đoạn nữa mới đến, cũng tại Vương Tuấn Khải chết tiệt dám bỏ rơi hắn.

-Di ơi! Mở cửa cho con với!__ Vừa đến cổng, Thiên Tỉ đã gọi vào trong.

Lần này là tận tay Chương Tử Di mở cửa đón cậu vào. Vừa thấy hắn, bà đã nở nụ cười thân thiện.

-Tiểu Thiên về rồi, mau vào tắm rửa rồi ăn cơm nha con!

-Dạ!__Thiên Tỉ mỉm cười trả lời.

Sau bữa cơm thân mật có một mình, Thiên Tỉ buồn chán chạy lên phòng tìm Vương Tuấn Khải. Vừa bước vào đã thấy anh hí hoáy trên laptop, hắn lén nép ở phía sau nhìn vào màn hình. WTF?! Cách chinh phục tình cảm con trai! Chẳng lẽ...chẳng lẽ...

-A! Điên thật rồi!__Thiên Tỉ chạy ra ngoài với tốc độ ánh sáng.

Vương Tuấn Khải chẳng hiểu gì cả, ngó ra ngó vào chẳng biết Thiên Tỉ vào và biến lúc nào, rồi lại cầm cúi xem, miệng cười nham nhở.

“Cốc..cốc”

-Khải ca! Em vào được chứ? __Thiên Tỉ không hiểu sao lại vào phòng lần nữa.

-Còn bày đặt gõ cửa!__Vương Tuấn Khải khinh bỉ nói.

Thiên Tỉ chạy vào, ngồi chênh chếch trên cái ghế xoay, giở giọng năn nỉ:

-Khải ca! Những gì anh xem lúc nãy, chỉ cho tiểu đệ với!

-Tiểu đệ đã phải lòng ai rồi chẳng?__Vương Tuấn Khải cười gian hởi.

-Làm gì có chứ?!__Thiên Tỉ đỏ mặt, lại nhớ đến Chí Hoành, sắc mặt càng đỏ hơn.

-Mới ngày đầu đi học đã để ý người ta rồi!

-Không giúp thì thôi!__Thiên Tỉ giả vờ bỏ đi.

-Được rồi, quay lại đây!

Đêm đó, tại phòng Vương Tuấn Khải phát ra những âm thanh rùng rợn. Cuối cùng kết thúc bằng câu nói:

-Đảm bảo phương pháp này sẽ có hiệu quả!

Ngay lúc này ở một nơi khác, một con người không ngủ được cứ mơ màng suy nghĩ về một cái tên. Rồi đem những chuyện liên tục xảy ra hôm nay xâu chuỗi lại với nhau. Kết quả là vẫn chẳng biết gì hết!

6. Chương 6: Chinh Phục Ái Tình (2)

Lưu gia-

-NHỊ NGUYÊN! CÓ DẬY KHÔNG THÌ BẢO?!__Chí Hoành phát cáu vì sáng nào cũng phải đánh thức Vương Nguyên dậy.

-Chút nữa thôi! Tối qua tớ không ngủ được! Cứ thế này thì sẽ bị gắt ngủ mất!__ Vương Nguyên trả lời.

-Được rồi! Dậy hay không tùy cậu, nhưng đã 6h45 rồi, tớ đi trước!__Chí Hoành lắc đầu nói rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

-Không tiễn!_Vương Nguyên hề hề cười. Nhưng chợt nhớ ra gì đó, Vương Nguyên đột nhiên run rẩy. Cậu cmn trẻ học rồi!!!!

-Vương gia-

-Sáng giờ anh đã hỏi câu “Kiểu tóc này thế nào?!” cả trăm lần rồi, rốt cuộc có định đi học hay không?! _Thiên Tỉ cần nhần.

-Hảo! Đẹp trai chán, chắc chắn cậu ấy sẽ thích!_Vương Tuấn Khải tiếp tục tự sướng. Có lẽ đây là lần đầu tiên sau 10 năm nụ cười của anh tươi tắn trở lại.

-Trẻ học ta sẽ thiên người!_Thiên Tỉ đi tới đi lui nhần nhó.

-Dù sao cũng trẻ rồi mà! _ Vương Tuấn Khải đáp, mắt vẫn không rời tấm gương.

Mười phút sau, cả hai cũng ra khỏi nhà nhưng lại cuốc bộ đến trường. Thiên Tỉ đưa tay chỉ nhà của Chí Hoàn. Ngạc nhiên hơn họ thấy Vương Nguyên hốt hải từ trong nhà chạy ra, chắc cũng bị trẻ học đây. Thiên Tỉ thấy thế liền gọi Vương Nguyên :

-Chờ tớ với!

Nghe có người gọi, Vương Nguyên liền quay lại, nở nụ cười dễ thương :

-Thiên Thiên cũng đi trẻ à?

-Tất cả là nhờ Vương Tuấn Khải đây! Sẵn tiện giới thiệu, là anh ta công cậu xuống phòng y tế đấy!_Thiên Tỉ cười nói.

-Anh lớn hơn mấy đứa, cứ gọi Khải ca được rồi, rất vui được gặp lại!_Vương Tuấn Khải cười tươi nhìn Vương Nguyên.

Cậu đang mặt nhìn anh hồi lâu rồi lí nhí trả lời :

-Trước đây chúng ta có quen nhau sao?? Mà Khải ca hảo soái thật nha. Cảm ơn anh hôm qua đã giúp đỡ, nếu không sáng nay có lẽ em chưa đến trường được. Hahaha!

-Không có chi! Em bình an là được rồi!_Vương Tuấn Khải vừa buồn vừa vui trước câu trả lời của Vương Nguyên. Buồn là vì cậu không nhận ra anh thật, còn vui là vì anh bước đầu đã gây được ấn tượng tốt trong mắt cậu.

Cả ba cứ thế đi đến trường, cũng quên mất là mình đã trẻ học. Hiện tại cổng đã đóng, thế là ba gương mặt đạo diễn hiện ra.

-Làm sao vào được đây? _ Vương Nguyên lo lắng.

-Có một cách!_Vương Tuấn Khải nói.

-Cách gì vậy?_Vương Nguyên và Thiên Tỉ đồng thanh hỏi.

-TRÈO TƯỜNG!_Vương Tuấn Khải cười gian.

-WTF?! Hảo kếp!_Thiên Tỉ hưng phấn vì lần đầu được trèo tường.

-Nhưng em không trèo được!_Vương Nguyên ngại ngùng nói.

-Không sao! Giờ anh sang bên đó trước, kế tiếp Vương Nguyên trèo lên lưng Thiên Tỉ, anh sẽ đỡ được!_Vương Tuấn Khải điều luyện nói.

Thiên Thiên mới nghe xong mặt dần ra, nghĩ thầm: “Cái đồ mê trai bỏ bạn!”

Nói vậy thôi, Thiên Tỉ nhà ta rất tốt bụng, cam chịu làm cầu nối cho hai người kia.

Vương Tuấn Khải đã đáp đất an toàn, Vương Nguyên cũng đã rời vai Thiên Tỉ để chuẩn bị hạ cánh.

-Khải ca! Không xuống được! _ Vương Nguyên nhần mặt.

-Cố lên, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa!_Vương Tuấn Khải thúc giục.

-Được rồi!_Vương Nguyên liếc mắt nhìn nghiêng mắt nhảy xuống.

“Bịch”

“Không đau, Khải ca nói đúng thật!!”

Sau vài phút định thần lại, Vương Nguyên đã nhận thấy tình cảnh éo le của mình lúc này. Cậu mở mắt ra, ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của nam thần Vương Tuấn Khải, hơn hết cậu và anh còn môi kề môi, má kề má.

-Không phải chứ?! Nụ hôn đầu của tôi!_Vương Nguyên hét lớn.

“Chát”

Vương Tuấn Khải còn đang lơ mơ, đã bị Vương Nguyên giáng xuống một bạt tay.

-Đồ lợi dụng!

Vương Nguyên bỏ chạy khi Khải còn chưa kịp nói gì.

Thầy giám thị FA đang núp trong góc để bắt tội học trò đi muộn, nhìn thấy cảnh tội nhỏ ‘vô tình’ hôn nhau thì không khỏi thở dài.

-Học sinh bây giờ bạo gan quá! Nam nam mà dám hôn nhau trước mặt ta, còn trong tư thế ám muội như vậy. Thật là mất mặt, sao không noi gương ta chứ, thủ tiết mấy chục năm nay rồi chứ ít gì?!_Thầy giám thị lầm bầm, rồi bỏ đi xem như chưa thấy chuyện gì.

-Khải ca, bị tát có vui không? Hahaha!_Thiên Tử ôm vách tường cười nham nhở, liền bị yếu thế té ngược ra phía sau. Dập mông!

-Thiên a! Con và ông đều có chữ Thiên giống nhau, sao ông lại đối xử với con như thế?!_Thiên Tử nằm lăn ra đường ăn vạ.

Kế hoạch đầu coi như thất bại thảm hại

7. Chương 7: Anh Hùng Cứu Mĩ Nam

Nhờ nụ hôn thần thánh đó mà bây giờ lúc nào Vương Nguyên cũng tránh mặt Vương Tuấn Khải. Anh chào hỏi thì làm ngơ, anh rủ đi ăn thì chạy mất dép, anh vào bàn ngồi thì giả vờ ngủ. Vương Tuấn Khải rất buồn vì hành động đó của Vương Nguyên, vì vậy anh đã hạ quyết tâm thực hiện kế hoạch tiếp theo mang tên hai mang tên “Xây dựng niềm tin”

Lại nói về Vương Nguyên, cậu là một chàng trai hoạt bát, lanh lẹ, dễ thương ... Cũng vì thế mà hằng ngày cậu đều nhận được vài lá thư tình từ các bạn nam lẫn nữ. Nhưng từ khi Vương Tuấn Khải đẹp trai, giỏi toán, lạnh lùng...xuất hiện, số lượng fan của Vương Nguyên đã giảm đáng kể. Điều này càng làm cho cậu không có thiện cảm với anh. Đương nhiên Vương Tuấn Khải biết điều đó nên anh luôn tìm mọi cách để gần gũi cậu.

-Phòng Vương Tuấn Khải-

-Thiên Tử! Lần này anh phải nhờ chú giúp một tay! _ Vương Tuấn Khải nài nỉ.

-Nếu thất bại nữa thì sao?_Thiên Tử nghi ngờ hỏi.

-lần này cùng ta cùng thực hiện, đảm bảo chỉ có thành công_Vương Tuấn Khải cười gian.

-Được thôi nếu anh muốn! _ Thiên Tử thở dài.

Thiên Tử sau đó về phòng gọi điện cho một người.

-Cho cháu ba người, ngày mai đúng 8:00 kêu họ đến gặp cháu!

-Cứ yên tâm!_Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm đến đáng sợ.

Hôm nay thứ bảy, Thiên Tỉ vắng học, còn Vương Tuấn Khải vẫn đến trường như thường lệ, nhưng không quan tâm tới Vương Nguyên nữa. Điều này làm cậu thấy hơi lạ, anh ta bỏ cuộc rồi chẳng, tâm trạng Vương Nguyên theo đó cũng thoải mái hơn. Nhưng cậu đâu ngờ, một mối nguy hiểm lớn đang đến với cậu và cả Chí Hoành.

-Café Xihong-

-Cậu là Dịch Dương Thiên Tỉ?!_Một trong ba người lên tiếng.

-Còn ba người là thám tử à?!_Thiên Tỉ nghi ngờ hỏi lại.

-Chúng tôi là “Bộ ba quyền lực Ngư-Lân-Tín”!_Nghê Tử Ngư giới thiệu.

-Được rồi, vào thẳng vấn đề! Lần này tôi nhờ các anh đi bắt nạt người khác!_Thiên Tỉ điềm nhiên nói.

-Bắt nạt? Đùa nhau à? Không bao giờ!_Cả ba đồng thanh phản kháng.

-Thật không làm à? Được thôi!_Thiên Tỉ bình thản móc điện thoại.

-Đừng gọi! Chúng tôi chấp nhận! Dù sao cũng ế cả tháng nay rồi!

-Đùa các người thôi!_Thiên Tỉ cười.

-Làm giật mình!_La Đình Tín giật dỗi.

-Biết nhà người thụ nhưng đừng có lộ ra quá!_Nghê Tử Ngư trêu La Đình Tín.

Lưu Nhất Lâm bên cạnh cũng xen vào để bảo vệ vợ mình, làm cho náo loạn cả một góc trong quán.

-Keep Silent! Ba người đừng làm trò còn bỏ ngay lập tức! Tóm lại phải chuẩn bị sẵn, ngày mai trước phi vụ một giờ, tôi sẽ nhắn tin cho các anh. OK?_Nói xong, Thiên Tỉ đứng dậy tính tiền rồi đi trước, để lại ba tên khờ đầu bốc khói vì chưa kịp nói câu nào.

Không những thế, khi ra khỏi quán Thiên Tỉ còn quay lại nói :

-Chả trách ế cả tháng nay!

Tối hôm đó, điện thoại của ba thám tử đều lần lượt nhận tin nhắn từ Thiên Tỉ. Khâm phục hẳn, nghĩ ra những biệt danh chết người.

Cả ba cùng lúc nuốt nước bọt.

-Sáng Chủ Nhật-

-Nhị Hoành! Đi công viên a! _ Hôm nay là Chủ Nhật nhưng mới 7h30, Vương Nguyên đã dậy, còn la hét inh ỏi ép buộc Chí Hoành cùng mình đi chơi.

-Cậu suốt ngày chỉ có ăn và chơi thôi!_Chí Hoành thở dài, hôm nay nó cũng muốn đi đâu đó cho khuây khỏa tin thần.

-Chờ tớ chuẩn bị một chút!_Chí Hoành ngáp một cái rồi rời khỏi giường.

-Chí Hoành là nhất rồi! _ Vương Nguyên hô hào.

Đúng 7 giờ sáng Thiên Tỉ gọi điện cho Nghê Tử Ngư và hai người còn lại.

-8h10 : Công viên-

-Thiên Tỉ, chúng tôi đang bám sát mục tiêu!_Nghê Tử Ngư vừa nói vừa thở dốc.

-Nhớ đừng để mất dấu! _ Thiên Tỉ dặn dò.

-Yên tâm!_Nghê Tử Ngư cười.

Vừa cúp máy, Thiên Tỉ quay sang nói :

-Sắp đến lượt bọn mình rồi!

Đáp lại hắn là nụ cười với hai chiếc răng khểnh.

-Chuyển cảnh-

-Nhị Nguyên, đột nhiên tớ cảm thấy lạnh sống lưng, hình như ai đó đang theo dõi chúng ta!_Chí Hoành nói nhỏ với Vương Nguyên.

-Đại Nguyên đây có thể bảo vệ cậu mà!_Vương Nguyên cười sảng khoái.

Sau đó cả hai bị chặn đường thật. Cả nhóm lạ mặt kia gồm ba người, hai người làm phiền, còn một người đang hí hoáy nhắn tin cho ai đó.

-Bọn tôi nghèo lắm, tiền đâu mà cướp!_Chí Hoành run lên vì sợ.

-Định rủ mấy đứa đi chơi thôi mà!_La Đình Tín giở thói côn đồ.

-Bọn mặt quỷ này ở đâu ra thế?!_Vương Nguyên lên tiếng sau một hồi im lặng.

-Mày nói ai là quỷ hả?!_La Đình Tín trợn mắt.

-Nhị Hoành tránh ra!_Vương Nguyên vứt đi cây kem đang ăn dở, cả tay áo cũng xắn lên rồi.

-Mấy người kia là! Sao vô duyên vô cớ bắt nạt người khác giữa đường thế?!_Giọng nói đó không ai khác ngoài Vương Tuấn Khải, làm Vương Nguyên chưa kịp đánh đấm, trong lòng rất bức bối.

-Làm gì nhau nào?!_Lưu Nhất Lâm hung hãn đáp trả.

“Bốp”

Vương Tuấn Khải lao đến đấm mạnh vào mặt Nghê Tử Ngự, Thiên Tỉ cũng tham gia vào trận chiến. Cả năm người đều diễn rất sâu, đánh đấm nhau đến bầm cả mặt.

Vương Nguyên và Chí Hoành chỉ đứng một bên nhìn.

Lát sau Thiên Tỉ ra hiệu, Lưu Nhất Lâm để Vương Tuấn Khải đấm vào mặt một cú cuối rồi cùng hai người còn lại bỏ chạy.

Đánh đấm xong Vương Tuấn Khải và Thiên Tỉ lăn ra thở, miệng không ngừng nguyền rủa ba người kia đánh mạnh tay quá. Vương Nguyên và Chí Hoành cũng chạy lại xem thế nào. Thấy cả hai mặt mày bầm tím, thì không khỏi động lòng trắc ẩn. Vương Tuấn Khải và Thiên Tỉ được đưa đến một tiệm tạp hóa nhỏ gần đó mua bông gạc và thuốc sát trùng, lại được đưa đến ghế đá gần đó để chăm sóc vết thương.

-Không biết đánh nhau mà còn làm anh hùng! Lúc này hai người không xuất hiện, thì ba tên đó đã chết dưới tay tôi rồi!_Vương Nguyên vừa chăm sóc vết thương cho Vương Tuấn Khải vừa cằn nhằn liên tục.

-Anh đây đại đen Taekwondo cơ đấy!_Vương Tuấn Khải lườm.

-Đại đen mà thành ra thế này à?!_Vương Nguyên cốc nhẹ lên đầu Vương Tuấn Khải một cái, mỉm cười nhẹ, rồi nhanh chóng khôi phục lại nét mặt.

Ở một nơi cách đó không xa, Thiên Tỉ ngồi yên để Chí Hoành chăm sóc vết thương. Vì vết thương của hắn ở khoe môi nhạy cảm nên làm nó đỏ mặt. Thiên Tỉ sau đó cười rất tươi với Chí Hoành, tim nó bỗng chốc đập rộn ràng. Nó hình như phải lòng hắn mất rồi.

8. Chương 8: Tình Định Xuất Hiện

Từ ngày được Vương Tuấn Khải cứu, ác cảm của Vương Nguyên đối với anh cũng giảm đi nhiều, cả hai cũng trở nên thân thiết hơn. Có điều, hễ gần nhau là lại gây lộn ầm ĩ.

-Ở nước Anh xa xôi-

-Tôi nghe!_Cô gái có tên Tử Khuê vội chạy đến khi điện thoại vừa đổ chuông. Đó là một cô gái rất đẹp nhưng đã tâm cũng rất lớn. Cô có gương mặt trái xoan, nước da trắng cùng mái tóc Tomboy tôn lên chiếc cổ thon mịn, ngoại hình không chê vào đâu được. Hạ Tử Khuê từ nhỏ đã sang Anh quốc sống với mẹ vì lí do ba mẹ cô ly thân.

-Ba đây, con và mẹ vẫn sống tốt chứ?_Người gọi điện cho cô không ai khác, chính là Hạ Vĩnh Kỳ.

-Ra ông cũng còn nhớ mình có đứa con gái! Cũng đã 10 năm không gặp nhau, nhỉ?! _ Hạ Tử Khuê khinh bỉ nói.

-Đừng nói vậy! Ta lúc nào cũng nhớ con gái! Nhưng công việc quá bận nên...

-Không cần vòng vo, lại có chuyện cần nhờ vả tôi chứ gì?! Tôi tuyệt đối không về Trung Quốc!_Hạ Tử Khuê đánh úp.

-Nếu ta nỡ Vương Tuấn Khải đang ở đây thì sao?!_Đây là con át chủ bài của Hạ Vĩnh Kỳ.

-Vương Tuấn Khải đã về Trung Quốc? Khi nào?!

-Hơn nữa cậu ta còn đang yêu một thằng con trai!

-Cái rắc gì thế? Anh ta hồ đồ rồi, tôi nhất định không để chuyện này xảy ra!

-Chả còn cách nào khác là con phải về Trùng Khánh! Sẵn tiện xử lý giúp ta thằng nhãi Vương Nguyên đó!

-Ngày mai tôi sẽ về! Ông hãy cho người đến sân bay đón! _ Nói xong Hạ Tử Khuê nhanh chóng gác máy.

-Chongqing Airport-

-Tiểu thư! Tôi ở đây!_Người đàn ông vận tây trang sang trọng với gọi Hạ Tử Khuê.

-Về nhà ngay lập tức!_Cô lạnh lùng ra lệnh.

Người đàn ông không nói gì, nhanh chóng lái xe đưa cô về nhà. Chiếc xe đỗ trước một tòa nhà rộng lớn, cổng được tự động mở ra, dọc đường đi là hai hàng người hầu đang cúi đầu chào đón. Gương mặt Hạ Tử Khuê không cảm xúc đi thẳng vào nơi Hạ Vĩnh Kỳ đang thưởng thức trà.

-Thấy con cái về mà vẫn thản nhiên đứng là chỉ có ông, vô trách nhiệm!

-Ta chỉ là vui đến mức không biết nên làm gì thôi!_Lão ngạo nghễ cười.

-Giỏi nguy biện!_Hạ Tử Khuê Nói cười khẩy bỏ lên lầu.

-Con với cái, ngang bướng giống hệt mẹ mày!_Hạ Vĩnh Kỳ cười khổ. Đó cũng là lí do mà vợ chồng lão không chung sống hòa thuận được.

Sáng thứ hai Vương Nguyên đi học sớm hơn bình thường và hiện giờ cậu đang đứng trên lầu nhìn dáo dác xuống sân trường.

-Làm gì sáng sớm mà đã tập trung xuống sân trường hết vậy?_Cậu tự hỏi.

-Nghe đồn lại có học sinh mới!_Vương Tuấn Khải bỗng xuất hiện từ phía sau.

-Là nam hay nữ?!_Vương Nguyên tò mò.

-Là nữ, rất xinh đẹp!

-Nữ chứ đâu phải sinh vật lạ!_Vương Nguyên bĩu môi.

-Vương Nguyên của chúng ta là nhất rồi!_Vương Tuấn Khải trêu chọc làm tai Vương Nguyên đỏ ửng hết lên.

-Đồ điên!

-Haha, đùa thôi!_Vương Tuấn Khải bật cười.

Hạ Tử Khuê hòa vào dòng người đông đúc, ánh mắt lóe lên tia ác độc khi vô tình quan sát được hành động của Vương Tuấn Khải.

-Shit!

-Này này, lớp ta lại có học subh mới đây!_Một bạn học nói, cả lớp cứ thế nhốn nháo lên.

-Thiên Tổng! Cậu có biết gì về bạn học mới không?_Chí Hoành hỏi.

-Định tán tỉnh? _ Thiên Tỉ lườm.

-Nào có a!_Chí Hoành chột dạ.

-Nhị Hoành! Chiều nay đi chơi nha!_Thiên Tỉ cao hứng rủ rê.

-Cũng được a!_Chí Hoành cười ngọt trả lời.

Cuộc hẹn được chấp nhận Thiên Tỉ trong bụng như mở cờ. Hắn ngay cả ý định muốn đẩy nhanh tiến độ cũng có luôn rồi.

Thời khắc mong đợi cuối cùng đã đến, cô giáo đưa Hạ Tử Khuê vào lớp.

-Đây là Hạ Tử Khuê, học sinh mới của lớp ta!_Cô giáo tươi cười.

-Tớ là Hạ Tử Khuê, cứ gọi mình Tiểu Khuê được rồi. Mong các bạn giúp đỡ!_Từ nhỏ Hạ Tử Khuê đã thuộc lòng các cách thức giao tiếp, nên nhanh chóng lấy được thiện cảm của mọi người.

-Còn chỗ trống cạnh Tiểu Linh, em xuống đấy ngồi đi!

-Vâng!_Hạ Tử Khuê dáo dác nhìn, nhận thấy chỗ ngồi của mình cách bàn Vương Tuấn Khải một khoảng, gương mặt bỗng chốc u ám.

-Chúc các em học tốt!_Cô giáo bước ra ngoài.

Vừa ngồi xuống bàn, Hạ Tử Khuê liền trở về bộ mặt thật, khiến Tiểu Linh ở bên cạnh cảm thấy lạnh sống lưng.

“Chỉ mới ngày đầu thôi!” _ Hạ Tử Khuê cười nửa miệng.

Ở dãy bàn cuối, Vương Nguyên vẫn ngây thơ không biết rằng mình sắp gặp nguy hiểm.

Tan trường, như thường lệ nhóm bốn lại cùng nhau về nhà.

Lúc đến nhà Chí Hoành, Thiên Tỉ nháy mắt:

-Đừng quên! Nhị Hoành!

-Tớ biết rồi!_Chí Hoành ngại ngùng gật đầu.

Khi về đến nhà, Vương Tuấn Khải nhìn thấy Chương Tử Di đang đứng thấp thỏm không yên trước cổng.

-Khải Nhi! Con gái lão ta đã về nước rồi! Ta lo đây là một trong những âm mưu mới của lão.

-Hạ Tử Khuê sao?_Thiên Tỉ hỏi.

-Đúng!

-Cô ta vừa chuyển vào lớp của tụi con!

-Nguy rồi, hai đứa sắp xếp sang Lưu gia một thời gian để bảo đảm an toàn!

-Thật sao ạ?!_Thiên Tỉ vui ra mặt.

Vương Tuấn Khải từ đầu đến cuối vẫn trầm ngâm suy nghĩ, điều anh lo lắng nhất hiện tại là Hạ Tử Khuê sẽ giả trò gì, có nguy hiểm như bố cô ta hay không?!

-End chap-

9. Chương 9: Buổi Hẹn hò Đầu Tiên ^^

16h00 có tin nhắn từ Thiên Tỉ, tìm Chí Hoành cứ đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. -Đại Hoành! Không được buông lỏng bản thân như thế!_Chí Hoành vỗ má trấn an bản thân.

-Trước mắt vẫn nên chọn quần áo!

Một loạt hành động sốt ruột kéo dài, rốt cục nó vẫn chưa chọn được gì. Không nghĩ nhiều nữa, Chí Hoành chạy thẳng một mạch vào phòng Nguyên để xin ý kiến.

-VƯƠNG NGUYÊN!

Giọng nói vang vọng của Chí Hoành làm Vương Nguyên đang chơi game cũng phải bỏ dở để xem có chuyện kinh khủng gì.

-Nhờ Đại Nguyên chút việc nhé!_Chí Hoành ngọt ngào nói làm Vương Nguyên rùng mình.

-WTF?!_Vương Nguyên tròn mắt.

-Cậu nghĩ, tớ mặc gì thì phù hợp?_Chí Hoành đỏ mặt hỏi.

-Với tư cách là một người bạn, tớ nghĩ cậu nên mặc váy!_Vương Nguyên chống cằm suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến.

-Không rãnh giỡn với cậu!_Chí Hoành tức giận bỏ đi.

-Đừng giận, tớ đùa thôi!_Vương Nguyên một tay kéo Chí Hoành trở lại.

-Vây ổn chứ?! Khái ca!

-Đẹp! Chú mặc gì cũng đẹp!Oáp!_Vương Tuấn Khải trả lời cho có lệ rồi tiếp tục giấc ngủ vàng của mình.

-Thật sao?!

“Khò...khò”

Thiên Tỉ đen mặt đập cho Vương Tuấn Khải một cái.

15h40, Chí Hoành đi qua đi lại trước nhà, trong lòng hồi hộp lạ thường. Nó không nhớ là Thiên Tỉ hẹn mình ở công viên nào.

-Làm sao đây! Tớ quên mất công viên Thiên Tỉ hẹn là ở chỗ nào rồi!_Chí Hoành thở dài

-Cậu làm như chỗ chúng ta nhiều công viên lắm ấy!_Vương Nguyên lắc đầu.

-Đúng nhỉ! Tớ đi, nhớ xin phép bố mẹ giúp!_Chí Hoành sau đó vội vã chạy đi.

-Tại công viên-

-Treo lên đây, xếp cái này thành trái tim cho cháu, bánh kem đặt đây được rồi!_Thiên Tỉ đang chỉ đạo xấp xếp mọi thứ để gây bất ngờ cho người bạn.

-Tới giờ rồi, giao lại cho chú, cháu đi nha!_Thiên Tỉ mỉm cười.

-Chúc cháu may mắn!

Thiên Tỉ ra trước cổng công viên đứng chờ, thấy Chí Hoành đã lấp ló ở khu vui chơi bên trong liền đen mặt chạy vào.

-Thiên Tỉ! Ở đây!_Chí Hoành hớn hở nói.

-Cậu đến khi nào?!

-Khoảng 1 phút trước! Haha!

-Vào trong thôi!_Thiên Tỉ dắt tay Chí Hoàn vào trong.

-Hôm nay công viên hơi khác thường ngày nhỉ!

-Đúng là vậy!_Thiên Tỉ gật gù.

-Cậu vừa nói gì?!

-Không có!

-Muốn gấp gấu không? _ Thiên Tỉ hỏi.

-Được!_Chí Hoàn trả lời.

-Lát sau-

-Nãy giờ toàn gấp trật!_Chí Hoàn buồn chán ra một góc ngồi.

Thiên Tỉ không nói gì, lặng lẽ quay lại nơi gấp gấu, lát sau đem về cho Chí Hoàn một con thú nhồi bông.

-Cho cậu!

-A, cảm ơn!_Chí Hoàn thích thú ngắm nhìn chú thiên nga trắng trong tay, trong lòng cảm thấy ấm áp.

-Cậu thích thiên nga?

-Tại sao?!

-Vì màu trắng tinh khiết của chúng, thật đẹp!

-Cậu cũng vậy!_Thiên Tỉ như bị cuốn vào đôi mắt trong veo của Chí Hoàn khi nói. Hắn có thể tưởng tượng được nó thích chúng đến mức nào.

Gương mặt phúng phính của Chí Hoàn thoáng phấp phồng, nó ngại ngùng quay đi tránh ánh nhìn của hắn.

-Tớ muốn chơi tàu lượn!_Chí Hoàn lên tiếng phá vỡ sự ngượng ngùng.

-Cậu không sợ sao?

-Sao lại sợ?!

-Thật chứ?_Thiên Tỉ run rẩy, nó không sợ nhưng hắn sợ a.

-Đi thôi! Đi thôi!

Chí Hoàn hào hứng đi trước, Thiên Tỉ ầm ầm theo sau, cứ thế bước lên tàu lượn. Hắn mặc dù rất sợ nhưng vẫn luôn cố gắng giữ hình tượng, nó tốt nhất không nên biết hắn sợ độ cao.

Sau khi đi tàu lượn, cả hai cùng nhau đi ăn kem, chơi đu quay, bắn súng...Toàn trò chơi dành cho trẻ con.

Trời cũng đã xế chiều. Chí Hoàn sợ ba mẹ ở nhà sẽ lo lắng nên đành nói lời tạm biệt. Nhưng Thiên Tỉ nào chấp nhận, hắn lại kéo nó đến căn cứ bị mật đã chuẩn bị lúc này.

-Tớ muốn về!_Chí Hoàn mắt long lanh nhìn Thiên Tỉ, hắn vẫn im lặng.

Lát sau Thiên Tỉ dừng lại làm Chí Hoàn phía sau đột ngột lao về phía trước. Sau hai tiến võ tay, đèn pha lê xung quanh bùng sáng.

Đây là nơi cao nhất của công viên, bốn phía là hoa đủ các loại. Nơi trung tâm là một chiếc bàn được trải bởi cánh hoa hồng, tạo thành hình trái tim lãng mạn.

-Thích không?_Thiên Tỉ hỏi híp.

-Thích!

-Cho tớ cơ hội được chăm sóc cậu! Nhé!_Thiên Tỉ mỉm cười.

-Thật ra...!

Chí Hoành nói chưa dứt câu đã bị Thiên Tỉ tiến tới chiếm trọn đôi môi. Nó trừng mắt nhìn hắn không chút phản ứng, dù chỉ là nụ hôn thật nhẹ nhàng cũng làm cho Chí Hoành đầu óc trống rỗng, hai gò má không tự chủ đỏ ửng lên.

Thiên Tỉ kéo Chí Hoành vào lòng, siết thật chặt. Dù nó chưa cho hắn câu trả lời thật sự, nhưng chỉ cần như vậy là đủ.

-Lưu gia-

-Hoành nhi sao đến giờ vẫn chưa về!_Lưu mama lo lắng.

-Cậu ấy bây giờ đang hạnh phúc lắm nha!_Vương Nguyên cười gian.

-Hết nói nổi, đã vậy tối nay, ta cho nó nhịn đói!

Thê thăm rồi!

10. Chương 10: Vở Kịch Nổi Tiếng

-Lưu gia-

-Nhị Hoành, cậu phải biết ơn Đại Nguyên này nha! Tối qua cậu được vào nhà, tất cả là nhờ tớ đấy!_Vương Nguyên vênh mặt.

-Cũng tại đầu heo cậu nói tớ đi với bạn trai, báo hại đến nửa đêm mama mới mở cửa cho vào, sáng nay mắt tớ thâm quầng như gấu trúc rồi nè!_Chí Hoành nhăn mặt ngáp một cái rở dãi.

-Nhắc mới nhớ, Thiên Tỉ tỏ tình chưa?!_Vương Nguyên hứng thú hỏi.

-Tớ nhớ là chưa có kể gì cho cậu nghe mà?_Chí Hoành nghi ngờ.

-Tớ lên chuẩn bị đi học đây!_Vương Nguyên ập úng nói rồi chạy mất dép.

-Cậu ta thật kì lạ!_Chí Hoành khó hiểu nhìn Vương Nguyên rời đi.

-Cũng may mình nhanh chân! _Vương Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Cũng tại Vương Tuấn Khải nhỏ mọn kia mách lẻo với cậu.

-Vương gia-

-Hai đứa muốn chừng nào dọn qua bên đó, để dì còn nói với bác Lưu bên nhà!

-Càng sớm càng tốt ạ!_Thiên Tỉ háo hức.

-Con cũng nghĩ vậy!-Khải cũng trả lời dì.

-Vậy cuối tuần này hai đứa chuyển sang đó luôn đi!

-Chào!_Hạ Tử Khuê gỡ trò làm quen.

-Chào cậu!_Chí Hoành và Vương Nguyên vẫy tay chào lại, không quên kèm theo nụ cười tươi rói.

-Cô ta có thật là người xấu không vậy!_Thiên Tỉ nói nhỏ với Vương Tuấn Khải để tránh ba người nghe thấy.

-Lòng người khó đoán.

-Mình xuống đó được không?!_Hạ Tử Khuê tiếp tục lên tiếng.

-Được chứ!_Chí Hoành đáp lại.

Chỉ chờ câu đó, cô đã chạy xuống với vận tốc ánh sáng.

-Tình cảm bạn bè của các cậu tốt thật!_Hạ Tử Khuê cười.

-Ừ thì bạn!_Vương Nguyên nhếch mép.

-Sao cậu chuyển trường vậy? Anh quốc không phải rất tốt sao?!_Chí Hoành tò mò.

-Thật ra thì mình về đây là vì một người!

-Chúng tớ có biết anh ta không?

-Anh ta!_Tử Khuê vừa nói vừa chỉ vào Vương Tuấn Khải.

-WTF?!_Cả bốn người tròn mắt ngạc nhiên.

-Cậu không nhớ tớ sao?!_Hạ Tử Khuê ủy khuất.

-Trước đây chúng ta đã gặp nhau những hai lần. Kể từ đó, tớ không thể quên được cậu! Đến nay, cũng đã tám năm rồi!_Hạ Tử Khuê đáng thương kể.

-Quả thực không nhớ! _ Vương Tuấn Khải lạnh lùng đáp, từ trước đến giờ chưa có người làm anh phải nghĩ nhiều.

-Cậu thật vô tâm! Sao có thể không nhớ tớ chứ?!_Hạ Tử Khuê nước mắt lưng tròng, bỏ nhào vào lòng Vương Tuấn Khải.

-Mau buông!_Anh nét mặt không vui.

-Xin lỗi, tớ xúc động quá!_Hạ Tử Khuê lại khóc.

Vương Nguyên đã hiểu sơ câu chuyện của Hạ Tử Khuê, chính cậu cũng khâm phục cô ta mấy phần. Đám ra có chút không nỡ chia cách, cảm xúc tuột dốc trầm trọng.

-Nguyên Tử, chuyện gì vậy?!_Vương Tuấn Khải bật cười.

-Không gì!_Vương Nguyên cuối gằm mặt, vỗ vỗ má cho tỉnh lại.

-Vương Nguyên có chuyện gì à?!_Hạ Tử Khuê cười thầm.

-Tớ đói!_Vương Nguyên ngại ngần gỡ đầu.

-Về chỗ ngồi đi!_Thiên Tử liếc nhìn Hạ Tử Khuê.

-Chào các cậu!

Tiết học đầu, cô chủ nhiệm vào lớp thông báo chuyện quan trọng.

-Trường chúng ta sắp tổ chức lễ kỉ niệm ngày thành lập, mỗi lớp sẽ có một tiết mục kịch, cô đã rút thăm trúng tiết mục “Người đẹp ngủ trong rừng”, nhiệm vụ còn lại là chọn vai diễn.

-A! Có cảnh hôn, trời ơi hồi hộp quá!_Bạn nữ hét lên thích thú.

-Chúng ta lại tiếp tục bốc thăm nha!_Cô giáo cười tươi, rút trong cặp sách ra một nắm phiếu.

-Em đi vút rất ạ!_Tiểu Linh giơ tay.

-Được rồi em!

Tiểu Linh bước xuống cuối lớp, để lại mảnh giấy trên bàn Vương Tuấn Khải rồi bước vội lên.

-Gì vậy?!_Vương Nguyên thắc mắc.

“Tử Khuê đã xấp xếp hết mọi chuyện, cậu liệu mà tìm cách giải quyết đi!”

Vương Tuấn Khải ngẫm hiểu hàm ý của Tiểu Linh, liền gọi cô giáo ra ngoài nói chuyện. Hạ Tử Khuê lại hiểu nhầm Vương Tuấn Khải muốn xin vai hoàng tử.

Năm phút sau, cuộc rút thăm bắt đầu.

-Dãy một trước! __Hai bạn của dãy một lên bốc thăm.

Đến lượt Chí Hoành, nó dồn đẩy trách nhiệm cho Thiên Tỉ, Vương Nguyên cũng nhờ Vương Tuấn Khải lên bốc thăm giúp, dù ra sao cậu cũng không hề muốn có vai diễn nào.

-Bây giờ chúng ta sẽ mở thăm, bắt đầu từ dãy một!

-Dãy chúng em có ba phiếu, là ba bà tiên ạ! __Tổ trưởng đại diện công bố.

-Tốt lắm, tiếp tục nào!

Tiểu Linh nhìn một vòng rồi đứng dậy báo cáo cho tổ mình.

-Dãy chúng em có 6 vai!

-Để cô ghi lại!

-Vương Tuấn Khải-Hoàng tử; Vương Nguyên-công chúa; Dịch Dương Thiên Tỉ-Hoàng đế; Lưu Chí Hoành-Hoàng hậu; em là bà tiên thứ 4; Hạ Tử Khuê-Phù thủy! Hết rồi ạ!

Sau đó, cả lớp quay sang nhìn chằm chằm vào bốn con người. Vương Nguyên bất động, Vương Tuấn Khải thở phào nhẹ nhõm.

-Các bạn có vai diễn ngày mai đến phòng tập! __Xong xuôi công việc, cô giáo bước ra khỏi lớp, Hạ Tử Khuê rời chỗ ngồi lập tức chạy theo.

-Cô đã hứa sẽ cho em vai công chúa? Sao giờ lại thành thế này? __Hạ Tử Khuê nổi giận.

-Cô xin lỗi nhưng làm vậy là không công bằng.

-Vậy tại sao Vương Nguyên đóng vai công chúa, cậu ta là con trai mà cơ mà?

-Cậu ấy bắt trúng thăm đó mà! __Cô giáo cười.

-Vương Tuấn Khải đã nói gì với cô? __Hạ Tử Khuê lập tức nghĩ đến chuyện lúc nãy.

-Không có gì, em ấy nhờ cô nộp hộ mấy văn bản cho thầy hiệu trưởng thôi, đừng bận tâm. Thôi cô đi đây! __Cô giáo thở phào, một hơi chạy biến.

-Được lắm! Đợi đấy! __Hạ Tử Khuê hậm hực bước vào phòng học, gom hết sách vở bước ra khỏi lớp.

-Không còn vai nào khác sao? Làm cái cây cũng được mà! __Vương Nguyên vô cùng ức chế.

-Tổ cũng chẳng khá hơn cậu! __Chí Hoành hai tay chống cằm thở dài.

-KHÔNG THỂ ĐƯỢC! __Vương Nguyên khóc to hơn.

-Im lặng chút không được hay sao?! Có khối gì người muốn đóng vai công chúa, mà không có cơ hội đấy! __Vương Tuấn Khải nghiêm giọng.

-Đi tìm người muốn đóng vai công chúa của anh đi!

-Anh cưỡng hôn bây giờ! __ Vương Tuấn Khải mặt gian.

-Nín là được chứ gì?! __Vương Nguyên lấy tay che miệng.

Vương Tuấn Khải cười, nhớ lại chuyện lúc nãy, vẫn là anh cao tay hơn.

11. Chương 11: Ngoại Truyện: Chuyển Nhà

Sáng Chủ Nhật, Vương Tuấn Khải, Dịch Dương Thiên Tỉ và Chương Tử Di đến Lưu gia như dự tính, hiện tại họ đang đứng nhấn chuông trước cổng. -Đã mười phút nhưng chẳng có ai ra mở cổng __Chương Tử Di sốt ruột.

-Chúng ta có hẹn trước mà phải không?_Vương Tuấn Khải trấn an.

-Ba người đến rồi à, sao không nhấn chuông?_Lưu mama ngáp ngắn ngáp dài, nhìn thấy có người ngoài cổng liền chạy ra.

-Nhìn xem cái chuông đã mòn đi bao nhiêu?_Chương Tử Di đen mặt.

-Hôm nay chủ nhật nên ba noa không thức sớm để gọi tôi dậy!_Lưu mama đỏ mặt tía tai nói.

-Bao năm rồi bà vẫn là con sâu lười_Chương Tử Di lại đen mặt.

-Khụ...khụ _Vương Tuấn Khải ho khan thu hút chú ý.

-Haha, chúng ta vào thôi! Con có phải là Thiên Tỉ mà Chí Hoàn hay kể?_Lưu mama chỉ vào Vương Tuấn Khải.

-Cậu ta mới là Thiên Tỉ!_Vương Tuấn Khải đưa tay kéo Thiên Tỉ đang nấp sau lưng.

-Chào đi!_Nghe nhắc đến mình, Thiên Tỉ liền ríu rít chào hỏi, thật ra hẳn đang lo muốn chết.

-Mắt nhìn người của bảo bối nhà ta hảo tinh a!_Lưu mama gật gù, bà rất vừa ý với Thiên Tỉ.

-Cảm ơn đi!_Thiên Tỉ đỏ mặt.

-Có định vào hay không? _Chương Tử Di lên tiếng.

-Quên mất, vào thôi!_Lưu mama mở rộng cổng để xe chạy vào.

-Chuẩn bị tin thần rước vợ về đi con!_Chương Tử Di cười đầy ẩn ý.

-Không khí ở đây cũng trong lành quá!_Thiên Tỉ cảm thán, hẳn cảm thấy nơi này rất tuyệt.

-Nếu thích cứ việc ở đây với chúng ta!_Lưu mama dụ dỗ.

-Được vậy tốt quá!_Thiên Tỉ cảm kích.

-Nãy giờ chẳng nghe con nói gì, không khoẻ à?_Chương Tử Di lo lắng hỏi han.

-Không, con chỉ đang nghĩ Vương Nguyên sẽ phản ứng ra sao nếu con ở đây.

-Chắc là nó vui lắm!_Chương Tử Di an ủi.

-Con thì không nghĩ thế.

-Tiểu Nguyên hay nhắc đến con với ta lúc nói chuyện điện thoại, nó cũng thích con, chỉ là không nhớ ra.

-Sao dì lại nghĩ con có thể giúp Vương Nguyên hồi phục trí nhớ?

-Ta tin tưởng con!_Chương Tử Di vỗ vai khích lệ Vương Tuấn Khải.

Con đường vào căn biệt thự dài ngoằn ngoèo và được tráng bằng đá viên bằng phẳng đẹp mắt. Xung quanh trồng đủ các loại hoa màu sắc khác nhau, cây xanh cắt tỉa gọn gàng, tinh tế.

-Chào mừng đến Lưu gia! _Lưu baba đột ngột xuất hiện bắn dây đủ màu sắc lên bốn con người vừa bước vào.

-Hai người đứng là trời sinh một cặp_Chương Tử Di bật cười vì hành động vừa rồi của Lưu baba.

Mọi người cùng nhau ngồi xuống sofa sau đó.

-Vương Nguyên và Chí Hoàn đâu ạ?_Vương Tuấn Khải dáo dác tìm kiếm.

-8h30 mà chúng nó còn chưa chịu dậy nữa!_Lưu baba xem đồng hồ rồi thở dài.

-Hai đứa lên xem phòng đi, chúng ta có chuyện cần bàn riêng!_Chương Tử Di gọi ý.

-Vâng!

-Còn vị trí phòng!_Vương Tuấn Khải chột nhốt vẫn đề.

-Vị trí phòng con là...

-Tiểu Khải lại đây đi nói nhỏ cái này.-Dì Vy ngoắc tay gọi Khải lại.

-Đi thôi!_Thiên Tỉ và Vương Tuấn Khải cùng lên lầu.

Vương Tuấn Khải rẽ trái trong khi Thiên Tỉ rẽ phải. Bất quá trong lúc đi ngang qua phòng Vương Nguyên thì nghe tiếng khóc thút thít.

-Lại gặp ác mộng?_Vương Tuấn Khải đẩy cửa phòng chạy vào. Vương Nguyên trán đầy mồ hôi.

-Đừng đi!_Cậu khóc nhỏ dần rồi chìm vào giấc ngủ.

-Nguyên Tử, có đuổi anh cũng không đi!_Vương Tuấn Khải nắm chặt tay Vương Nguyên, đặt một nụ hôn lên trán cậu rồi rời đi.

-Phòng Chí Hoành-

Nó vươn vai một cái thật sảng khoái, mi tâm nhúu lại rồi dần ra như dây thun, lần này nó thức dậy thành công rồi. Thiên Tỉ khoái chí ngồi bên cạnh xem. Chí Hoành vừa dậy, thấy có gì đó kì lạ trong phòng mình, không nhận được hết lên

-Sao cậu ở đây!_Chí Hoành kéo chăn trùm kín người.

-Yên tâm, tôi chưa làm gì cả!_Thiên Tỉ nhún vai cười.

-Tôi và Vương Tuấn Khải vừa dọn đến đây, mong gia chủ chiếu cố!_Hắn tỏ vẻ lễ độ.

-Là thật?_Chí Hoành nhúu mày nghi ngờ.

-Cậu cứ ngủ đi, tôi ra ngoài!

-Ngủ cái đầu cậu!_Chí Hoành hướng Thiên Tỉ ném theo một cái gối.

Chí Hoành rời giường chạy thẳng đến phòng Vương Nguyên, 15 phút sau cả hai cùng xuống nhà.

-Cuối cùng chúng nó cũng đã dậy!_Lưu baba cảm động.

-Không đến mức đó chứ?!_Vương Nguyên đen mặt.

-Tiểu Nguyên!_Chương Tử Di mừng rỡ huyền hướng Vương Nguyên gọi.

-Mama, con nhớ người! Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau!_Vương Nguyên ủy khuất.

-Từ nay Tuấn Khải sẽ thay ta bên cạnh con!_Chương Tử Di ánh mắt đầy sủng nịch.

-Mama nghĩ con cần hắn ta?!_Vương Nguyên đần mặt nhìn Vương Tuấn Khải, chính cậu còn chưa biết lí do mà anh có mặt ở đây.

-Ta đã nghĩ thế!

Vương Nguyên không dám nhìn Vương Tuấn Khải vì biết anh cũng đang nhìn mình. Cậu cũng không muốn làm mama thất vọng nên đành thở dài đồng ý.

Không lâu sau đó, Lưu mama gọi mọi người vào ăn cơm, ngày chủ nhật cứ như thế trôi qua.

12. Chương 12: Tập Kịch

-Đầu tuần-

-Hôm nay là ngày tập kịch cậu làm ơn hợp hợp tác một chút đi lão đại!_Chí lượn lờ qua lại trước mặt Vương Nguyên hòng thuyết thuyết phục cậu đi tập kịch.

-Tớ đường đường là một nam nhân, công chúa gì chứ? Ông đây đếch làm!

-Thế cậu nghĩ tớ đóng vai nam nhân chắc!_Chí Hoành bực dọc về lại bàn ngồi, nó cóc thêm quan tâm cái đứa cứng đầu đó nữa.

-Vừa bàn chuyện gì à?! __ Thiên Tử cùng Vương Tuấn Khải vừa vào đến lớp đã ngửi được mùi bất ổn.

-Hỏi cậu ta đi!_Nó quay mặt.

-Lại giở chứng?_Vương Tuấn Khải cương chiều xoa đầu Vương Nguyên.

-Nào...có!_Vương Nguyên ấp úng như đứa trẻ vừa phạm tội.

-Vậy đi thôi!_Vương Tuấn Khải xốc Vương Nguyên lên vai, thản nhiên rời lớp đi về hướng phòng tập.

-Biến thái nhà người, bỏ ta xuống!_Vương Nguyên la hét trong vô vọng.

-Phòng tập kịch-

-Chỉ có chúng ta thôi sao? Mọi người đâu?_Chí Hoành ngó dáo dác.

-Không có ai thì bãi bỏ buổi tập đi!_Vương Nguyên hả hê ngồi chênh chệ trên chiếc ghế xoay.

“RẦM” một tiếng, cô giáo và các bạn lập tức bước vào, trái tim Vương Nguyên tan vỡ.

-Chào các em, hôm nay cô đưa đến hai gia sư cho chúng ta! Họ rất tài năng, sẽ không làm các em thất vọng.

-Anh là Ngô Tà, hần là Tiểu Ca!_Ngô Tà qua loa giới thiệu.

-Bọn anh đến hỗ trợ tập kịch!_Tiểu Ca mặt lạnh nói.

-Cô có việc, các em phải nghe nghe theo hướng dẫn của Ngô Tà và Tiểu Ca!_Cô giáo nhìn đồng hồ, xem chừng rất bận.

-Cô khoan đi đã, phân vai vẫn còn thiếu!_Thiên Tử nói vọng theo.

-Giao cho em quyết định!_Cô giáo trả lời rồi chạy biến, cô thật ra không muốn dính líu gì với tụi nhỏ rắc rối này.

-Tiểu Ca thật hảo soái! Tớ hình như bị say nắng rồi!_Chí Hoành đỡ trán, ngồi xuống cạnh ghế của Vương Nguyên.

-Tớ lại thích Ngô ca hơn!_Vương Nguyên bĩu môi, Tiểu Ca kia còn mặt than hơn cả Vương Tuấn Khải nhà cậu.

Thiên Tử thở dài, ấn phím gọi cho La Đình Tín. Hiện giờ hần chỉ có thể nghĩ mấy tên thám tử lúc trước có thể sẽ giúp đỡ được.

Tiểu Ca hôm nay tâm tình thật bất hảo, sáng sớm đã không thấy mặt Ngô Tà đâu, làm hần mất cả một buổi để tìm kiếm. Ai ngờ được, Ngô Tà trốn đi shopping cùng bạn trai cũ. Thật làm cho hần muốn phát điên, mặc dù biết rằng mình sẽ không bị cấm sừng. Tiểu Ca vẫn chưa nguôi ngoay, bạn trai cũ của Ngô Tà lại nhờ vả bọn họ đi tập kịch cho lớp của chị gái anh ta, vì cả hai là diễn viên trong một công ty giải trí có danh tiếng.

Hần hiện tại vẫn chưa muốn hành động, việc tập luyện là do Ngô Tà chỉ đạo, Tiểu Ca chỉ đứng một bên quan sát.

Các phân cảnh đều được lột tả một cách chân thực. Chính Tiểu Ca cũng phải công nhận phu nhân nhà mình rất có tài năng. Duy chỉ có cảnh hôn gần cuối vở kịch là Vương Nguyên nhất mực không chịu đóng. Vương Tuấn Khải đau đầu, Thiên Tử, Chí Hoành đau đầu, ngay cả Tiểu Ca cũng đã bắt đầu có phản ứng.

-Nếu em không diễn được, thì cần phải có người làm mẫu!

Nghe Tiểu Ca nói, Ngô Tà đột nhiên chột dạ, không ngoài dự đoán của anh, một giây sau đó, hần thật sự cùng anh diễn-mẫu.

Vương Nguyên trợn mắt, Tiểu Ca anh tuấn chính là sắc lang mặt dày trong truyền thuyết hay sao?

Không gian phòng tập bỗng dưng im lặng. Tiểu Ca dứt nụ hôn, nhìn sang Vương Tuấn Khải, ngụ ý bảo anh hành động.

Vương Tuấn Khải gạt đầu, sau đó nắm lấy tay Vương Nguyên. Gương mặt Vương Tuấn Khải gần kề làm Vương Nguyên đỏ mặt. Cái này không phải diễn mẫu là có thể làm được a!

-OK! Action! Đọc lời thoại!

Vương Tuấn Khải:

-Cuối cùng cũng tìm được nàng, công chúa của ta!

Trái tim Vương Nguyên bất giác chùng lại. Cậu cảm thấy trong ánh mắt Vương Tuấn Khải ẩn chứa đầy chờ mong nơi mình. Cậu im lặng nhắm mắt lại.

Vương Tuấn Khải nắm chặt tay Vương Nguyên để trấn an cậu, anh biết cậu rất không thoải mái với việc tập luyện như thế này. Vương Tuấn Khải sau đó lại nhích gần vào Vương Nguyên, cả nhóm run rẩy chờ đợi. Cuối cùng cũng chạm nhau rồi, mọi người xung quanh mừng muốn rớt nước mắt.

Vương Nguyên nhanh chóng dứt ra, im lặng không nói gì, đúng hơn là cậu không biết câu tiếp theo nên mở lời ra sao. Vương Tuấn Khải thấy vậy, cười khổ hỏi:

-Như vậy được chưa?

Ngô Tà gạt gù, anh chính là cũng không biết đây là tình huống gì.

-Được rồi! Buổi tập hôm nay tạm ngưng, ngày mai ngay giờ này chúng ta lại tập hợp!_Ngô Tà đỡ trán, thông báo với cả nhóm.

Mọi người cũng đã rời đi, Vương Nguyên cảm thấy mình thật có lỗi. Vương Tuấn Khải dù sao cũng đâu đến nỗi xấu xa như cậu nghĩ. Thôi thì ngày mai sẽ cố gắng hơn vậy.

Cửa phòng tập được khép kín, Chí Hoàn trao chìa khoá cho bảo vệ trước cổng. Hiện giờ trời đã nhá nhem tối, điều cần làm nhất bây giờ là về nhà thưởng thức cơm do mama nấu. Đó là động lực để mọi người bước thật nhanh!

-End Chap-

13. Chương 13: Buổi Công Diễn

Tối đó, Vương Nguyên không xuống ăn cơm. Lưu mama nhờ Chí Hoàn lên gọi cậu xuống, nhưng nó một mực không chịu. Vương Tuấn Khải nói:

-Để con đi!

Lát sau anh xuống một mình, lại không có thu hoạch gì rồi.

-Cứ tưởng anh sẽ dùng mỹ nam kế gọi cậu ấy dậy!_Chí Hoàn trêu.

Vương Tuấn Khải chỉ cười, ngồi xuống ăn phần của mình.

-Vương Nguyên rất hay nằm mơ về những chuyện trước kia!_Vương Tuấn Khải nói.

-Lúc trước ta từng nghiên cứu qua vấn đề này!_Lưu baba nhăn trán suy nghĩ.

-Nhưng không có cách nào chữa trị cho thằng bé!

Lưu baba thở dài, cả nhà thở dài.

-9:00p.m-

Vương Nguyên bị cơn đói dày vò tỉnh giấc, xung quanh một mảng tối đen.

Hiện tại đã 9 giờ, chắc mọi người cũng đã về phòng chuẩn bị cho giấc ngủ rồi.

Vương Nguyên thở dài, cầm cây đèn pin nhỏ xuống dưới nhà. Cảm giác sau lưng có người làm cậu giật mình rọi đèn vào bóng tối. Quả thật có người, là Vương Tuấn Khải.

-Cuối cùng cũng dậy! _ Vương Tuấn Khải cười rạng rỡ.

-Đói!_Vương Nguyên đỏ mặt ôm bụng.

-Biết trước là sẽ như vậy, nên anh đã chuẩn bị thức ăn rồi!_Vương Tuấn Khải bật đèn nhà bếp, trên bàn đầy thức ăn, đều là do anh nấu

sau đó. Khiến Vương Nguyên vô cùng cảm động.

-Ba ngày sau-

-Hồi hộp quá!_Vương Nguyên ngồi phía sau cánh gà, phục trang đã được chuẩn bị sẵn. Thỉnh thoảng ngồi sát lại “mẫu hậu” để lấy tin thần.

-Xem như cậu may mắn!_Hạ Tử Khuê ở góc khác sau cánh gà, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Vương Nguyên.

Ngô Tà đi tới đi lui phía hậu trường, vì anh là người dẫn truyện cho vở kịch nên không thể không cảm thấy lo. Tiểu Ca lại càng cảm thấy kì lạ, bình thường khi đóng phim, sao không thấy Ngô Tà lo lắng như vậy.

Tiết mục múa đương đại vừa kết thúc trong thành công

-Tiếp theo là tiết mục kịch của lớp 10-1!_Người dẫn chương trình đã thông báo, Ngô Tà trấn an cả nhóm lần cuối rồi trở về vị trí của mình. Cả nhóm dặt tay nhau ra sân khấu dưới tràng vỗ tay đặc biệt dài của khán giả.

-Wow! Vở kịch nam thần!

-Không uống phí công sức mua vé đến xem!_Bên dưới không dứt lời khen.

Tiết mục kịch hoàn thành là chuyện của 15 phút sau đó, dẫn chương trình phấn khởi lên tiếng:

-Hãy bình chọn cho tiết mục bạn yêu thích nhất!

Vương Nguyên bực dọc bước khỏi sân khấu, Vương Tuấn Khải thở dài đi theo sau. Tuy kết thúc trong thành công, nhưng không thể không bàn luận những cảnh hỏng chết người xảy ra ngay trong vở kịch.

Đầu tiên, khi phù thủy xuất hiện, một khán giả quá kích động ném lên sân khấu một cái vỏ chuối, đúng lúc Hạ Tử Khuê đang bước đi. Một cú ngã khá đau làm khán giả cười nghiêng ngả, Hạ Tử Khuê máu nóng dồn đến não, diễn càng sâu hơn.

Sau đó, cảnh hôn huyền thoại đồn lòng khán giả, cũng xảy ra một chút trục trặc. Lí do, hoàng tử sắc lang bị công chúa xinh đẹp cắn chảy máu trong khi đang ngủ (cho mi dê =))

Tóm lại, đây cũng là vở diễn được nhiều người yêu thích nhất vì độ nhây của nó.

Cả nhóm tổ chức liên hoan cùng nhau, tiếng cười rôm rã. Tiểu Ca đưa Ngô Tà về trước, tối nay chắc sẽ là một đêm rất dài.

14. Chương 14: Món Quà Valentine

Một tuần trôi qua kể từ khi buổi diễn kết thúc, hôm nay là ngày công bố kết quả, cũng là ngày mà bao nhiêu con người mong chờ-14/2.

Lớp trưởng tinh anh quyết định tổ chức trò chơi cho tất cả các thành viên trong lớp. Thể lệ cũng rất đơn giản, các cặp đôi trong lớp sẽ hôn nhau, cặp nào lâu nhất sẽ dành chiến thắng.

-Tổ không định tham gia! _ Vương Nguyên chán nản gối tay ra sau đầu.

-Tổ cũng vậy!_Chí Hoàn nói.

-Không được suy nghĩ tiêu cực như thế!_Thiên Tử quay xuống nói.

-Đúng đúng.

Vương Tuấn Khải kéo Vương Nguyên ra tham gia trò chơi với lớp. Thiên Tử thì vẫn ngồi đó nài nỉ Chí Hoàn.

-Ai không muốn tham gia có thể ngồi im!_Lớp trưởng nói.

-Tớ không tham gia!_Tiểu Linh cười nói. Cô lát nữa sẽ về sớm đi chơi với bạn trai.

-Tôi cũng vậy!_Hạ Tử Khuê bỏ xuống chân đang gác lên bàn, thu dọn cặp sách chuẩn bị cúp học.

Cuộc thi bắt đầu sau đó ít phút.

-Vương gia-

-Ha, ta không ngờ con lại để Khải nhi chiếm được tiện nghi nhanh như vậy!_Chương Tử Di nghe Vương Nguyên kể về chuyện trò chơi ở trường, liền bật cười thành tiếng.

-Chỉ là, tại món quà lớp trưởng treo là cặp vé xem phim!_Vương Nguyên biện minh.

-Ta hiểu mà!_Chương Tử Di đen mặt.

Vương Nguyên sau đó liền đi lên phòng cũ của mình. Từ trong phòng tắm bước ra, cậu nhìn thấy một chiếc hộp được gói cẩn thận đặt ngay trên bàn.

-Gì vậy?_Vương Nguyên tò mò tiến lại.

Lúc Vương Tuấn Khải đi đã nhờ Chương Tử Di đưa thứ gì đó lại cho Vương Nguyên, là nó đấy.

Vương Nguyên thích thú mang thứ nhồi bông xuống dưới nhà.

-Đó là quà của Khải nhi!

-Vương Tuấn Khải? Lúc nào sao con không biết?

-Mười năm trước.

-Ra vậy!_Vương Nguyên cau mày.

-Chào đi!_Có tiếng của Vương Tuấn Khải ngoài cửa.

-Sao anh vào được đây?_Vương Nguyên hốt hoảng.

-Đây này!_Vương Tuấn Khải lắc lư chìa khoá dự phòng trong tay.

-Mama, sao con không có chìa khoá dự phòng?_Vương Nguyên bĩu môi.

-Trễ rồi, hai đứa mau đi xem phim!_Chương Tử Di đánh trống lảng.

-Vâng?!

-Bí mật của cậu?_Trong bóng tối, chợt loé lên một nụ cười nham hiểm.

“Tim mình đập mạnh quá!” _ Vương Nguyên đột nhiên bối rối không biết nói gì. 10 phút sau, cả hai đã đến trước cổng rạp chiếu phim.

-Annabelle Doll?!_Vương Nguyên ngược nhìn tên bộ phim sắp chiếu, quay sang run rẩy nắm vạt áo Vương Tuấn Khải.

-Có chuyện gì?_Vương Tuấn Khải ôn nhu hỏi han.

-Hay là, về nhà đi!

-Sợ rồi à?_Vương Tuấn Khải thanh thản.

-Nào có! Chỉ là tôi còn chuyện cần làm!_Vương Nguyên nhất mực không chịu nhận là mình nhát gan.

-Không được!_Vương Tuấn Khải dang tay ngăn chặn ý đồ muốn tẩu thoát của Vương Nguyên.

-Bỏ vé rất lãng phí, không phải ai cũng mua được!_Vương Tuấn Khải nói.

Vương Nguyên nhất thời đuối lý, cuối cùng cũng ngoan ngoãn làm cái đuôi của Vương Tuấn Khải, theo anh vào bên trong rạp chiếu phim.

-WTF? Ghế Vip!_Vương Nguyên hoảng hốt.

-Có gì phải sợ, em phải trải nghiệm thử một lần._Vương Tuấn Khải trấn an.

-Được rồi!_Vương Nguyên thở dài ngồi vào ghế bên cạnh, bắt quá nếu có sợ, tiện thể nắm vạt áo Vương Tuấn Khải.

-A, bắt đầu rồi!_Vương Nguyên hồi hộp.

-Một lát sau-

-Nhị Nguyên, mau mở mắt! _ Vương Tuấn Khải ra lệnh.

-Tôi sợ!

Vương Tuấn Khải mỉm cười, kéo Vương Nguyên đang run rẩy vào vòng tay ấm áp của mình. Như vậy cậu sẽ không còn sợ nữa, mà chuyển sang ngại ngùng.

Nằm trong lòng Vương Tuấn Khải, Vương Nguyên ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Chỉ biết sau khi mở mắt ra, anh vẫn chăm chú nhìn cậu. Một cảm xúc ấm áp lan tỏa, Vương Nguyên cuối đầu, sau đó lại ngược mặt lên, hôn nhẹ vào má Vương Tuấn Khải.

Một Valentine ngọt ngào.

15. Chương 15: Bạn Mới, Bạn Cũ

“Bíp bíp”_Chuông tin nhắn của Chí Hoàng reo vang, nó gấp một cái rồ to rồi mất.

-Đồ chết dẫm phương nào phá giấc mơ đẹp của lão tử?!_Chí Hoàng mò mắt điện thoại đang sạc pin bên cạnh, mở tin nhắn ra xem.

“Đại ca Hạo Minh trở về rồi đấy! Nghe nói lần này còn định tỏ tình với ai đó!”

-What? Hạo Minh về rồi, mình phải báo cho Vương Nguyên!_ Chí Hoàng sau đó liền chạy thẳng đến phòng Vương Nguyên.

Nói một chút về Hạo Minh, hắn ta là đàn anh khối trên của Chí Hoàng và Vương Nguyên, đẹp trai, hiền lành và rất tốt bụng. Năm cuối cấp hai, Hạo Minh tạm biệt sang Mỹ du học một năm và hứa với bọn họ là sau khi về sẽ chuyển vào học cùng trường.

-NHỊ NGUYÊN AAAAA!_ Tiếng Chí Hoàng vọng vào làm Vương Nguyên tỉnh giấc.

-Mau cút đi!_Vương Nguyên kéo chăn trùm kín người.

-Dậy mau, có tin động trời!

-Tĩnh động trời? Cậu có thai hả?_Vương Nguyên dụi hai mắt.

-Hạo Minh về nước rồi!_Chí Hoàng hứng khởi nói.

-Really?_Vương Nguyên hỏi như không tin vào những điều mình vừa nghe.

-Tiểu Mạnh vừa gửi tin nhắn cho tớ!_Chí Hoàng chìa điện thoại cho Vương Nguyên xem.

-Vậy mình phải dậy sớm rồi!_Vương Nguyên cười tí mắt.

-15 phút sau-

-Hôm nay hai đứa dậy sớm thế?_Lưu mama đang nấu ăn trong bếp thấy lạ liền hỏi.

-Bạn cũ của chúng con vừa về nước, hôm nay sẽ chuyển vào trường học a!_Chí Hoàng hưng phấn nói.

-Là ai vậy?_Thiên Tỉ và Vương Tuấn Khải vừa xuống, nghe thế liền hỏi.

-Ăn sáng rồi hãy nói!_Lưu mama mang thức ăn ra.

-Anh ấy là tiền bối của tớ hồi cấp hai, vừa hảo soái lại ôn nhu, anh ấy hứa khi về sẽ mua quà cho chúng tớ!_Vương Nguyên vừa gặm bánh mì vừa nói.

-Phải rồi, không chừng lần này Hạo Minh về để tỏ tình với cậu đấy Vương Nguyên!_Chí Hoành cười khúc khích.

-Làm gì có!_Vương Nguyên đỏ mặt.

-Một năm chắc anh ấy thay đổi nhiều lắm, thật mong gặp mặt!_Chí Hoành lại vu vơ nói, không để ý bên cạnh và đối diện có hàn khí toả ra.

-Thiên Tỉ, chúng ta đi!_Vương Tuấn Khải khoác cặp lên vai, gọi Thiên Tỉ ở phía đối diện.

-Ừm..._Thiên Tỉ đáp rồi nhanh chóng rời đi.

-Hai con còn chưa ăn sáng!_Lưu mama gọi với theo.

-Không đâu, tạm biệt đi!_Thiên Tỉ phẩy tay.

-Nè, đợi chúng tớ!_Vương Nguyên và Chí Hoành cũng vội vã chạy theo.

-Chuyện gì xảy ra vậy?_Lưu mama khó hiểu.

“Học...học”

-Làm gì đi nhanh thế, gọi mãi cũng không dừng lại?_Vương Nguyên nhăn trán khó hiểu.

Một mảng im lặng bao vây.

-Trước cổng trường-

Học sinh đang xếp thành hai hàng dài trước cổng trường. Ở giữa là một nữ sinh xinh đẹp đang cầm một hộp quà màu xanh được gói cẩn thận. Vương Tuấn Khải mặt lạnh bước vào, nữ sinh đã vội nói.

-Vương Tuấn Khải, tớ thích cậu!_Âu Dương Na Na dũng dạc tuyên bố trước mọi người.

-Tôi?_Vương Tuấn Khải chỉ vào mình.

-Vâng!

-Tôi không thể!_Vương Tuấn Khải lên nhìn sang Vương Nguyên.

Về mặt Âu Dương Na Na thoáng buồn, nhưng nhanh chóng khôi phục thần thái.

-Vậy làm bạn nhé!

-Dĩ nhiên._Vương Tuấn Khải không hiểu vì lí do gì xuất hiện một Âu Dương Na Na, cũng phải trả lời có lệ.

-Mình vui lắm, cảm ơn cậu!_Âu Dương Na Na rời đi, đứng lại sau mép tường lên nhìn ra.

-Xin lỗi!_Cô ta khẽ thốt lên.

Vương Tuấn Khải không nói gì nữa, nắm tay Vương Nguyên đi vào lớp. Vương Nguyên im lặng để anh kéo đi, trong lòng bỗng không vui, hơn nữa lại có phần lo lắng.

Hạo Minh từ ngoài trường đi vào, liếc mắt thấy có người đi cùng Vương Nguyên cũng dăm ra khó chịu, xem ra anh không thể chần chừ mãi như thế này được.

Hạo Minh che mặt bước vào cổng trường, tuy là vậy, khí chất của anh cũng làm người khác phải ngược nhìn.

Hai tiết học đã trôi qua, Vương Nguyên chán nản nhìn lên phía bầu trời qua ô cửa sổ nhỏ. Cậu cũng quên mất là Hạo Minh đang ở trường. Chỉ khi có tiếng xôn xao nơi cửa lớp, Vương Nguyên mới choàng tỉnh.

-Hạo Minh?!_Vương Nguyên dụi mắt cho tỉnh ngủ, gương mặt thân quen này cậu lại có thể nhìn thấy lần nữa.

-Vương Nguyên! Chí Hoành đâu!_Hạo Minh nhìn một lượt lớp, không thấy Chí Hoành đâu.

-Cậu ấy không có trong lớp! __ Vương Nguyên nói.

-Vậy à! Chúng ta cuối cùng cũng có thể nói chuyện riêng!_Hạo Minh cười rạng rỡ.

Vương Nguyên ngơ ngàng, cậu lại lần nữa tin tưởng vào những phỏng đoán của Chí Hoành.

-Anh vừa về có lẽ mệt, để sau đi!_Vương Nguyên vô tình tránh né ánh mắt của Hạo Minh. Nếu là chuyện của một năm trước, có lẽ hai người đã là một cặp đôi đẹp. Nhưng hiện tại, Vương Nguyên một chút cảm giác cũng không có.

-Em có chuyện không vui?_Hạo Minh tinh ý bắt được tâm trạng Vương Nguyên, liền ôn nhu lo lắng cho cậu.

Vương Tuấn Khải im lặng quan sát, dù sao nơi đây cũng là bàn học của anh, nhưng hai người này lại xem như anh không tồn tại, thật đáng trách.

-Không sao, em hơi đói! Chúng ta đi ăn thôi!_Vương Nguyên uể oải nói rồi cùng Hạo Minh ra khỏi lớp.

Chính Vương Tuấn Khải cũng không hiểu được Vương Nguyên đang nghĩ gì, sáng nay chẳng phải còn hào hứng lắm sao? Giờ người ta hiện diện trước mặt thì lại có phần thất vọng. Rốt cuộc là Vương Nguyên cậu bị làm sao mới được?

Vương Nguyên và Hạo Minh gặp đồng thời Chí Hoành và Thiên Tỉ dưới căn tin trường. Một lời chào hỏi hăm hở của Chí Hoành làm Hạo Minh không khỏi bật cười, chỉ có điều chàng trai bên cạnh lại không vui như thế.

Hạo Minh rất có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, ai đang ăn giấm chua lẽ nào hắn không biết. Ban nãy ở lớp học, hắn lơ mơ hiểu ra vấn đề của Vương Nguyên, nhưng làm sao có thể nói ra cho được cơ chứ?

-Chủ Nhật rảnh, anh đến nhà tụi em đi!_Chí Hoành gợi ý.

-Được vậy tốt quá!_Hạo Minh cười nói.

-Lưu mama nấu ăn rất ngon! __ Vương Nguyên cũng tiếp lời.

-Quyết định vậy đi! Giờ anh sẽ đi gọi thức ăn!_Hạo Minh rời chỗ ngồi, hướng phục vụ viên gọi.

-End Chap-

16. Chương 16: Cún Mặt Dao

Như mọi người đã biết, hôm nay là chủ nhật.

-Hôm nay có khách, nhờ mama chuẩn bị giúp con vài món!_Chí Hoành nhờ vả.

-Được, nhưng mấy đứa cũng phải phụ ta!_Lưu mama cười nói.

-Con sẽ lên gọi bọn họ xuống!

-Chúng con phải làm gì a?!_Vương Nguyên tay chống cằm, nhìn loang quanh nguyên liệu chế biến trong bếp.

-Ai có thể giúp ta nấu ăn?_Lưu mama suy nghĩ rồi nói.

-Trừ ra con và Vương Nguyên rồi!_Chí Hoành ngại ngần.

-Con có thể giúp!_Vương Tuấn Khải bước lên trước, sẵn sàng cho nhiệm vụ nấu ăn.

-Thật là đứa trẻ có tiền đồ!_Lưu mama cười khúc khích.

Vương Nguyên mặt gian nhìn Vương Tuấn Khải, anh mặc tạp dề trông cũng quá ra dáng nội trợ đi, sau này có cùng anh chung một chỗ cũng không cần phải lo lắng. Bất quá, sau đó Vương Nguyên mới cảm thấy đỏ mặt với suy nghĩ của mình.

-Chúng ta mau bắt tay vào làm, kẻo không kịp!_Lưu mama nhắc nhở.

Khoảng 30 phút sau, các món ăn đã hoàn thiện, lại có phần ngon mắt. Thết đãi thế này là tuyệt vời rồi.

“Kính....kong”

Tiếng chuông vang lên, quản gia mở cổng, chào hỏi rồi đưa Hạo Minh vào trong.

-Xin chào, con đến rồi!_Hạo Minh lễ phép.

-Con là Hạo Minh, ta nghe tụi nhỏ nhắc rất nhiều về con. Đúng là vừa đẹp trai vừa lễ độ. _Lưu mama khen ngợi.

-Chào!_Vương Tuấn Khải và Thiên Tỉ cũng chào hỏi cho phải phép.

-Hình như chúng ta có gặp nhau ở đâu rồi thì phải?_Hạo Minh nhớ lại.

-Chúng tôi là bạn cùng lớp! _Vương Tuấn Khải nói.

-Ra vậy!_Hạo Nam suy nghĩ “nhưng sống chung nhà không phải hơi quá mức sao?”

-Chúng nó còn là con rể của dì!_Lưu mama vô tư nói, làm Hạo Minh suýt nữa té ngã.

-Anh đừng nghe mama nói đùa!_Chí Hoành phân bua.

-Đúng rồi, chúng ta còn phải dùng bữa!_Vương Nguyên tức trực kể bên cũng nhanh chóng kéo Hạo Minh đi.

Bữa ăn bắt đầu vui vẻ, nhưng không khí xung quanh vẫn mang một màu ảm đạm. Vương Tuấn Khải không nói gì, chỉ âm thầm liếc qua liếc lại, đầu bốc khói.

-Con hơi mệt, cần nghỉ ngơi một lát._Vương Tuấn Khải lên phòng nghỉ ngơi cho thoáng, ở đây một lát, chắc sẽ có án mạng (hự hự).

-Không sao chứ?_Vương Nguyên lo lắng nhìn theo.

-Có!_Vương Tuấn Khải quay lưng bỏ đi.

-Con cũng lên phòng đây, còn rất nhiều bài tập chưa làm._Thiên Tỉ cũng đứng lên, đi phía sau Vương Tuấn Khải.

Cả hai lại tạm biệt ngay ngã rẽ, Vương Tuấn Khải tâm trạng nặng nề vào phòng, một phát đóng mạnh cánh cửa.

-Bực mình!_Vương Tuấn Khải lầm bầm.

Bíp....bíp....bíp

Tin nhắn được gửi đến từ thuê bao 12345678900.

-Ai thế nhỉ?_Vương Tuấn Khải nhắc điện thoại lên xem, vẫn thấy không quen thuộc số này.

“Chào! Tớ là Âu Dương Na Na đây, thật may mắn khi đúng là cậu. Tớ sợ gọi điện thì phiền đến cậu nên nhắn tin cho tiện.”

-Là cô gái mấy hôm trước!_Vương Tuấn Khải nhớ ra.

“Có chuyện gì quan trọng?”

Có tin nhắn trả lời ngay lập tức.

Mi“nh định nhờ cậu hướng dẫn giúp mấy bài tập toán vào ngày mai. Mình sẽ ghé sang lớp cậu, đừng từ chối nha, được không?”

“Ừ”

Bíp....bíp.....bíp

“Cậu kiếm lời thật đấy, cậu vẫn không xem mình là bạn?”

“Không, tôi hơi mệt, tạm biệt!”

“Cậu cứ nghỉ ngơi đi, tạm biệt!”

-Cô gái này có thể làm bạn?_Vương Tuấn Khải đặt dấu chấm hỏi trong đầu về Âu Dương Na Na, anh cũng cảm giác được cô gái này không phải bình thường.

-Tại phòng khách-

-Con có quà cho mọi người, chờ một chút._Hạo Minh gọi điện ra bên ngoài nhờ người mang vào.

-Tuyệt quá nhỉ?_Vương Nguyên cười tươi.

-Đảm bảo tụi em sẽ thích!_Hạo Minh ôn nhu xoa đầu Vương Nguyên.

-Cậu chủ, đây ạ!_Tài xế của Hạo Minh lật đặt mang những món quà vào nhà.

-Cảm ơn chú!_Hạo Minh lễ phép nói.

-Đây là quà của dì, còn đây là của bác trai! Còn cái này là của hai đứa!_Hạo Minh vừa nói vừa đẩy hộp quà về phía mọi người.

-Bác trai hiện giờ không có nhà, nhưng cảm ơn con, ta sẽ đưa lại cho ông ấy._Lưu mama vui vẻ.

-Tụi em mở quà nhé!

-Ừ.

-Vương Nguyên nhìn này, một chú thiên nga bằng pha lê, cực to luôn a!_Chí Hoàn vô cùng ưng ý với món quà của mình.

-Đáng yêu quá, là gấu con! _Đến lượt Vương Nguyên, cậu không khỏi ngạc nhiên thích thú khi nhìn thấy “Gấu” con dễ thương ấy.

-Em đúng là ngọc mà, đây là cún con!_Hạo Minh mỉm cười cốc nhẹ đầu Vương Nguyên.

-Cún? Sao mũi nó ngắn thế, nhìn chẳng giống!

-Nhưng nó vẫn là cún đấy thôi!_Chí Hoàn chìa tay sờ thử.

-Em định đặt tên nó là gì?

-Tên?_Vương Nguyên nghĩ ngợi gì đó rồi chạy đi.

Hạo Minh biết Vương Nguyên đi đâu nhưng không ngăn được, chỉ đành bất lực hỏi Chí Hoàn.

-Vương Tuấn Khải đó quan trọng lắm sao?

-Đúng a! Vương Nguyên rất thích anh ta, hai người họ cũng hay gây nhau lắm!_Chí Hoàn cười khúc khích.

Vương Nguyên đứng trước cửa phòng Vương Tuấn Khải, nhưng gõ cửa mãi chẳng thấy anh ra mở cửa, nghĩ rằng anh có chuyện, cậu liền xông cửa vào.

-Ngủ à?_Vương Nguyên đen mặt.

Bíp...bíp...bíp

-Tin nhắn của Khải ca, xem chút chắc không sao nhỉ?_Vương Nguyên tự nhủ rồi mở tin nhắn ra đọc.

“Quên nữa, chiều nay có rãnh không, tớ muốn cùng cậu đi chơi!”

-Là ai vậy?_Vương Nguyên cảm thấy không vui khi nhìn thấy tin nhắn, rồi vô thức lần lên những mẫu tin phía trên.

-Là Âu Dương Na Na? Vương Tuấn Khải và cô ta có chuyện mờ ám nữa? Mấy hôm nay mình nhờ chỉ bài tập Toán, anh ta nhất mực làm ơn, vậy mà người ta chỉ nói một câu đã nhận lời, đáng ghét!

-Đã vậy, Vương Đại Nguyên đây cóc thêm nói chuyện với người!_Vương Nguyên ném điện thoại lên chỗ Vương Tuấn Khải đang nằm rồi bỏ đi.

“Vương Tuấn Khải đó nghĩ sao cũng đáng ghét, vậy mà có cả đám con gái thích! Tức chết ta!”_Vương Nguyên bực dọc suy diễn mọi thứ.

-Làm gì lâu thế, có tên cho nó chưa?_Chí Hoành nhìn thấy Vương Nguyên đi xuống, liền hỏi.

-Không cần, tớ tự đặt!_Vương Nguyên bỗng lên cún con, gương mặt bầu bĩnh đang ngủ thập phần đáng yêu, thỉnh thoảng ư ử vài tiếng thây nhỏ.

Vương Nguyên lúc đang cảm thấy ngập tràn hạnh phúc thì Vương Tuấn Khải từ trên đi xuống, sau đó rời khỏi nhà. Vương Nguyên nghĩ là Vương Tuấn Khải đi tìm Âu Dương Na Na, nên tâm trạng một lần nữa tuột dốc thảm hại. Cậu nhìn lại cún con, rồi đập bàn.

-Là gì?_Chí Hoành sốt ruột.

-Vương Tuấn Khải!_Vương Nguyên vô cùng ưng ý với cái tên mình vừa đặt, xung quanh không tiếng động. Ai đời lấy tên người đặt cho thú cưng chứ ?

-Sao...sao có thể?_Chí Hoành sửng sốt.

-Anh ta không bận tâm đâu!_Vương Nguyên hề hề cười.

-Muộn rồi, anh cũng nên về. Hôm nay ba mẹ anh đi công tác về, anh phải gặp họ ngay bây giờ!_Hạo Minh tạm biệt mọi người ra về, trong lòng vẫn mang một nỗi ám ức không tên.

17. Chương 17: Bệnh

“Khụ....khụ....khụ”

-Tiểu Dao a~ Hình như anh bị ốm mất rồi, khó chịu quá đi. Cũng tại hôm qua cứ bực mình tên mặt dao kia mà không ngủ được mới ốm đây này...hic...hic...Cũng may là hần hôm qua không đi chơi với Na Na, nếu hần dám đi sẽ biết tay anh.

Nguyên tự kỉ ngồi ôm Tiểu Khải Dao nói chuyện từ hồi mới thức dậy đến giờ.

-Nguyên à, dậy đi học nè con.-Có tiếng Lưu mamma bên ngoài.

-Vâng, con ra ngay đây ạ.

Nguyên luyến tiếc bỏ cún Dao xuống rồi đi VSCN.

-Woa...đồ ăn sáng hôm nay hấp dẫn quá, chắc Nguyên sẽ rất thích a

~~Thiên Thiên a~ Anh với Khải ca nói gì đi chứ, này giờ chỉ mình em nói không à.-Hoành bĩu môi.

-Ai bắt em nói chứ.-Tỷ làm mặt lạnh nhìn qua.

-Anh....anh sao vậy...em sợ...hic...hic....

-Hừ.-Tỷ vẫn không phản ứng quay mặt về phía Khải.

-Hic....hu...hu...hu....-Hoành khóc như một đứa trẻ.

-Thôi mà, nín đi, anh xin lỗi.-Thiên tỷ vỗ về an ủi.

-Tự nhiên anh giận em mà không cho em biết lí do, anh thật quá đáng...huhuhu....

-Em đúng là Nhị Hoành.

-Khụ...khụ...mới sáng sớm mà hai người đã hòa nhau ăn hiếp Hoành Hoành à.-Nguyên đã chuẩn bị xong, bước xuống thì thấy Hoành đang khóc liền chen vào.

-Không có.-Khải Thiên đồng thanh.

-Vậy sao cậu ấy khóc?

-Nguyên à~ Tự nhiên tiểu Thiên giận mình à...hic...hic...

-Thôi nín đi để mình xử cậu ấy cho.

-Em cũng thế mà còn đòi đi xử lí người ta.-Khải chột vô.

-Em thì sao? Anh cũng thế thôi mà còn bày đặt.

-Anh đã làm gì nào?-Khải ngạc nhiên.

-Ồ, anh chỉ nhắn tin với bạn gái thôi chứ làm gì đâu.-Nguyên nói giọng giận dỗi.

-Quả thật là có chuyện đó nhưng làm sao em biết....với lại cậu ấy đâu phải bạn gái anh?

-Không phải bạn gái thì cậu ấy là con trai chắc...em chỉ tình cờ nhìn thấy tin nhắn thôi chứ không có gì đâu a

~Hôm qua em đã vào phòng anh à? Lúc nào thế?

-Em chỉ vào nhờ anh đặt tên cho cún thôi nhưng anh đã ngủ rồi còn đâu.-Nguyên vừa nói vừa chỉ vào tiểu Khải.

-Thế nó tên gì?

-Là tiểu....um...um...

-Ai cho cậu nói hử Nhị Hoành, phải giữ bí mật.-Nguyên nhanh chóng bịt miệng Hoành lại.

-A...ăn sáng nhanh đi còn đi học.-Thiên Tỷ gỡ thế nguy.

Thế là bữa ăn sáng bắt đầu rất vui vẻ nhưng có điều làm mọi người lo lắng là Nguyên cứ ho suốt. Chắc cậu ấy bị ốm thật rồi. Ăn sáng xong cả 4 người cùng nhau đi đến trường nhưng cũng chỉ có Nguyên và Hoành là nói chuyện, hai ông này giận dai quá đi.

Buổi học hôm nay bắt đầu bằng tiết Ngữ Văn làm Nguyên thấy tin thần phấn chấn hẳn lên dù đang bị ốm.

“Reng....reng....reng...”

Tiếng chuông giờ ra chơi vang lên, Nguyên ngao ngán nằm dài trên bàn.

-Vương Nguyên, Vương Nguyên có người nhờ tớ đưa cái này cho cậu nè.-Tiểu Mạnh chạy vào đưa cho Nguyên một tờ giấy.

“Hẹn gặp cậu ở phòng vệ sinh nam, tớ có chuyện muốn nói”-Nội dung của tờ giấy.

-Ai thế Nguyên?-Khải ở bên cạnh cũng vô tình nhìn thấy nội dung mảnh giấy.

-Em cũng không biết.

-Thôi em ra ngoài xem có việc gì...khụ...khụ....khụ....

-Vào nhanh đấy.

-Ừm....khụ...khụ...khụ...

“Em ấy ho nhiều quá”-Khải lo lắng.

-Mục tiêu sắp đến rồi, việc còn lại cô giao cho bọn chúng đi-Tử Khuê nhắc may gọi cho ai đấy rồi mỉm cười mãn nguyện.

Nguyên vừa đi vừa suy nghĩ không biết ai là người đã gửi cho mình mảnh giấy này, trong lòng cậu dấy lên một nỗi bất an kì lạ. Linh cảm ấy có lẽ là thật.

-A...các cậu là người cần tìm mình à?-Nguyên nhìn thấy một nhóm người đứng trước cửa phòng vệ sinh liền vẫy tay gọi.

-Ừ, đúng đấy, cậu mau lại đây.-Một tên trong nhóm nói.

-Có việc gì vậy?

-Mày còn hỏi có việc gì à? Tụi bay, xử nó.-Tên to con nhất trong nhóm túm áo Nguyên kéo vào phía trong, đẩy cậu vào một phòng rồi khóa cửa lại.

-Nè, mấy cậu làm gì vậy? Thả tôi ra mau!!!!-Nguyên hét lớn lên nhưng có vẻ là vô vọng, với sức khỏe của cậu bây giờ rất khó để phá cửa a.

-Cậu em dễ thương, cứ từ từ mà hưởng thụ ở trong đó đi nha. Đổ vào cho tao!-Tên cầm đầu ra lệnh.

Rồi đột nhiên một xô, hai xô rồi ba xô nước cửa lần lượt đổ vào trong phòng có cậu bên trong. Một cảm giác khó chịu bỗng ủa đến trong cậu, đau đớn vô cùng, rồi cậu trong vô thức mà ngất đi.

-Chị hai, xong rồi đấy.-Tên lúc nãy nói với một cô gái.

-Tốt, đây là phần thưởng của các cậu, mau cầm lấy rồi biến đi.

-Chị hai, làm gì mà gắt gao thế, xinh xắn vậy nhưng sao khó tính quá.-Tên đó vừa nói vừa chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô gái.

-Biến ngay cho tôi!!!!

-Hừ, đi tụi mày.

-Nguyên, tôi xin lỗi cậu, là do tình cảnh bất buộc thôi.-Cô gái thở dài rồi nhắc máy gọi điện lại cho Tử Khuê-người đã điều khiển cô.

-Tôi đã làm xong nhiệm vụ rồi, mau cho người thả em gái tôi ra đi.-Cô gái nói với giọng không cảm xúc.

-Từ từ chứ, cô vẫn chưa thể gặp lại em gái đâu vì....cô vẫn chưa hoàn thành hết những nhiệm vụ của tôi mà cô gái xinh đẹp.

-Cô thôi đi, đồ ác quỷ.

-Đúng, Na Na, tôi là ác quỷ và nếu không cẩn thận tôi sẽ ăn thịt em gái cô đấy.

-Xin cô đấy, đừng làm hại con bé, việc gì tôi cũng sẽ làm cho cô mà.-Cô gái lúc này chỉ biết van xin vì đối với cô em gái là quan trọng nhất, đó là người thân duy nhất của cô trên đời này.

-Được thôi, nếu cô nghe lời tôi. Còn bây giờ mau rời khỏi nơi đó đi, cô muốn người khác để ý à?

-Hả?-Cô gái nhìn lên thì thấy Tử Khuê đáng đứng trên lớp nhìn xuống chỗ mình.

-Vâng.-Cô nheo mày rồi bước đi.

Lúc này ở trong lớp, Khải, Hoàng lẫn Thiên đều rất lo cho Nguyên vì sắp vào giờ học rồi mà chưa thấy Nguyên vào.

-Em lo quá, sao Nguyên đi lâu thế, cậu ấy còn đang mang bệnh trong người nữa chứ.-Câu nói của Hoàng càng tăng thêm lo lắng của Khải, anh vội chạy đi tìm Nguyên.

-Khải ca...anh đi đâu đó...nè..-Thiên Tỷ gọi với theo nhưng Khải đã mất dạng.

-Xem ra cậu ta rất quan trọng với anh, để xem anh bảo vệ cậu ta được bao lâu, Khải yêu quý-Tử Khuê nhếch mép cười đều.

-Nguyên à, em ở đâu?-Anh chạy khắp nơi tìm cậu nhưng chợt nhớ về địa điểm trong mảnh giấy liền chạy như bay đến đó.

-Nguyên tử, Nguyên tử à, em đang ở đây đúng không?

-Khụ...khụ...khụ...-Không có tiếng trả lời mà chỉ có tiếng ho.

“RẦM....”cánh cửa phòng vỡ tung, đập vào mắt anh lúc này là Nguyên đang trong bộ dạng bất tỉnh nhân sự, quần áo tóc tai lại ướt hết.

-Nguyên tử....Nguyên tử....tĩnh lại đi...Khải ca đây, anh đến cứu em đây.-Anh lay lay Nguyên dậy.

-Khải ca à, em biết anh sẽ đến cứu em mà.-Nguyên mỉm cười mãn nguyện rồi chìm vào cơn hôn mê một lần nữa.

Khải nhắc bổng Nguyên lên, để cậu yên vị trên vai mình rồi đưa cậu xuống phòng y tế. Nguyên ngã đầu vào hõm cổ anh, như vậy chắc dễ chịu hơn a.

~Hai tiếng sau

~Em rốt cuộc cũng tỉnh, em đã hôn mê suốt hai tiếng rồi đấy, chưa kể lúc anh mới phát hiện ra em.

-Sao em ở đây vậy, mà khoan đã...đồng phục của em đâu?

-Anh đã thay cho em rồi, lúc này đồng phục em ướt hết.

-AAAAAA....sao lại là anh.....sao không nhờ người khác.....-Nguyên lấy tay che đi khuôn mặt ửng đỏ vì ngượng.

-Em nghĩ gì thế, ở đây toàn là bác sĩ nữ thì làm sao có thể thay quần áo cho em, đúng là ngốc.-Khải mỉm cười cốc nhẹ lên đầu Nguyên.

-Vậy....anh...anh thấy hết rồi hả?-Nguyên ngượng, hỏi mà không dám ngẩng mặt lên.

-Ừm....cứ cho là vậy đi.

-Huhuhu....mẹ ơi con bị thấy hết rồi, tên biến thái tránh tha, không là em giết anh a

~Anh không đi, anh sẽ ở lại đây với em.-Khải trưng bộ mặt đao giết người với hai cây răng khểnh tiến sát lại gần Nguyên.

-Ya....chết đi!-Nguyên tặng Khải một cú liên hoàn cước cực mạnh.

-Ui....đau anh, em bệnh mà còn mạnh đến như thế sao lúc này không phá cửa mà đi ra cho rồi.

-À....anh nhắc em mới nhớ, không biết mấy người lúc này do ai sai khiến mà đẩy em vô phòng, đóng cửa còn khuyến mãi thêm mấy xô nước nữa a, nghĩ lại cũng còn thấy sợ.

-Em không cần nghĩ nhiều vậy đâu, chỉ cần nghĩ ngơi cho khỏe, chắc là họ ganh tị với em nên mới làm vậy thôi.

-Ừa, có lẽ vậy.-Nguyên thoải mái tâm hồn hơn rồi lại đi vào giấc ngủ.

Mấy bạn reader iu vầu vì hết hôm nay là chúng ta lại phải vùi đầu vào chuyện học nên lịch post chap cũng vì thế mà có sự thay đổi. Có thể là một tuần mình chỉ post một chap hoặc nếu có nhiều thời gian rảnh thì mình sẽ post liền. Mong các bạn vẫn ủng hộ mà không bỏ rơi fic của mình a. Thanks you very much.

18. Chương 18: Đi Cẩm Trại (1)

Sau khoảng thời gian tĩnh dưỡng ở trường cộng với thời gian nghỉ ngơi ở nhà thì Vương Nguyên gần như đã hết bệnh hoàn toàn mà không cần bác sĩ hay thuốc gì hết. Cũng may mắn cho cậu, nếu không hết bệnh sớm thì có lẽ đã không được đi cẩm trại rồi. Buổi cẩm trại lần này dành cho học sinh của toàn trường, mỗi khối sẽ có một địa điểm cẩm trại khác nhau, khối mười của cậu sẽ cẩm trại ở bờ sông cạnh ngọn núi Siguniang kỳ vĩ, tráng lệ ở phía nam tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc. -Wow....thật là tuyệt vời ông mặt trời a

~Có ai ngờ rằng nhà trường mình lại hào phóng như vậy, đưa học sinh đến cẩm trại ở những khu du lịch nổi tiếng không đấy.-Hoành và Nguyên hào hứng chuẩn bị đồ đạc.

-Em quên trường mình là trường nổi tiếng nhất ở Trung Khánh này à?-Khải ngồi nhìn hai người chuẩn bị đồ đạc mà không khỏi lắc đầu.

-Khải ca, anh đã chuẩn bị xong rồi sau mà thành thói quen ngồi đó thế?-Nguyên ngạc nhiên khi thấy Khải ngồi đó.

-Đương nhiên, anh đâu có nhiều đồ như tụi em, con trai gì mà đồ còn hơn con gái.

-Mọi người ơi, em xong rồi nè!-Thiên Tỷ từ trên lầu đi xuống, hai tay xách hai túi đồ chà bá lửa.

-Em mang cái gì mà nhiều thế hả? Chúng ta chỉ đi có ba ngày thôi mà.

-Khải ca anh đừng nói thế, em là nghĩ đến mọi người nên mới mang nhiều thế đó a

--Tớ biết Thiên Thiên là tốt nhất.

-Tốt gì mà tốt-Khải Nguyên đồng thanh phản bác Hoành.

-Hoành à, chỉ có em là thương anh. Anh cũng thương em nhất.-Thiên Tỷ chạy đến ôm Hoành.

-Cắt....tôi không muốn xem phim Hàn Quốc lúc này, đang bận muốn chết đây mà chẳng có ai giúp hết.-Nguyên bĩu môi.

-Anh giúp em nha.-Khải nghe vậy liền không bỏ qua cơ hội mà bay đến giúp bảo bối ngay lập tức.

-Ồ....anh giúp em xếp cái này vào đi. À....chút nữa quên, lát nữa anh đi cùng em đến siêu thị nha, em muốn mua một ít đồ.

-Vậy cũng được.

~Mười phút sau hai bạn Khải Nguyên đã có mặt tại siêu thị

--Oa....nhiều bím bím quá đi, chocolate, bánh ngọt, pudding, Salzburger Norkerl đóng hộp, phô mai que, Pandan Waffle, có cả Botamochi của Nhật nữa này.....(ko kể hết).....Khải ca, em muốn mua hết chúng a.

-Không được, một mình em làm sao ăn hết chúng, với lại thức ăn vặt không tốt cho sức khỏe đâu.

-Anh cứ như ông cụ non í, em mua một “ít” thôi mà, nhá nhá nhá!-Nguyên mắt long lanh nhìn Khải .

-Thôi được rồi, mỗi thứ một cái đấy, em lấy nhiều là chết với anh.-Khải lại xiêu lòng với cún nhỏ rồi.

-Em hiểu mà, anh sang đấy đi, một lát mình gặp nhau.

Khải đi mua một số thực phẩm dự trữ ở nhà, còn Nguyên thì đi khắp nơi, thấy cái gì ngon là bỏ vô.Một lát sau hai người gặp nhau tại quầy thanh toán.

-Em...chẳng phải anh đã nói là lấy ít rồi sao? Cái này là gì đây, toàn thức ăn vặt, em lại muốn bị bệnh giống lần trước à? Bác sĩ đã nói là do em ăn uống không đúng cách nên mới bị như vậy đấy.

-Không....đồ mua rồi miễn trả, em đâu có ăn hết một lần đâu mà anh nói vậy a.Em mua để dự trữ thôi mà.

-Lần sau anh sẽ giám sát không cho em mua như vậy nữa.

Thanh toán xong hai người nhanh chóng rời khỏi siêu thị và về nhà.

-Cái này cho vào đây hết.-Nguyên đang cố nhét hết đồ ăn vặt vào.

-Em thiệt là lì lợm, bỏ ở nhà một nửa nhanh lên.-Khải thiệt là hết nói nổi với Ngốc Tử này.

-Vâng vâng vâng, em biết rồi ông cụ non.-Nguyên đành luyến tiếc bỏ ra một nửa.

-Mấy giờ xe đến đón mình vậy Thiên Tỷ?-Khải hỏi.

-Ừm....khoảng 15 phút nữa a.

-Nguyên a nhanh đi, sắp đến giờ rồi.-Hoành hối thúc.

-Xong liền đây.

15 phút sau, một chiếc xe du lịch to đùng đỗ trước biệt thự Lưu gia. Đám bạn ngồi trong xe nháu cả lên khi thấy cả bốn người cùng nhau từ trong biệt thự đi ra.

-Bốn người ở cùng nhà à?-Tiểu Linh ngạc nhiên hỏi.

-Không được sao?-Cả bốn người không hẹn mà lườm cô bạn một cái.

-Khải ca, chúng ta xuống bên dưới đi, em thích vị trí ở đó.-Nguyên nói rồi chỉ tay xuống hàng ghế gần cuối.

-OK.

-Thiên Thiên à, em cũng muốn ngồi dưới a.-Hoành nũng nịu

-Em muốn phá không gian lãng mạn của hai người họ à?

-Cũng đúng nhỉ, hay mình ngồi đối diện bên kia đi ha *chỉ chỉ*

-OK....honey...

-Anh lại trêu em, hổng chịu a

~Hai người định đứng đây luôn à, còn không mau tìm chỗ ngồi đi.-Nguyên thấy chướng mắt với cảnh hường này của hai người đành phải ra tay nghĩa hiệp cứu cái lỗ tai lẫn lỗ mũi của mấy hủ nữ.

-Biết rồi khỏi nhắc-Tỷ Hoành đồng thanh.

Ghế của Khải và Nguyên ngồi cách ghế của Tử Khuê và Na Na ngồi hai cái nên có thể nghe được dễ dàng những điều không muốn nghe từ couple dễ thương này.

-Tuấn Khải, Vương Nguyên, chào hai cậu.-Na Na từ trên quay xuống cười tươi chào.

-Ồ....chào cậu, cậu là Na Na phải không nhỉ?-Nguyên hỏi.

-Đúng vậy a, trông cậu thật dễ thương.

-Cậu cũng vậy, rất xinh đẹp.

-Được rồi đây, mau im lặng đi, hai người nói nhiều thật.-Tử Khuê bên cạnh chướng mắt liền bực bội nói.

-Tử Khuê nói đúng đó.-Tuấn Khai thêm vào.

“Lần đầu tiên anh ấy nhắc đến tên mình a”-Tử Khuê’s pov——

Chiếc xe chuyển bánh nhanh dần, mọi người trong xe cũng dần dần thiếp đi vì đoạn đường đi đến Siguniang rất dài. Nguyên tựa đầu vào vai Khải và thiếp đi, anh chỉnh lại tư thế cho cậu đỡ mỏi rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

19. Chương 19: Đi Cắm Trại (2)

Sau một chặng đường dài, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại ở bên bờ một con sông dài giữa ngọn núi Siguniang. Đây là ngọn núi cao và hùng vĩ với độ cao hơn 5000m, càng lên cao bạn sẽ cảm thấy như mình đang ở giữa chốn bồng lai tiên cảnh, thật sự rất hấp dẫn.

-Nguyên a, dậy nhanh đi, tới nơi rồi này.-Khải lay nhẹ cục bông đang say sưa ngủ trên vai mình.

-Ừ....đến rồi hả, sau nhanh thế, em còn chưa ngủ xong mà.-Nguyên dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ.

-Mình xuống thôi, trên xe giờ chỉ còn lại hai chúng ta.

-Ừm...vậy mình đi.

Nguyên và Khải lật đật bước xuống xe, ngồi một chỗ từ sáng đến giờ mới được vận động, hai người cảm thấy vô cùng dễ chịu.

-Woa....tiểu Thiên a, nơi này đẹp như trong tranh vậy ha, em thật muốn đi leo núi a.-Hoành vui vẻ nói.

-Ngày mai mới có thể leo được, còn hôm nay chúng ta còn phải dựng trại rồi nấu ăn nữa, chắc lâu lắm.

-Tiếc quá a.

-Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ đi thôi, đừng buồn ha.

-Vâng. À, hay là chúng mình rủ Khải ca và Nguyên Nguyên chung một đội nha.

-Được đây Hoành, mình và Khải ca cũng định vậy, ở cùng nhau mới tiện hahaha.-Nguyên từ đâu bước tới đập lên vai Hoành một cái làm Hoành hồn xiêu phách lạc.

-Cậu định dọa chết mình à, ở đây toàn là cỏ cây rậm rạp, tớ cứ tưởng cậu là ma đấy.

-Ừ...có ma nào mà đáng yêu như tớ chứ, phải không Khải ca?-Nguyên nhìn sang Khải.

-Ờ...ờ...anh cũng nghĩ thế.

-Sau tự nhiên sắc mặt anh kém thế, bị bệnh hả?-Nguyên lo lắng hỏi han.

-À...không, không có gì đâu, chúng ta đi dừng lều đi.

-OK! Đi nào!

Bốn người nhanh chóng chọn được vị trí thích hợp và bắt đầu dựng lều, nơi họ chọn là bờ sông cạnh ngọn núi, bên cạnh có một cây cổ thụ nghìn tuổi rất to lớn và rất thú vị. Hì hục mãi cuối cùng cũng xong, Khải và Nguyên ở lại lều nấu ăn còn Hoàn và Tỷ đi lấy thêm củi.

-Khải ca, anh có thích leo núi không?-Nguyên đột nhiên hỏi.

-Còn em?-Khải không trả lời mà hỏi ngược lại Nguyên.

-Em...em không thích a, em sợ độ cao lắm. Đứng trên đấy nhìn xuống thật đáng sợ.-Nguyên rùng mình.

-Anh cũng không thích.

-Thật à, nhưng em vẫn muốn leo thử một lần cho biết, anh cũng tham gia chứ?

-Cũng được-Chỉ cần Nguyên đi là Khải đi.

-Nhưng mà....-đột nhiên Khải lại thay đổi sắc mặt.

-Sao vậy ạ?

-Tụi mình về rồi đây!-Giọng của Hoàn vang lên, cậu và Thiên Tỷ chui vào bên trong lều.

-Sẵn có đủ mặt mọi người, lại đây anh nói cho nghe cái này.-Khải ngoắc tay gọi ba người còn lại.

-Bộ có chuyện gì quan trọng à?-Tỷ thắc mắc.

-Anh xem tin tức trên mạng, thấy người ta nói ngọn núi này có ma đấy.

-AAAA....ma, em sợ lắm.-Nguyên nghe tới mà liền ngồi sát lại bên cạnh Khai cho đỡ sợ.

-Em có nghe ai nói gì đâu?-Thiên Tỷ ngạc nhiên khi nghe Khải nói.

-Em không có xem tin tức à, mà cũng phải, chắc lâu quá nên không ai còn nhớ.

-Anh kể nghe thử xem, em hồi hộp quá.-Hoàn tự nhiên cũng cảm thấy dựng tóc gáy.

-Cách đây 6 năm, có hai nhà leo núi người Nga đã leo lên ngọn núi này mà không xin phép. Độ cao mà lúc đó họ leo chắc cũng hơn 3000m. Ngay tối hôm đó thì có một trận bão tuyết xảy ra và kết quả là hai người họ bị vùi trong tuyết. Anh nghe nói là linh hồn của hai người họ không thể siêu thoát mà cứ quanh quẩn đầu đây trong ngọn núi này.

-Huuuuuu....Khải ca đừng kể nữa, em không muốn tối gặp ác mộng đâu a.-Nguyên bịt tai lại để không nghe nữa.

-Nguyên đừng sợ, ở đây là dưới núi, chắc không có ma đâu.-Khải vỗ về.

-Đúng đúng a.-Hoàn cười tươi làm Nguyên cũng đỡ sợ hơn, đối với cậu mà là đáng sợ nhất.

-Bây giờ chúng ta đi ăn đi rồi con ngủ sớm để ngày mai leo núi.-Thiên Tỷ hào hứng.

-Anh không sợ hả Thiên Thiên?-Hoàn ngây ngô hỏi.

-Đương nhiên rồi, anh cũng muốn biết con ma nó ra sao mà Nguyên sợ đến thế.

-Cậu dám trêu tớ à, từ nay không cho cậu lại gần Nhị Hoàn nữa.-Nguyên bĩu môi.

-Cậu nói ai là Nhị hả, đồ Nhị Nguyên.-Hoàn cãi lại.

Sau cuộc cãi vã, bốn người quây quần lại bên nhau cùng thưởng thức những món ăn do Khải nấu, quả là ngon số zách luôn.

Ăn uống xong, Hoành và Nguyên bày cả đồng đồ ăn vặt ra rồi rủ chơi đánh bài, vừa chơi vừa ăn mới thích nhỉ. Khoảng 11 giờ họ mới cùng nhau đi ngủ, Hoành và Nguyên nằm giữa, còn hai bên bìa nhường cho Khải và Thiên.

“Lần đầu tiên mình nằm gần anh ấy đến như vậy, đúng là dễ chịu a”-Nguyên’s pov—

“Nằm gần như thế này rất dễ quan sát em lúc ngủ, bảo bối dễ thương của anh”-Khải’s pov—

“Lạnh quá, ước gì tiểu Thiên ôm mình nhỉ? Thế thì sẽ ấm hơn nhiều a~”-Hoành’s pov—

“Hoành a~Anh muốn ôm em quá đi”-Thiên Tỷ’s pov—

Lúc này đây mọi người đều có những suy nghĩ riêng của mình rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ yên bình.

~0:00

~...Sột...Soạt...Sột...Soạt... phía ngoài căn lều có tiếng bước chân đi qua đi lại, Nguyên trở mình liền nghe được những âm thanh của tiếng bước chân quái dị khiến cậu như điếng người, toát cả mồ hôi lạnh. Tiếng bước chân ngày một xa hơn và không gian yên tĩnh lại bao trùm như chưa từng có gì xảy ra.

-Không phải ma, không phải ma, chỉ là ai đi ngang qua mà thôi.-Nguyên tự trấn an bản thân nhưng vẫn không cách nào ngủ lại được đành ngồi bật dậy.

-Hử...em không ngủ được sao Nguyên?-Khải đột nhiên tỉnh giấc thì thấy Nguyên ngồi một cục ở đó mà không đi ngủ.

-Em....em sợ ma, không ngủ được a. Ban nãy em còn nghe có tiếng bước chân bên ngoài nữa đó.-Nguyên nhắc lại mà không khỏi lạnh xương sống.

-Thôi ngoan, đi ngủ đi, mai còn leo núi.

-Khải ca...

-Gi thế?

-Cho em ôm anh nha, lúc nhỏ, mỗi lần em sợ mà mẹ đều ôm em vào lòng rồi hát cho em ngủ. Anh khỏi hát cũng được chỉ cần cho em ôm là được rồi a.-Nguyên ngượng ngùng nói, hai gò má lại không tự chủ mà đỏ ửng lên.

“Em đang câu dẫn anh đấy à, Nguyên tử?”

-Được rồi, em nằm xuống đi.

-Vâng.

Nguyên vừa nằm xuống Khải đã vòng tay ôm lấy lưng cậu vuốt vuốt để cậu dễ ngủ, Nguyên cũng vòng tay sang ôm lấy Khải, mùi hương bạc hà ngan ngát tỏa ra từ anh làm cậu cảm thấy thật dễ chịu và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

20. Chương 20: Đi Cắm Trại (3)

Oáp....

Mới sáng sớm Khải đã cảm thấy uể oải cả người vì con heo nào đó đang dè lên người anh....

-Nguyên, dậy mau, anh sắp chết rồi đây này...-Khải nhăn mặt.

-Ừ....oáp....sáng rồi hả anh?

-Vâng, sáng rồi, bây giờ thì mau xuống.

-Ấy chết, em xin lỗi, tại em ngủ say quá.-Nguyên gãi đầu về hối lỗi.

-Thế hôm qua ai sợ ma nói ngủ không được, còn đòi ôm anh nữa chứ.

-Ủa? Ai vậy Khải ca?-Nguyên đánh trống lảng, hai vành tai đỏ ửng lên.

-Mau chuẩn bị đi leo núi, cả lớp đang chờ hai cậu đấy.-Tiểu Linh thò đầu vô lều gọi.

-Vâng vâng, tội mình ra liền.-Nguyên nhanh chóng đáp trả rồi đi VSCN, Khải cũng thế.

~15 phút sau

--Ấy ya, đợi hai người dài cả cổ rồi này, lâu đến thế cơ đấy.-Hoành than phiền.

-Cũng tại cậu, sáng dậy sớm không gọi tớ bây giờ còn than vãn cái gì.-Nguyên nhéo tai Hoành.

-Nè, ai cho cậu nhéo tai Hoành nhi của tớ.-Thiên Tỷ từ đâu bay đến hất tay Nguyên ra.

-Của tớ? Hai người yêu nhau đến thế rồi cơ à? Thật là sến súa.-Nguyên bĩu môi, cảm giác như mình bị hai người họ cho làm bóng đèn.

-Hoành à, em đau không?

-Không a, cảm ơn anh quan tâm.

-Đương nhiên rồi, không quan tâm em thì anh quan tâm ai bây giờ.-Thiên Tỷ cười tươi.

Ting...đèn đã đứt bóng....

-Nè, ba người còn chưa đi sao? Cả lớp đi hết rồi kìa.-Khải chỉ chỉ theo bóng cả lớp đang khuất dần.

-Cũng tại chờ anh không đấy, mình đi thôi.-Nguyên khoác tay Khải bỏ đi, cảm giác như lấy lại được sự sống.

-Khải ca, ở trên đây có ma không nhỉ?

-Có đấy.-Khải trêu.

-Thật sao? Em sợ lắm, hay mình quay lại đi.-Nguyên níu chặt lấy cánh tay Khải.

-Anh đùa thôi, ban ngày làm gì có ma.

-Nhưng lỡ có rắn thì sao?

-Thì....thì...mặc kệ nó.-Khải xanh mặt khi nghe Nguyên nhắc tới rắn.

-Sao sắc mặt anh kém thế? Không khỏe hả?-Nguyên lấy tay sờ lên trán Khải.

-Không sao, anh vẫn ổn.-Khải nắm lấy tay Nguyên kéo xuống, cậu vội giật tay ra, mặt lại đỏ ửng lên, không gian ngưng ngừng bao trùm lấy cả hai.

Sột...soạt....một chu cún con vừa chạy ngang chỗ hai người đang đi.

-A...dễ thương quá.-Nguyên chạy theo chú cún trước mặt.

-Nguyên, dừng lại đi, anh xem địa hình rồi, bên đấy là vực thẳm đó.

-Lại còn có nhiều rắn nữa.-Tự nhiên giọng anh nhỏ dần, đôi mắt bỗng nhòe đi, anh không muông đói mặt với nỗi sợ của chính mình nhưng nếu không đuổi theo thì Nguyên sẽ gặp nguy hiểm mất.

-Nguyên tử, chờ anh với.-Bất chấp nỗi sợ, anh vội đuổi theo cậu.

Kể một chút, lúc nhỏ Khải bị rắn cắn đến nỗi bệnh gần một tháng nên nhìn thấy rắn là y như nhìn thấy kẻ thù.

-Cún con à, mau đứng lại đi, anh mệt lắm rồi nè...hộc...hộc...

Mãi mê đuổi theo chú chó, Nguyên không biết nơi đây là đâu hết, dáo dác nhìn xung quanh, cậu chợt rùng mình, phía trước là vực thẳm.

-Khải ca, Khải ca, anh đâu rồi.-Nỗi sợ chợt bao trùm lấy cậu.

-Nguyên tử, em đây rồi, làm anh lo quá. Sao em cứ như con nít chạy lung tung thế hả, lỡ em bị lạc thì anh biết phải làm sao?-Anh lúc này đang rất bức mình vì cậu.

-Hic...hic...em xin lỗi....-Nguyên run run, trên tay còn đang ôm chú cún khi nãy.

-Tại anh nóng giận quá mức, xin lỗi em, từ nay phải luôn đi sát anh, biết chưa?

-Dạ.-Nguyên vẫn khóc mãi không ngừng.

Khải bây giờ chẳng biết phải làm sao để bảo bối nín khóc, liền dang rộng hai tay ôm cậu và cả chú cún vào lòng. Cậu dụi mặt xuống vai anh, cảm giác khi xưa chợt ùa về, “Sao lại giống đến thế? Cảm giác mỗi khi thức giấc”

-Khải...Khải à, có...có rần kìa.-Đang giây phút lãng mạn, con rần xấu xí từ đâu xuất hiện.

-Thôi chết, phải làm sao bây giờ?-Nguyên hốt hoảng.

-Hai người mau tránh ra, để tôi.-Na Na từ đâu xuất hiện đang chuẩn bị chiến đấu với con rần.

-Na Na nguy hiểm lắm, cậu mau tránh ra đi.-Nguyên hốt hoảng hơn khi thấy Na Na đang đứng đó.

-Á....đau quá.....-Na Na ngã khụy xuống, cô đã bị con rần cắn trúng chân trái.

-Khải ca, mau đưa bạn ấy về lều cấp cứu mau.-Nguyên gọi lớn làm Khải hoàn hồn.

-Ừ....-Khải vội chạy đến, công Na Na trở về lều.

Khoảng 5 phút sau ba người đã về đến lều, Nguyên tự tay băng bó vết thương cho cô bạn.

-Cũng may nó không phải rần độc, nếu không thì toi rồi. Mà sao cậu lại có mặt ngay lúc đó vậy?-Ngay sau câu hỏi của Nguyên, Na Na nhanh chóng đáp trả.

-Mình đi tìm chú Cún bị thất lạc, lúc nãy mình vừa lơ một chút mà nó đã chạy mất...Ui....

-Đau lắm hả? Thật cảm ơn cậu, nếu không người bị cắn có lẽ là mình rồi.-Nguyên rít cảm ơn.

-À, không có gì, cũng may là cậu tìm thấy tiểu Na của mình.

-Cún của cậu tên tiểu Na à, dễ thương quá.

-Vâng, nó là người bạn thân nhất của mình đấy.

-Xem ra hôm nay chúng ta không thể leo núi được, tìm thứ gì để chơi nha.

-Ừa.

Rùm...rùm....tiếng động cơ xe máy chợt vang lên, Khải đứng đấy nhìn, nhận ra đó là ai, đôi mày thanh tú nhíu lại.

-Khải ca, sao anh cứ đứng mãi ở đây thế, vào trong chơi đi.

-A....Hạo Minh ca kìa, sao anh lại có mặt ở đây vào lúc này vậy?-Nguyên ra ngoài với mục đích gọi Khải nhưng có lẽ bây giờ không phải vậy.

-Chào Nguyên, anh cứ nghĩ là giờ này mấy đứa đi leo núi rồi chứ? Gia đình anh có việc gần đây nên anh đã xin nhà trường đổi địa điểm đó mà.

-Vào trong chơi đi anh, hôm nay bọn em có chút việc nên không leo núi được. Khải ca vào thôi.-Nguyên hai tay kéo hai người vào.

-Ừa, em còn có bạn khác cơ à, nhìn cô bạn này quen quá nhỉ?-Hạo Minh ngạc nhiên khi thấy Na Na.

-Em là Âu Dương Na Na, Hạo Minh ca không nhớ em à?

-À, là cô bé hồi cấp II....

-Mình ca đừng nói mà, chuyện cũ qua rồi, ngại lắm a.-Mặt Na Na đỏ lên.

Bốn người cùng nhau chơi bài trong lều rất vui nhưng chỉ có Khải là tâm trạng không bình thường. Anh đang lo sợ điều gì chẳng? Phía xa xa, ở ngoài căn lều, có người đang hí hoáy nhắn tin.

“Na Na, cô cũng hay thật, việc còn lại ngày mai giao hết cho cô”

21. Chương 21: Đi Cẩm Trại (4)

~Buổi tối ngày thứ 3

~Reng....reng....reng....

-Tiểu Nguyên, chuông điện thoại reo kia.-Hoành gọi Nguyên đang say sưa tám chuyện.

-Mình tới liền!

-Alo, Vương Nguyên phải không?-Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ.

-Vâng, cậu là....

-Mình là Na Na đây, mình có một chuyện quan trọng muốn nói với cậu, 15 phút sau ở bờ hồ cạnh ngôi nhà gỗ nhé!-Giọng nói bên kia vẫn vang lên một giọng điệu vui vẻ.

-Được thôi, lát nữa gặp cậu nhé, bye bye.-Nguyên gác máy rồi bay đến chỗ Khải.

-Mấy anh ở lại đây vui nhé, em có một chút việc bận, Na Na, bạn ấy nói hẹn em có điều muốn nói.

-Em cứ đi đi, good luck nhé.-Hạo Minh vui vẻ nói.

-Anh chút may mắn làm gì, em rùn mình hết rồi đây.-Nguyên cười tươi rồi chui ra khỏi lều.

~Tại điểm hẹn

~Na Na....Na Na à, cậu ở đâu vậy, mình đến rồi này...-Nguyên nhỏ giọng gọi.

-Chào Vương Nguyên, cậu tới rồi đây à.-Một giọng nói đanh đá vang lên phía sau lưng cậu.

-Vâng, mình đến rồi đây.

-Tốt lắm, có chuyện này tớ muốn nhờ cậu.-Na Na ghé sát tay cậu thì thầm.

-Hả??

-Tớ muốn cậu tránh xa Tuấn Khải ra.-Giọng cô lại nhỏ dần như sợ bị người khác nghe lén.

Lúc này ở phía sau lưng cô, có một bóng đen lấp ló.

-Sao???

-Cậu không hiểu à, vậy để tớ nói cho mà biết. Tớ rất rất thích Tuấn Khải nhưng anh ấy hình như có tình cảm rất đặc biệt đối với cậu, cậu cũng thế thì phải?

-Không...không có, tớ với anh ta không có gì hết.-Nguyên dối lòng, hai gò má đỏ ửng lên.

-Vậy thì tốt, hạng người như cậu thật không xứng đáng với anh ấy...ha...ha...ha....

-Cậu....thì ra mọi chuyện hôm qua đều do cậu sắp đặt để lấy lòng tin từ chúng tôi?-Nguyên nắm lấy vai Na Na.

-Đúng đấy bé con, cậu quá ngây thơ rồi, tôi thật sự chẳng muốn kết thân với hạng người như cậu.- Na Na đẩy Nguyên ra rồi phui phui người mình.

“CHÁT”

-Cậu thật quá đáng.-Nguyên đã hết sức chịu đựng, không ai có thể xúc phạm danh dự của cậu.

-Á....đau quá, Nguyên à, cậu làm gì vậy, sao lại đánh tớ, tớ đã làm gì sai chứ, tớ chỉ muốn nhờ cậu đưa món quà này cho Tuấn Khải thôi chứ không có ý gì khác đâu....hu...hu...hu.....

-Cậu vừa nói gì?-Nguyên ngu ngơ nhưng hình như biết đã có chuyện, cậu quay lại phía sau nhìn, là anh.

-Khải ca, sao anh lại ở đây?-Hàng loạt tình huống bất ngờ xảy ra làm cậu chưa kịp hiểu.

-Không ở đây thì làm sao thấy được cảnh hay ho này, con người sao thay đổi nhanh quá.-Khải nhếch mép cười rồi lắc đầu.

-Anh....đang ám chỉ em à?-Nguyên đưa tay chỉ vào mình, khóe mắt cậu đã đọng nước.

-.....-Khải không nói gì, ném cho cậu ánh mắt giận dữ rồi kéo Na Na đứng dậy dắt đi.

-Anh....hiểu lầm rồi....-Nguyên ngồi thụp xuống đất, nước mắt đã trào ra nhiều thật nhiều, đôi mắt vô hồn nhìn về phía hai người đang khuất dần.

-Haizzz....thật là, tên gốc đấy sao có thể hiểu lầm em như vậy.-Hạo Minh từ lùm cây phía sau đi ra, nhìn Nguyên khóc mà lòng đau như cắt.

-Minh ca, anh cũng ở đây à...hic...hic....-Nguyên dụi dụi mắt nhìn con người đang đứng trước mình.

-Anh đã ở đây kể từ lúc em đến và coi như là anh đã nhìn thấy tất cả đi.-Hạo Minh nhún vai.

-Cũng may là còn có anh, không em tức mà chết mất.-Nguyên gần như nín khóc.

-Thôi, đứng dậy, chúng ta về nào, có anh ở đây rồi, dù không ai tin em thì vẫn còn có anh. Anh thương em nhiều lắm Nguyên à.

-Cảm ơn anh.-Nguyên hình như không suy nghĩ nhiều về câu nói đó của anh.

” Tên chết bầm, từ nay tôi cắt đứt quan hệ với anh”

~Tại nơi Khải dắt Na Na tới

~Cảm ơn cậu lúc này đã bênh vực tớ, tớ thật sự không có ý xấu với Nguyên nhưng không biết tại sao cậu ấy lại đánh tớ nữa.-Na Na cười buồn.

-Cậu đóng rất đẹp, tôi khuyên cậu nên thi làm diễn viên sẽ rất tốt.-Khải nhìn Na Na bằng ánh mắt khinh bỉ.

-Cậu nói gì thế Tuấn Khải, tớ đã làm gì sai sao?-Na Na nắm lấy tay anh.

-Cậu đừng chối vì điều đó chỉ làm tôi thêm ghét cậu thôi-Khải vun tay mình ra.

-Khải, xin cậu đấy, đừng hiểu lầm tớ mà.-Ánh mắt Na Na nhìn anh ban này đã thay đổi, thay vào đó là sự sợ sệt, tay cô run run, bờ môi tái nhợt.

-Hử??-Khải nheo mày nhìn cô khó hiểu, ánh mắt, cử chỉ ấy thể hiện điều gì?

-Có gì cứ nhắn tin cho tôi, đừng có giở trò nữa đấy.-Khải nói nhỏ vào tai cô.

-V...vâng....

Đợi Khải đi xa, một cái bóng khác đi đến chỗ cô, vỗ tay khen ngợi.

-Cô thật sự rất hay, có vẻ như sắp chia rẽ được hai người đó rồi nhỉ?

-Tùy cô, muốn nghĩ sao thì nghĩ.

-Nhưng hình như là cô cũng sắp bị lộ rồi, tôi chờ xem họ sẽ làm gì cô, và thuộc hạ của tôi sẽ làm gì em gái cô....ha...ha...ha...

-Cô thật không phải con người mà.-Na Na uất ức hét lên.

-Mày im mồm cho tao, tao là người như thế đó, ai biểu mày quá bất cẩn để em mày rơi vào tay tao.-Từ Khuê bóp lấy miệng Na Na, những móng tay dài của cô ả đâm vào má cô đến chảy máu.

-Tao tha mày đấy, cho đến khi mày hết giá trị lợi dụng. Hãy làm nốt việc cuối cho tao. Một khi hai người đó chia tay thì tao sẽ là người ở bên cạnh Tuấn Khải, mày hiểu chưa?

Ha...ha...ha....Cô ả cười vang lên rồi bước đi.

~Trong lều của Nguyên

~Tiểu Nguyên, uống trà cho ấm nè, nhìn mặt cậu hốc hác quá, mới đi có một chút mà đã vậy rồi.

-Cậu không được nhắc chuyện lúc nãy nữa, nếu không....-Nguyên bẻ tay rắc rắc.

-Thôi được rồi, không nhắc không nhắc nữa a

~Sao giờ này mà Khải chưa vào nhỉ?-Hạo Minh nhìn đồng hồ ngao ngán nói.

-Mặc kệ hắn ta đi, ai biểu dám nói vậy với em.-Nguyên trề môi.

Khải vẫn đang nghe những gì cậu nói, chỉ là sợ cậu còn giận nên không dám vào.

-Minh ca, lát anh nằm cạnh em nha, em sợ ma lắm.

-Được rồi, anh rất sẵn sàng.

Vừa mới nghe tới đây, mặt Khải đen như đất nồi, vọt nhanh vào trong lều rồi nắm lấy tay Nguyên kéo cậu ra bên ngoài.

-Nè....anh làm cái gì vậy chứ, mau buông tay tôi ra, đi mà lo cho Na Na của anh đi kia.-Nguyên cố gắng bỏ tay Khải ra.

-Em đừng có nháo nữa, Na Na nào là của anh chứ?

-Còn chối à, ban nãy anh còn sỉ vả tôi vì cô ta còn gì?-Mắt Nguyên đỏ hoe.

-Hả? Những câu đó đâu phải giành cho em chứ.

-Anh thôi đi, không những sỉ vả mà anh còn nhìn tôi bằng ánh mắt ấy. Có biết là tôi đau lòng lắm không?

-Cũng tại em hết, ai biểu quá tin người làm gì, người ta gọi ra giữa tối thế này mà còn không cảnh giác.

-Bây giờ anh quay sang trách tôi à, có giỏi thì đi cho khuất mắt tôi.-Nguyên giận dỗi bỏ đi.

Á

-Um....b..uô..ng ra m..au.-Nguyên vừa mới quay lưng đi đã bị Khải kéo lại, áp môi anh vào môi cậu, kéo cậu vào một nụ hôn sâu, cho đến khi oxy đã cạn.

“Chát”

-Đồ biến thái, tránh xa tôi ra, hu...hu...hu....-Nguyên hoàn hồn sao nụ hôn, thấy vừa buồn vừa tủi vì sao người kia hai mắt quá.

-Đồ ngốc, rồi em sẽ là của tôi thôi.

22. Chương 22: Chiến Tranh Lạnh

Sáng hôm nay mọi người thức rất sớm để thu dọn đồ đạc trở về nhà.....

-Oáp....mình vẫn còn buồn ngủ lắm a~ Vương Nguyên ngáp ngắn ngáp dài uể oải nói.

-Mình cũng vậy.-Hoành hai mắt thâm quầng cũng vội hòa theo. Đáng đời, ai biểu tối qua thức cho khuya để đi dạo đêm cùng Thiên Tỷ, không biết hai người này đã làm chuyện gì động trời chưa nữa.

-Nguyên Nguyên à, anh có xe hay lát nữa anh đưa em với Hoành về nha.-Hạo Minh cười tươi rồi.

-Thật sao anh, em rất thích nhưng....-Hoành liếc nhìn về phía Thiên Tỷ và nhận lại là ánh mắt hình viên đạn của anh.

-Nhưng sao?-Nguyên giả bộ ngây thơ hỏi, không quên dò xét thái độ của Thiên Tỷ.

-Cậu ấy phải về cùng tôi rồi, chúng tôi có hẹn trước.-Thiên Tỷ bước lên trước nói với giọng bức mình.

-Thế thì tiếc quá Hoàn a, chúc em cùng Thiên Tỷ đi chơi vui vẻ.-Hạo Minh làm vẻ mặt hơi tiếc, thật ra đó là cơ hội cho anh.

-Anh và Nguyên về an toàn nha.

-Cảm ơn cậu nhưng tớ tin Minh ca, chắc chắn anh ấy chạy xe rất giỏi.-Nguyên cười tươi với Hoàn rồi leo lên ngồi phía sau Hạo Minh.

-Hừ.....-Mê trai quên bạn.

-Em mới nói gì đó?-Thiên Tỷ lườm một phát làm Hoàn cảm thấy ớn lạnh.

-Không...không có gì, đừng nói lại với Khải ca nhé, nếu không em chết chắc.

-Được thôi, chỉ cần làm theo yêu cầu của anh là được rồi.-Tỷ cười gian.

-Nhưng....vừa sức thôi nhé.-Hoàn nuốt nước bọt.

-Đương nhiên rồi, chúng ta lên xe đi.

-Vâng.

Thế rồi hai bạn trẻ dắt nhau lên xe....

-Hai cậu có thấy Nguyên đâu không?-Khải vừa mới thấy hai người đã lập tức hỏi. Lí do là vì hôm qua anh ấy ngủ trên xe nên không hay biết.

-Ồ...ừm...cậu ấy về với Minh ca rồi.-Hoàn ngáy thò nói.

-Chẳng phải em dặn anh là không được nói hay sao? Giờ em tự chuốt họa vào thân rồi, ngốc-Thiên kéo Hoàn qua bên kia ngồi.

" Em hay lắm, dám đi cùng với người khác, để xem tôi sẽ làm gì em"-Khải hậm hực trong lòng.

-Mình ngồi đây được chứ?-Na Na chỉ xuống chỗ bên cạnh Khải.

-Không được.

-Vậy mình ngồi dưới cũng được.-Na Na cười gượng, cô cảm thấy hơi quê.

Bíp....bíp...bíp.....

"Là mình đây, việc hôm qua mình muốn nói với cậu"-Tin nhắn từ Na Na, cô đang lén lút nhắn tin với Khải.

" Cô cứ nói đi"

" Mình thật sự không muốn làm vậy với hai người nhưng vì hoàn cảnh hiện giờ nên mình buộc phải làm vậy"

"Là hoàn cảnh gì?"-Anh hơi bất ngờ vì tin nhắn đó.

" Tử Khuê, cô ấy đã bắt cóc em gái tớ và buộc tớ phải làm vậy để chia cắt hai người. Tớ xin cậu hãy giúp đỡ tớ và cũng đừng nói chuyện này cho ai biết"

"Yên tâm, tôi không có nhiều chuyện"

"Cảm ơn cậu, mình thấy nhẹ nhõm hẳn ra"

" Ừ "

Kết thúc tin nhắn nhảm chán, anh đâm ra suy nghĩ mông lung, không biết giờ Nguyên với hắn ta sao rồi.

~Chuyển cảnh

--Nguyên Nguyên, em có lạnh không, có vẻ anh chạy hơi nhanh.

-Không đâu Minh ca, em không có lạnh.

-Sao từ nãy đến giờ anh chẳng nghe em nói gì hết vậy?

-Tại em không biết nên nói về cái gì. Lát nữa anh đưa em tới nhà Hoành là được rồi, em cần dọn về nhà mẹ vài ngày.

-Sao thế, em giận Khải à?-Hạo Minh nghi ngờ hỏi.

-Không phải thế, em chỉ muốn sang thăm mẹ thôi.

-Ừ được rồi, em ngồi chắc vào, nếu lạnh thì nói với anh.

-Vâng.

” Ngồi trên xe làm mình nhớ đến lúc đi xem phim cùng Khải ca, thật sự rất vui, sau đó còn đi hóng gió nữa.....Í, mình vừa nghĩ gì thế nhỉ, đừng quên là mình đang giận hấn, hứ”-Nguyên đang tự đầu tranh tư tưởng sau lưng Hạo Minh.

” haizzz....không biết trong đầu em có anh hay không nữa”-Hạo Minh buồn thiu.

-Cảm ơn anh, em đi chuẩn bị đồ đạc, anh vào nhà ngồi uống nước rồi hãy về.

-Được rồi, cảm ơn em.

-Mình vào thôi Minh ca.

-Mama ơi, Nguyên nhi về rồi này.

“Gâu gâu gâu”

Vừa vào tới cổng cậu đã nghe thấy tiếng sữa trong trẻo của tiểu Khải Dao.

-A...nhớ em quá đi, xa những mấy ngày lận đấy.-Nguyên bế cún lên vuốt ve.

-Về rồi đấy hả con, Hoàn nhi đâu?-Luu mama từ trong nhà chạy ra, vui vẻ cười tươi.

-Cậu ấy về cùng Thiên Tỷ rồi ạ.

-Vậy Khải đâu?-Luu mama tự nhiên hỏi không để ý sự có mặt của Hạo Minh.

-Mặc xác anh ta, con đi dọn đồ đây, chiều nay con sẽ sang nhà mẹ con vài ngày.-Nguyên nghe nhắc đến Khải liền bực tức ầm cún Dao bỏ lên lầu.

-Ừ cũng được. A Hạo Minh, ngồi chơi đi cháu, này giờ ta quên mất.-Luu mama gãi đầu.

-Vâng ạ.

Sau khi Nguyên dọn đồ xong thì xuống dưới nhà nói chuyện với Hạo Minh, khoảng giữa trưa anh ra về, vừa bước ra cổng đã đụng mặt Khải.

-Chào, giờ này mới về à?-Hạo Minh chào Khải nhưng không có tiếng đáp lại.

-Thật mất lịch sự.-Nguyên bĩu môi chê trách.

-Mặc kệ tôi.-Khải lạnh lùng nói rồi bước một mạch vào nhà, câu nói đấy của cậu làm anh cực kì khó chịu.

-Anh về nha Nguyên Nguyên.

-Tạm biệt anh.

-Mamma ơi, con đi bây giờ luôn đây, ở nhà chỉ thêm khó chịu.-Nguyên phụng phịu bước vào nhà.

-Hai đứa sao vậy, lúc này Khải chỉ chào ta một tiếng rồi bước một mạch lên phòng, bộ hai con giận nhau hả?

-Đúng vậy đấy, con thật sự rất ghét anh ta. Người gì mà quá đáng, thật không xứng đáng để con quan tâm.-Nguyên nói một hơi, khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức.

-À quên, Hoàn và Thiên Tỷ họ có hẹn nhau đi chơi rồi nên sẽ về trễ chút ạ.

-Ồ...ờ....

-Anh cứ giữ thái độ đấy đi, tôi đi luôn cho biết. Đồ mặt đạo đáng ghét.-Nguyên vừa kéo vali vừa rửa thầm cái con người kia.

-Cứ đi đi, em tưởng là em không quá đáng à?-Khải biết Nguyên sắp đi nhưng vì lòng tự cao nên quyết định chiến tranh lạnh với cậu.

~Ở một nơi khác

~Hoành Hoành, từ nay phải gọi anh là anh xã đấy.-Thiên Tỷ mặt gian tà nhìn Hoành ngây thơ.

-Nhất định phải vậy hả Thiên Thiên.-Hoành làm mắt long lanh.

-Không gọi cũng được, nhưng phải gọi cái khác khác.-Mặt gian hơn lúc nãy.

-Thôi thôi, em gọi anh xã là được chứ gì.-Hoành thở phào.

Hôm nay chap hơi ngắn vì mai mk còn phải đi thi Olympic Tiếng Anh, có bạn nào cũng đi giống mình hôn, xin cho mk một lời động viên tinh thần nhé....Xie xie

23. Chương 23: Chấp Nhận Hay Không Chấp Nhận?

Nguyên nặng nhọc kéo Vali ra khỏi nhà, vừa đi vừa lầm bầm cái gì đó, mặt đen như đất nồi....

-Alo, là tôi đây cô hai, lại việc thăng nhóc đó nữa hả?

-Biết thì tốt, mau đến đầu hẻm đường XYZ để đợi thăng nhóc đó đến, việc còn lại thì tụi bay biết phải làm sao rồi đấy.

-Vâng vâng, chúng tôi đi liền.

-Vương Nguyên, một lần nữa xin lỗi cậu.

Hạo Minh đang chạy trên đường thì đột ngột dừng lại, anh nhớ ra là có chuyện cần nói với Nguyên nên liền quay xe lại chạy đến Lưu gia.

Kính....kong....

-Là Hạo Minh hả cháu?-Lưu mama lật đật chạy ra mở cửa.

-Vâng, Nguyên đâu rồi hả dì?

-Thằng bé đi luôn rồi cháu ạ, tình hình của nó bây giờ rất là không ổn...haizzz...

-Vậy cháu đi đây, tạm biệt dì.

Hạo Minh nổ máy chạy đến nhà Nguyên vô tình anh nhìn thấy một người đang lấp ló sau vách tường. Là Na Na ư?

-Chết tiệt, nhìn thấy cô ta là muốn chửi thề.

-Hình như mình đã bị Hạo Minh phát hiện.-Lòng ngực cô đau nhói, tim đánh trống liên hồi.

-Này nhóc, còn nhớ tụi anh không?-Nguyên Nguyên vừa đến hẻm đã bị một lũ côn đồ chặn lại.

-Là....là mấy người...-Nguyên sửng sốt khi nhận ra đó là đám người đã nhốt cậu trong nhà vệ sinh hôm bữa.

-Đúng đây nhóc, em đang định đi đâu à?-Tên cao kều bước đến vòng tay qua vai cậu.

-Liên quan gì đến mấy người, mau tránh ra cho tôi.-Nguyên cảm thấy vô cùng khó chịu với tụi đầu gấu này.

-Hay là em dọn về sống với tụi anh luôn đi, anh sẽ chăm sóc cho em đàng hoàng mà.-Tên đó lại giở trò vuốt dọc cánh tay cậu.

-Anh làm trò con bò gì thế, bộ tôi vô gia cư hay sao mà phải sống cùng với các người? Bây giờ tôi phải đi, OK?-Nguyên vùng vằng tránh xa tên đó ra rồi vội bước đi.

-Đi đâu, em phải ở lại phục vụ cho bọn anh chứ.-Tên đó ôm lấy cậu từ phía sau rồi nhấc bổng cậu lên.

-Mau buông ra nếu không đừng trách tôi.-Cậu lạnh lùng phán một câu.

-Này, nhóc làm anh sợ đấy nha.

BỐP....chiếc nón bảo hiểm hiệu Asiasafe bay thẳng vào mặt tên đang ôm cậu.

-Tụi mày đang giở trò giữa thanh thiên bạch nhật đấy à?

-Hạo Minh ư, mày đến đây làm gì?-Tên đấy vừa ôm cái mũi chảy máu vừa tức giận nhìn anh.

-Tao không đến đây thì tụi mày đã làm nên trò tốt đẹp gì rồi?

-Tụi tao sẽ ăn sạch nhóc đây chứ sao.-Đồng bọn của tên đấy cười vang, nắm chặt lấy tay Vương Nguyên không để cho cậu thoát.

-Yaaaa...Tụi mày chết đi.-Nguyên tung một đòn Karate đẹp mắt vào cái tên đang cố giữ lấy cậu.

-Á...đau quá, sao mày đánh mạnh thế, mày có học võ à?

-Tụi mày mới biết đấy hả? Nếu ban nãy Minh ca không đến thì tụi mày no đòn với ông rồi.-Nguyên vênh mặt tự hào.

“BỐP”

Một cú đánh mạnh vào sau gáy làm Nguyên bất tỉnh nhân sự.

-Tụi mày muốn chết phải không? Mau thả em ấy ra.

“Yaaa”

Hạo Minh lao đến sống chết với tụi nó, sức của anh cũng có hạn, dù là đội trưởng đội Quyền anh ở Mĩ nhưng anh cũng bị đánh trúng rất nhiều. Sau một hồi vật vã chiến đấu, tụi nó đã chịu thua mà rút chạy hết.

-Nguyên Nguyên, mau tỉnh dậy đi em, đừng làm anh lo mà.-Hạo Minh cố gắng lay Nguyên dậy.

-Ừ....Minh ca...hả...Minh ca, anh bị làm sao vậy?-Nguyên lo lắng nhìn những vết bầm tím khắp khuôn mặt hoàn mĩ của anh.

-Ban nãy em bị ngất, anh phải đánh tụi nó để bảo vệ em đấy. Sau này đừng để tụi nó thấy em, nếu không em sẽ gặp nguy hiểm nữa đấy.

-Hu hu, Minh ca, anh đừng ngất mà, em sẽ gọi xe cứu thương ngay.-Cậu khóc nức lên rồi nắm lấy dây số quen thuộc, Hạo Minh đã ngất đi trong lòng cậu.

~5 phút sau

~~Ồ đây này chú, mau giúp cháu đưa anh ấy lên.

-Dạo gần đây tụi côn đồ xuất hiện ngày càng nhiều, các cháu phải cẩn thận.-Bác sĩ dặn dò cậu.

-Vâng ạ.

-Thằng bé chỉ bị chấn thương bên ngoài thôi, không có nguy hiểm nhiều chỉ cần nghỉ ngơi một ngày sẽ khỏe lại thôi, cháu đừng quá lo.

-Cháu cảm ơn bác sĩ ạ.-Nguyên thở phào nắm chặt tay Hạo Minh.

-Xin lỗi, em gây họa cho anh rồi, Minh ca.-Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi mắt xinh đẹp của cậu.

-Thiên Thiên í lộn anh xã, anh nhìn kia, cái Vali đó rất giống của Nguyên, sao nó lại nằm đó vậy, xung quanh lại loang lổ máu là máu.

-Em nói phải, có khi nào Nguyên xảy ra chuyện rồi không?

-Chắc không xui xẻo đến vậy chứ?-Hoành đến gần mở Vali ra.

-Đây đúng là quần áo của cậu ấy, chúng ta về nhà nhanh đi, em lo quá, phải báo cho Khải ca biết.

-Ừ.-Thiên Tỷ kéo cái vali đi phía sau Hoành.

~Tại bệnh viện

~~Ừ...-Hạo Minh từ từ mở mắt, toàn thân đau ê ẩm như bị ai cào xé. Nhìn xuống phía cái tay đang bị nắm lấy của mình, là Nguyên, cậu đã thiếp đi từ lúc nào.

-Em lo cho anh sao bảo bối?-Hạo Minh cười hiền nhìn nhóc con đang say mê ngủ.

“Oáp”

-Minh ca, anh tỉnh rồi hả, em vui quá.

-Anh không sao, cảm ơn em đã lo cho anh.

-Thật may cho em là lúc này có anh, nếu không...

-Suyt, em đừng nói bậy, sẽ không tốt đâu.

-À ban này sao anh lại gặp em thế, chẳng phải anh đã về nhà rồi sao?

-Thật ra ban này anh có chuyện muốn nói với em.

-Là chuyện gì thế ạ?

-Chuyện ban này anh sẽ không nói nhưng anh có chuyện khác muốn nói với em, Nguyên à.

-Hử?

-Anh...anh thích em...em chấp nhận lời tỏ tình của anh nhé.-Hạo Minh nắm lấy tay Nguyên.

-Minh ca, em...em....

-Em không cần đồng ý liền đâu, anh sẽ chờ đợi câu trả lời từ em vào một ngày khác.

-Vâng....vâng....

-Thôi, em cũng mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi đi.

-Tạm biệt anh.-Cậu cười gượng rồi bước ra về.

~Tại Lưu gia

~~Khải ca, giờ chúng ta phải làm sao đây, điện thoại cậu ấy nằm ở trong này rồi.

-Mọi người đừng quá lo, anh sẽ đi tìm Nguyên.-Khải lấy vội chiếc áo khoác rồi chạy ra ngoài.

-Khải ca, anh đi đâu đó.-Nguyên bước chưa tới cổng đã thấy anh chạy theo hướng ngược lại.

-Nguyên tử, em đi đâu thế, có biết là anh và mọi người lo lắng không?-Anh vừa nghe giọng cậu đã vụt chạy đến ôm lấy cậu thật chặt.

-Em không sao rồi, xin lỗi đã làm anh lo.-Cậu vòng tay đáp trả cái ôm từ anh, cảm giác ấm áp an tâm lại ùa về.

” Minh ca à, có lẽ em đã có đáp án cho anh rồi ”

Hôm nay là 8/3 mình chúc các bạn nữ có thật nhiều niềm vui và hạnh phúc, sớm tìm được một nửa của mình, hủ nữ thì ngày càng yêu TFBOYS hơn như mình vậy nè. Happy Women's Day.

24. Chương 24: Chấp Nhận Hay Không Chấp Nhận?(2)

-Tiểu Nguyên à-Con không sao chứ?-Lulu mama vừa thấy hai người đi vào liền sốt sắn chạy ra. -Con không sao đâu ạ, chỉ là gặp bọn đầu gấu thôi, cũng may là nhờ có Minh ca nếu không con cũng không biết giờ mình ra sao rồi.

-À phải, ban nãy Hạo Minh có đến tìm con, nhưng mẹ nói con đã đi rồi nên thằng bé chạy theo tìm.

-Rốt cuộc là sao? Đầu gấu là bọn nào vậy Nguyên?-Hoành hỏi.

-Là tụi nhốt mình trong phòng vệ sinh hôm bữa, có lẽ chúng có người sai khiến.-Nguyên thở dài.

-Không lẽ lại là.....-Khải nói nhỏ chỉ mỗi anh nghe được.

-Thôi, con hơi mệt, con lên phòng nghỉ ngơi một chút đây.-Nguyên quay sang nói với Lulu mama.

-Để anh dìu em.-Khải vội chạy đến đỡ lấy nhân ảnh ốm yếu kia, hai người cùng nhau bước lên.

-Cảm ơn anh.-Nguyên khẽ cười.

” Em ấy bị làm sao thế, ban nãy khi đi còn hùng hổ lắm, sao bây giờ lại ngoan ngoãn như vậy, còn Hạo Minh, anh ta giờ sao rồi?”-Những câu hỏi cứ vờn qua vờn lại trong đầu anh.

Sau khi vào phòng, cậu đi tắm sau đó leo lên giường nằm suy nghĩ về những vấn đề đã xảy ra với cậu hôm nay.....

-Rốt cuộc chuyện này là sao? Nó thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của mình, mình không nghĩ là anh ấy lại....hic...hic...-Những giọt nước mắt lại lăn dài trên đôi má cậu, dù là đã có quyết định cho chính mình nhưng cậu vẫn không muốn làm cho Hạo Minh đau lòng, làm sao có thể đối diện với anh bây giờ.

-Minh ca....em xin lỗi...thật lòng xin lỗi anh...hic...hic...

-Nguyên à, em khóc sao?-Khải lúc này đang đứng bên ngoài, không biết có chuyện gì xảy ra với cậu.

-Khải...Khải ca, em không sao đâu....hic...hic...

-Em đang có chuyện buồn mà, hãy chia sẻ với anh đi, mở cửa cho anh vào Nguyên à.-Giọng nói ảm áp đầy vẻ lo lắng của anh làm cậu cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

“Cạch”-Cánh cửa đã được mở...

-Khải ca, anh vào đi.-Nguyên giương đôi mắt đẫm lệ nhìn anh.

-Ừ.

Hai người cùng nhau bước đến phía chiếc giường rồi ngồi xuống.....

-Nói anh nghe, lúc nãy có chuyện gì?-Anh nhìn cậu với đôi mắt dò xét.

-Khải ca....nếu có người mà anh xem như là anh em thân thiết tỏ tình với anh thì anh sẽ làm sao?

-Ý em là....Hạo Minh?

-Em thật sự rất rối trí, em không muốn làm anh ấy bị tổn thương.

-Nhưng....em có thích anh ta hay không?-Anh hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ cậu.

-Thật ra là....không....em chỉ xem anh ấy là anh trai thôi.

-Vậy thì tốt.-Khải thở phào nhẹ nhõm.

-Sao lại tốt?

-À không, anh nghĩ em nên đối mặt với chính mình, anh ta sẽ buồn nhưng sẽ không nhiều bằng người yếu đuối như em đâu ngốc tử.

-Thật sao Khải ca, anh ấy sẽ không đau buồn chứ?

-Ừm....sẽ đau chứ, vì anh ta yêu em mà.

-Vậy thì cũng như nhau thôi à...hic...hic....

-Em yên tâm, rồi mọi việc sẽ qua thôi, bây giờ nằm xuống ngủ đi, nếu không hai mắt sưng xấu lắm.

-Dạ.-Cậu ngoan ngoãn nằm xuống đắp chăn lại.

-Anh ra ngoài đây.-Anh mỉm cười rồi quay lưng đi, bỗng nhiên có một bàn tay nứu anh lại....

-Khải ca, em không ngủ được, hay anh hát ru cho em ngủ đi, em muốn được ôm anh giống như mẹ em hay làm với em vậy.-Cậu nấn nỉ anh.

-Được rồi, em nhắm mắt lại đi.-Anh nằm xuống bên cạnh cậu, vuốt ve mái tóc mềm mại mùi dâu tây của cậu, ngân nga một khúc hát.

-Khải ca, anh thật sự hát rất hay, em chắc là thích anh rồi đó.-Cậu mỉm cười ngọt ngào, vòng tay qua ôm lấy anh rồi thiếp đi.

-Nguyên tử, cảm ơn em.-Rồi anh cũng thiếp đi bên cạnh cậu.

~Ở bệnh viện

~Alo, là Na Na phải không? Em mau đến bệnh viện đi, anh có chuyện muốn hỏi em.

-Vâng, em sẽ đến ngay.

~15 phút sau

~Em đến rồi, đường hơi xa, để anh phải đợi.

-Không sao, em ngồi đi.

-Được rồi, anh cứ để em.

-Tại sao....em lại hại Vương Nguyên?-Hạo Minh vào vấn đề chính.

-Anh....anh nói gì thế Minh ca?-Na Na không ngờ rằng người phát hiện ra chuyện này ngày một nhiều.

-Em còn nói dối, em xem mình có xứng đáng với cậu ấy không?-Hạo Minh lớn tiếng quát.

-Em....em xin lỗi....em thật sự không muốn làm vậy đâu....hic...hic....

-Em còn khóc ư? Rốt cuộc là em muốn gì ở cậu ấy?

-Em chẳng muốn gì ở cậu ấy, em chỉ muốn cứu em gái mình thôi....em xin lỗi mà...hic...hic....

-Lần đó ở rừng cũng là vì lí do này ư?

-Anh nhìn thấy sao? Nếu đã vậy em không giấu nữa. Là Hạ Tử Khuê, cô ta muốn em làm thế, vì cô ta thích Tuấn Khải nên mới tìm cách chia rẽ hai người họ, và em chính là công cụ sai khiến của cô ta, em gái em hiện giờ chẳng biết đã ra sao rồi nữa....hic...hic...

-Na Na, anh tin em. Đừng khóc nữa, nhất định anh sẽ giúp em cứu em gái mà.-Hạo Minh ôm cô vào lòng an ủi.

-Minh ca, có chuyện này em muốn nói với anh.-Ánh mắt cô lúc này rất chân thành.

-Em cứ nói đi, anh đang nghe đây.

-Minh ca, em...em thích anh, từ lúc em tỏ tình với anh cách đây hai năm đến giờ thì tình cảm em dành cho anh vẫn không thay đổi, xin anh hãy cho em một cơ hội.-Na Na như trút được gánh nặng trong lòng mình bấy lâu nay khi nói được điều này với anh.

-Em hãy cho anh thời gian, anh thật sự đang rất rối.

-Thôi anh cứ nghỉ ngơi đi, em về đây, cảm ơn anh đã tin tưởng mà không ghét bỏ em.

-Tạm biệt em.

Sau khi Na Na bước ra khỏi phòng, Hạo Minh mỉm cười cay đắng. Rốt cuộc là sao đây? Anh tỏ tình với Vương Nguyên, cậu cần thời gian suy nghĩ. Bây giờ Na Na tỏ tình với anh, anh cũng cần thời gian để suy nghĩ. Tại sao cứ xoay tình cảm thành một vòng tròn để rồi tự làm khổ cho nhau?

” Vương Nguyên, liệu em có thể chấp nhận anh?”

” Hạo Minh, liệu anh sẽ chấp nhận em?”

25. Chương 25: Em Yêu Anh, Tuấn Khải

Sau vụ việc ấy, Khải và Nguyên càng khấn khít với nhau làm cho Tử Khuê tức đến nổ con mắt....

~Bar Super Naughty

--Aiss...thiệt là tức mà, thật là quá đáng, tôi đường đường là một đàn chị khét tiếng như thế này mà phải chịu thua một tên nhóc miệng còn hôi sữa như cậu sao, thật nực cười quá!-Tử Khuê ngồi ở một góc của Bar cầm ly Vodka nốc cạn.

“Ha ha ha”

-Này em, làm gì mà cười như điên thế? Có muốn 419 với tụi anh không, đảm bảo sẽ không làm em thất vọng.-Tên đó vừa nói vừa thơm lên má cô.

-Mày mau biến ngay cho tao nếu còn muốn sống.-Cô lạnh lùng nhìn xoáy vào mắt hắn.

-Làm gì mà hung hãn thế, ở nơi này ai mà không biết Hạ tiểu thư, nổi tiếng xinh đẹp, độc ác.-Tên đó cười đều nhìn cô.

-Biết thì tốt, mau đưa tao về nhà, tao buồn ngủ rồi.-Cô bước loạng choạng rời khỏi bar.

~Lúc này ở một nơi khác

--Khụ...khụ...khụ...

-Nguyên à, sao giờ này em còn ngồi đây, bị cấm rồi kia.-Anh nhẹ nhàng đến bên cậu, khoác lên người cậu một chiếc áo khoác dày.

-A Khải ca, em không sao hết, anh đừng lo nha...hì...hì...

-Em lúc nào cũng tỏ vẻ đáng yêu để che giấu nỗi buồn, em không còn dễ khóc nhè như lúc nhỏ nữa rồi.-Anh cười hiền nhìn cậu âu yếm.

-Anh đừng trêu em, em bệnh thật luôn à.-Cậu bĩu môi, hai má phồng lên trông vô cùng đáng yêu.

-Em cứ bệnh thoải mái, anh sẽ chăm sóc em cho đến khi em khỏe lại.-Anh vò đầu cậu rồi ngồi xuống ngay bên cạnh cậu.

-Anh thật tốt, Khải ca à.-Cậu tựa đầu vào vai anh, đôi môi vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Anh không nói gì, chỉ kéo cậu lại gần hơn rồi vòng tay qua ôm lấy cậu.

-Khải ca, ở nơi đây ngắm sao thật thích a

--Nhưng nơi đây có rất nhiều gió, không tốt cho sức khỏe của em đâu.

-Chỉ cần có anh bên em là được rồi.

-.....

-Khải ca, nếu em có một điều ước, anh biết em sẽ ước điều gì không?

-Có lẽ anh không thể đoán được rồi.

-Em ước mình sẽ nhớ lại khoảng hồi ức đẹp của chúng ta lúc nhỏ, chắc dễ thương lắm anh nhỉ?

-Đúng vậy, em lúc đó rất dễ thương.

-Bây giờ cũng thế mà.-Cậu giương đôi mắt cún con nhìn anh.

-Tiểu Nguyên.....-Anh nhìn sâu vào đôi mắt cậu, nơi ấy đang chứa hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh trên bầu trời, thật sự rất đẹp, anh như đắm chìm vào nó, muốn nâng niu, bảo vệ nó suốt đời, nhất định sẽ không làm nó phải rơi ra một giọt ngọc nào.

-Khải ca.....

Hai nhân ảnh đột nhiên hướng về nhau, cảm nhận trái tim họ cùng một nhịp đập, tình yêu nhỏ bé đang lớn dần lên trong tâm trí họ. Sẽ vĩnh cửu chứ? Phía xa xa nơi tận cùng trái đất, những ngôi sao băng vụt qua, cầu nguyện cho hạnh phúc vững bền.

-Nè, sao không hôn đi, làm ướt công tui này đi rình nãy giờ.-Hoành bực dọc nhìn về phía hai con người đang ngắm sao trời hạnh phúc kia.

-Họ không làm thì chúng ta làm đi.-Thiên nắm tay Hoành kéo một mạch vào nhà.

~Ngày hôm sau

~Nguyên Nguyên a~ Thiên Thiên nói hôm nay Khải ca sẽ tỏ tình với người mà anh ấy yêu nhất đấy, thật lãng mạn a~ Ước gì Thiên Thiên cũng tỏ tình với mình như vậy.-Hoành chấp tay lên ngực mơ mộng.

-Thật sao? Là ai cậu có biết không?

-Tớ biết a~ Nhưng không nói cho cậu đâu.-Hoành lém lỉnh vọt nhanh về phía Thiên đang đứng, tránh để Nguyên giữ lại.

-Anh ấy có người yêu khác sao, Na Na ư? Có lẽ anh ấy chỉ xem mình như em trai.-Nguyên buồn rầu cúi gầm mặt xuống bàn.

-Tiểu Nguyên, đi ăn cùng anh không?-Là Hạo Minh, anh đang đứng trước cửa lớp cậu.

-A, Minh ca, chờ chút em ra liền.-Cậu nhanh chóng đứng lên rồi đi ra cửa.

-Mình đi thôi.

-Ừm.

Anh và cậu cùng nhau bước xuống canteen với bao nhiêu ánh nhìn thèm thuồng của cả nam lẫn nữ.

-Em ngồi đi, anh sẽ lấy thức ăn. Như cũ nhé.-Anh lịch thiệp kéo ghế cho cậu.

-Cảm ơn anh. Anh lúc nào cũng nhớ khẩu vị của em hết.-Cậu mỉm cười rõ tươi.

Một lát sau anh quay lại với hai phần cơm vô cùng hấp dẫn trên tay.

-Chúc anh ngon miệng.

-Em cũng thế nhé.

-Lát ăn xong chúng ta nói chuyện chút nhé.

-Được ạ.-Ngốc tử, cậu chẳng nhớ gì về hôm qua cả, thấy thức ăn là tự nhiên quên hết.

Khi ăn xong, anh dẫn cậu đến một chiếc ghế đá trống gần đấy, cả hai cùng nhau ngồi xuống.

-Nguyên à, chuyện hôm đó...anh muốn nghe câu trả lời từ em.

-Minh ca...em....em....xin lỗi anh....em không thể. Thật ra em chỉ xem anh là anh trai mà em yêu thương nhất thôi....thật sự xin lỗi anh....

-Em đừng xin lỗi anh, là anh đã làm em khó xử, thật ra anh cũng đã dự đoán trước đáp án, nhưng không ngờ lại phũ phàng như thế.-Hạo Minh cười buồn.

-Minh ca, chúng ta vẫn mãi là anh em tốt chứ?-Cậu ôm lấy anh, hỏi nhỏ.

-Em đừng lo, anh vẫn sẽ mãi thương em mà, thật sự không giận đâu.-Anh đáp trả cái ôm của cậu, thấy cũng an ủi phần nào.

~Giờ tan trường

~~Thông báo các bạn, hôm nay nam thần trường ta bao kem cả khối 10 đấy, mau nhanh chân đi ăn nào.-Một bạn phát loa thông báo.

-Wow...tuyệt quá, được ăn kem miễn phí, anh ấy đúng là giàu thật nha, bao cả khối 10 cơ đấy.-Một bạn nữ hét lên.

-Cậu ầm mà lì.-Cô bạn bên cạnh tiếp lời.

-Nghe nói việc này nằm trong kế hoạch tỏ tình của anh ấy đấy.-Bạn khác xen vào.

-Mặc kệ a~ Kem kem kem.-Mấy bà này thiệt hết thuốc chữa.

~Angels Ice-Cream

~Các bạn học sinh đã có mặt đầy đủ(chém chứ quán nào mà chứa hết).Hiện họ đang nhận kem từ người bán hàng.

-Các bạn học sinh thân mến.-Một giọng nói trầm ấm vang lên.

-Là giọng Khải ca đấy Nguyên a~ Thật ầm áp a

~~Thế giọng anh không đủ ấm cho em à?-Thiên lườm Hoành muốn rách mặt.

-Thôi mà anh xă, em hổng có ý đó a

~~Hôm nay gọi các cậu đến đây là muốn nhờ các cậu minh chứng cho tình cảm tôi đối với người tôi yêu, tôi mong người ấy sẽ đón nhận tình cảm chân thành này của tôi.

-Ôi mọe ơi, nam thần kiêu hãnh đây sao, lãng mạn quá đi a

~~Chứ còn sao nữa, thật ôn nhu, ước gì người đó là mình nhỉ.

-Cậu nằm mơ giữa ban ngày đấy hả? Xí.....

Dứt lời, anh bước ra khỏi tiệm kem, giữa chỗ đông người qua lại, đồng dặc tuyên bố:

-Vương Nguyên, anh thích em, làm người yêu anh mãi mãi nhé.-Anh dang rộng cánh tay như đang chào đón cậu.

-What? Sao lại thế?

-Oh My God!!!

-Thiên a

~~Xứng quá a

~Xung quanh không ngớt những lời bàn tán, chúc mừng có, ganh tỵ có....đủ thể loại....

-Em...em...em...-Cậu gần như bất động, miệng lắp bắp không nói nên lời, cây kem đang ăn dở cũng rơi luôn xuống đất.

-Thế anh lại phải chủ động rồi...-Anh nhẹ nhàng tiến về phía cậu, ôm trọn cậu vào lòng.

-Anh làm gì thế?

-Thì ôm em. Bây giờ nói anh nghe, em có đồng ý không?-Anh lại cười, nụ cười chỉ dành riêng cho cậu, thật đẹp a

~~Em...em....

-Em....em đồng ý.-Cậu ôm lấy anh, nụ cười rạng rỡ như ánh dương, cậu thật sự rất hạnh phúc.

-Anh yêu em, Vương Nguyên.-Anh hét lớn lên như để cho cả thế giới biết.

-Em cũng yêu anh, Vương Tuấn Khải.

-Hôn đi, hôn đi, hôn đi!!!-Tiếng reo vang của mọi người xung quanh như tiếp thêm sức mạnh cho tình yêu của hai người.

Anh nhìn vào mắt cậu, dần dần cúi thấp người xuống, đặt lên môi cậu một nụ hôn ngọt ngào khiến cho trái tim cậu vô cùng ấm áp. Giữa biển người, chỉ mỗi hai chúng ta, chỉ anh và em.

-Vương Nguyên, anh yêu em rất nhiều.

-Em cũng yêu anh rất nhiều, Tuấn Khải.

26. Chương 26: Thách Đấu Và Bắt Cóc

Hạo Minh rất vui mừng khi hiện giờ Nguyên đã tìm được tình yêu thật sự của đời mình nhưng anh thì sao, anh vẫn chưa có lời hồi đáp thích đáng cho Na Na. Anh sẽ xử lý chuyện này ra sao?

-Alo, Tuấn Khải phải không? Tôi là Hạo Minh.

-Vâng, là tôi đây, anh có chuyện gì cứ nói.

-12:00 hẹn gặp cậu tại Boxing Club.

-Được thôi.

Khải cúp máy, anh chính là đang không hiểu có chuyện gì?

~Boxing Club

~Cậu đến đúng hẹn lắm.

-Hừ, tôi luôn như vậy.

-Tôi, hôm nay muốn thách đấu với cậu.-Hạo Minh chỉ tay thẳng vào Khải.

-Với tôi sao, nhưng tôi không biết đánh boxing.

-Tôi nghe nói cậu là đội trưởng nổi tiếng của Taekwondo Club ở Hàn Quốc, chúng ta đều là đội trưởng thì cũng nên thử thách đấu một trận. Được chứ??

-Tùy anh thôi, tôi chưa từng sợ ai hết.

-Cậu rất có khí chất, vậy....nếu một trong hai chúng ta thua thì sẽ phải chấp nhận làm theo yêu cầu của đối phương.

-Bắt đầu đi.

Trận quyết đấu bắt đầu, hai người không quá khó khăn với đối thủ, nhưng vì không có kinh nghiệm về môn võ của đối phương nên việc né tránh các đòn đánh chính là điều khó nhất. Một bên thì liên tiếp đánh đấm còn một bên thì kiên quyết chống trả bằng những đòn chân tay uyển chuyển. Theo tình hình này thì có vẻ Boxing có lợi hơn vì đôi tay được bảo vệ, Hạo Minh liên tiếp đấm mạnh vào người Khải, thật sự rất đau. Hạo Minh có vẻ đã dồn nén cơn tức của mình vào những đòn đánh chí mạng, đối với người thường có lẽ đã đi đời nhưng Khải rất mạnh nên chỉ bị thương chút ít.

-Cậu cừ lắm, tôi rất khâm phục.

-Yaaa.-Khải nhanh chân lao về phía Hạo Minh đấm mạnh vào mặt anh nhưng rất tiếc là Khải đã bị Hạo Minh tóm lấy chân rồi vật ngược xuống đất.

-Sao rồi nhóc, đứng lên đi, anh đỡ.

-Không cần.-Khải hất tay Hạo Minh ra rồi cố gắng đứng lên, cứ thế này thì anh sẽ thua mất.

Trận đấu tiếp tục, trên mặt Khải ngày càng có nhiều vết thương lớn.

-Cậu chịu thua đi.-Hạo Minh nói lớn, tay xốc lấy Khải vật mạnh xuống một lần nữa.

-1...2....3...và người thắng cuộc là Hạo Minh.-Trọng tài tuyên bố kết thúc trận đấu

-Anh thắng rồi, có gì cứ yêu cầu.-Khải bây giờ không nhúc nhích được nữa, nằm la liệt trên sàn đấu.

-Cậu....phải chăm sóc thật tốt cho Tiểu Nguyên, sau này tôi mà còn thấy em ấy khóc hay bị thương thì cậu không yên với tôi đâu. Hãy nhớ cho kĩ, tôi có thể cướp mất em ấy bất cứ lúc nào.-Hạo Minh cười khẩy, nắm tay Khải kéo lên, không quên kèm theo ánh nhìn tin tưởng.

-Nguyên nói không sai, anh thật sự rất tốt với em ấy. Cứ yên tâm vì tôi tin chắc rằng không ai yêu em ấy bằng tôi.-Khải nhẹ nhàng đáp rồi bước đi.

-Nè, nhớ giữ bí mật chuyện này đấy.-Hạo Minh gọi với theo.

-Có lẽ mày đa nghi quá rồi Hạo Minh à, cậu ta nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho Nguyên thôi.

Khải đang chậm chậm lái xe về nhà, thật sự lúc này anh không muốn về vì sợ những vết thương của mình sẽ làm cho mọi người lo lắng, đặc biệt là cậu.

-Khải ca, anh về rồi à.-Nguyên nhanh chóng chạy ra mở cửa khi vừa nghe tiếng xe của anh.

-Chào em. Hôm nay vẫn ngoan chứ?-Anh đưa tay xoa rối mái tóc cậu.

-Đương nhiên a~ Nhưng....Khải ca, mặt anh làm sao thế, bầm hết rồi nè, chắc đau lắm a

~Không sao đâu gốc, anh chỉ bị té thôi.-Khải mỉm cười tươi, anh thật sự rất hạnh phúc với những cử chỉ lo lắng hiện rõ trên gương mặt cậu.

-Té đến nông nổi này sao? Anh thật bất cẩn quá đi, vào em bôi thuốc cho.

-Ừm.

Anh nhanh chóng dắt xe vào rồi ngoan ngoãn theo cậu vào nhà.

~Tại phòng Nguyên

--Anh thấy chưa, mọi người rất lo cho anh đấy, mamma hỏi không dứt luôn.-Nguyên vừa bôi thuốc vừa căn nhắc như bà cụ non.

-Anh biết mọi người lo cho anh mà, nhất là em phải không?

-Làm...làm gì có, ai mà thêm lo cho anh chứ...

-Lại còn chối à, anh còn không hiểu em sao?-Anh nhích sát lại gần cậu, mặt đối diện với cậu.

“Thình thịch...thình thịch...”

Cả hai đang dần không thể điều khiển nổi trái tim mình, gương mặt phóng đại của anh lúc này thật sự làm cậu rất ngại a, lúc bị thương mà cũng soái như vậy nữa.

-Anh...anh mau tránh ra đi, em...em sắp ngã xuống rồi này.

-Thì sao, có anh đỡ rồi, em khỏi lo.

-Anh thật là, có cần thiết phải vậy không?-Nguyên cười khổ.

-Nguyên tử...

-Hả?

-Anh yêu em, nhiều lắm, sau này em phải luôn ở bên anh đấy, nửa bước cũng không được rời, thế mới an toàn.

-Anh làm như em là con nít không bằng, em...em cũng yêu anh, anh cũng không được rời em đâu đấy.

“Chụt”

Nguyên lém lỉnh hôn lên môi Khải rồi vụt chạy.

-Em đi đâu đấy, dám hôn lên anh à, phải phạt em.-Anh nhanh chóng nắm tay cậu lại, đè xuống giường.

-A..aaaa....Khải ca, em xin lỗi mà, tha cho em đi...um....

Thế là bạn bánh trôi nhỏ đã bị con Cua đao cường hôn trả thù.

~Ngày hôm sau

~Khải ca, dẫn em đi ăn kem đi, quán Heaven Ice-Cream đấy, nha nha.

-Em lúc nào cũng đòi ăn vặt hết, không tốt không tốt.

-Đâu có sao a~ Đi đi mà, không thì em rủ Hoành vậy.-Nguyên bĩu môi.

-Không, em chỉ được đi với mình anh thôi.

-Xí...anh lúc nào cũng vậy hết á, mau đi thôi.-Nguyên khoác tay Khải kéo đi.

Quán kem cũng khá gần nhà nên hai người đi bộ đến. Phía sau gốc cây cạnh đó có tiếng nhẩn tin.

-Woa....hấp dẫn quá đề....em muốn mua hết a....

-Em lại như thế, lần sao em mà đòi đi anh sẽ khóa cửa nhốt em lại.

-Xì, anh chỉ được cái miệng, dám nhốt em thì em sẽ cho anh một đòn Karate chí mạng.

-Em dám sao?

-Ừ thì...thì...a...Khải ca, bên kia có bóng bay kìa, mua cho em đi.-Cậu đánh trống lảng.

-Em chỉ giỏi giở trò. Đợi anh chút.-Nói rồi anh sang bên kia đường mua bóng bay cho cậu.

“Bốp”-Một cú đánh từ phía sau khiến cậu ngã đi rồi ngã trợn vào vòng tay của một người lạ mặt.

-Nhóc con dễ thương, lần này em không thoát khỏi anh rồi.-Tên đó cười đều rồi bế cậu lên xe.

Khải lúc này đã mua xong, liền nhanh chóng trở về tìm Nguyên nhưng nhìn qua nhìn lại cũng chẳng thấy cậu đâu, trong đầu anh xuất hiện nhiều khuất mắc cậu đã đi đâu hay đã bị ai bắt cóc.

-Không được rồi, phải nhanh chóng về nhà, có khi em ấy đã về trước.

Anh chạy như bay về nhà, vừa đến cửa thì nhận được một tin nhắn từ số máy lạ.

“Người yêu của mày hiện đang ở trong tay tao, nếu không mau đến cứu thì nhóc con này sẽ bị tao làm thịt đấy”

-Tụi mày dám.-Anh tức giận bước vào nhà nhanh chóng huy động lực lượng.

-Nguyên bị bọn nào đó bắt cóc rồi, hai đứa mau xác định vị trí của số máy này cho anh.

-Hả? Bắt cóc sao? Lại là bọn lần trước à?-Hoành ngạc nhiên và vô cùng lo lắng.

-Anh cũng không biết nhưng có lẽ là vậy.

-Được rồi, anh hãy gọi cho Minh cả để anh ấy giúp đi.-Thiên Tỷ lần tìm vị trí của số điện thoại bằng GPS.

“Sau này mà tôi còn thấy em ấy khóc hay bị thương thì cậu sẽ không yên với tôi đâu”

-Xin lỗi anh, tôi đã quá bất cẩn để vụt mất em ấy.-Anh quyết định không gọi điện cho Hạo Minh mà thay vào đó là một số khác.

~Ở một nơi khác

~Na Na, là ai gọi thế?-Hạo Minh hỏi.

-Em cũng không biết số máy này rất lạ.

-Em thử nghe xem.

-Alo? Tôi là Âu Dương Na Na.

-Chào cô em, vẫn nhớ giọng anh chứ? Có tin vui cho em đây, hôm nay tụi anh quyết định sẽ thả em gái của em ra, sao nào, hấp dẫn chứ?

-Mấy người không đùa chứ?
-Tại sao lại đùa, mà nè, ngoài em gái em ra thì còn một người anh mới bắt được lúc này.
-Là ai thế?
-Vương Nguyên phải không nhỉ? Ha ha ha.-Tên đó cười vang rồi cúp máy.
-Sao thế Na Na?-Hạo Minh lo lắng khi sắc mặt cô trở nên tệ hơn bao giờ hết.
-Vương Nguyên, cậu ấy bị bắt cóc.
-Cái gì? Em nói sao? Tại sao lại bị bắt cóc? Chẳng phải em ấy luôn đi cùng Tuấn Khải sao?
-Em không biết, chúng mình mau đi đến đó đi.
“Tuấn Khải, cậu dám không giữ lời hứa ư?”

27. Chương 27: Giải Cứu

“Rùm rùm”
Tiếng xe máy vang động, anh đã đến nơi mà tên bắt cóc Nguyên đang ở, Tỷ và Hoành anh không cho đi cùng vì sợ họ cũng gặp nguy.
-Mày đến rồi sao?
-Tao đây, mau thả Nguyên ra cho tao.-Anh ném ánh nhìn lạnh thấu xương vào hắn.
-Làm gì vội thế, nhóc ấy còn đang ngủ mà.
-Mày! Mày đã làm gì Nguyên?-Anh tức giận nắm cổ áo hắn.
-Tao đã làm gì đâu, chỉ là cho nhóc một chỗ nghỉ ngơi thôi.-Hắn nhún vai.
-Mau đưa tao vào trong.
-Được thôi, chị hai tao đang chờ mày.
-Chị hai? Thì ra có người đứng sao vụ này.-Anh cười khẩy, biết tổng người đó là ai rồi.
Anh vừa bước vào trong cũng là lúc Hạo Minh và Na Na tới....
-Thưa chị hai, anh hai tới rồi.-Hắn dạ thưa bẩm.
-Cái gì? Anh hai, mấy người đùa tôi đấy à?-Anh cười nửa miệng đầy khinh rẻ.
-Xin chào, anh đến rồi, mau ngồi xuống đi, chúng ta giao dịch một chút đã.
-.....
-Còn hai người nữa.-Cô ả giơ đồng hồ lên ngang tầm mắt xem xét.
“Cạch”. Cánh cửa bật mở, người cần cũng đã đến.
-Hạo Minh, Na Na, hai người sao lại đến đây?-Anh vô cùng ngạc nhiên khi trông thấy cả hai người cùng nhau bước vào.
-Cậu còn nói, lỗi do cậu đã không bảo vệ được Nguyên tôi nhất định không tha cho cậu.-Hạo Minh hùng hổ tiến đến đâm mạnh vào mặt anh.
-Thôi thôi, ngồi xuống ngồi xuống. Đừng làm cho không khí trở nên căng thẳng thế chứ.-Cô ả cười hề hề.
-Cô muốn gì ở chúng tôi? Mau thả em gái tôi và cả Nguyên ra.-Na Na lên tiếng.
-Hiện giờ hai người đó đang bị nhốt ở căn cứ bí mật và chỉ có tôi với bọn thuộc hạ mới biết. Mấy người muốn tôi thả họ thì cũng phải chấp nhận với tôi một điều kiện.

-Cô mau nói đi.-Anh đang rất nóng lòng.

-Chỉ cần anh đồng ý làm người yêu của tôi, tôi sẽ thả cả hai người họ. Bằng không thì.....hai người đó sẽ chết, gia đình anh cũng sẽ phá sản.-Cô ả buông lời đe dọa.

-Cô tin là mình có thể làm được những việc không đơn giản đó sao?

-VẬY là anh không đồng ý?

-Bọn bây đâu, giết chết hai đứa nó cho tao.

STOP-Tiếng nói hết cỡ Volume vang lên.

-Các người đã bị bao vây, mau đầu hàng nếu không ta bắn.-Tử Ngư đột ngột xông vào chĩa súng vào Tử Khuê.

-Hừ, tụi mày gan lắm, dám báo cảnh sát ư, đã vậy tao sẽ không nương tay. Tụi bay, xông lên.

Dứt mệnh lệnh của cô ả, gần 100 tên côn đồ to lớn, hình xăm đầy mình, tay cầm vũ khí nào súng, nào dao, nào dây xích...xông đến bao vây lấy bốn người.

-Tử Ngư, cậu mau đưa Na Na đi tìm người đến viện trợ, ở đây tôi và Hạo Minh sẽ gắng cầm cự. Nhanh lên.-Anh nói nhỏ vào tay Tử Ngư.

-Yaaa...tụi mày tránh ra, nếu không ông bắn vào chỗ ấy là hết sinh con đấy.-Tử Ngư hăm dọa, bọn nó sợ né qua một bên, nhân cơ hội cậu kéo tay Na Na vọt lẹ.

-Đồ ngu, tụi mày làm cái trò gì thế? Tụi nó chạy còn không biết đuổi theo, còn đứng đấy mà ngó à?-Cô ả tức giận quát.

Khoảng 10 tên đuổi theo, lực lượng cũng giảm làm cho hai người đỡ căng thẳng. Những tên còn lại đột ngột xông đến kéo nhau vào một trận chiến khốc liệt đầm máu. Sức người có hạn, tuy đã cố cầm cự nhưng Hạo Minh đã gần ngã gục do bị dao đâm trúng vào vai, chỉ còn một mình Khải, anh phải làm sao đây?

DỪNG TAY-Chúng tôi đã bao vây toàn bộ nơi đây, mau buông vũ khí xuống để còn nhận được khoan hồng.-Một cảnh sát phát loa.

Hiện tại cảnh sát đã ập vào nơi xảy ra trận chiến, mấy tên côn đồ sợ tội bỏ chạy tán loạn nhưng đã bị cảnh sát phục kích bắt lại. Chỉ còn lại vài tên trung thành ở lại cùng Tử Khuê.

-Mấy người hay lắm, nếu muốn bắt tôi thì các người phải chết.-Cô ả nhắm mắt, bóp cò súng, vì trước giờ cô ta chưa bao giờ đụng tới súng nên nào biết cách sử dụng.

ĐOÀNG

-AAAAA-Tiếng thét thảm khốc vang lên, là Na Na, cô đã đỡ cho Hạo Minh viên đạn này, người cô mềm nhũn ra, mau phía sau lưng ứa ra ngày một nhiều.

-Mau, mau gọi xe cứu thương.-Hạo Minh hoảng loạn hét lớn.

-Na Na, em không được có chuyện gì đấy, anh còn chưa trả lời em mà, em phải cố gắng lên.-Nước mắt anh lúc này đã ứa ra, sao cô lại có thể hi sinh lớn vậy cho anh?

-Minh ca, em yêu anh, em sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ dù anh có yêu em hay không, xin anh đấy, nếu em không qua khỏi thì xin anh hãy giúp em chăm sóc em gái, nó thật sự rất quan trọng với em. Xin anh đấy.-Cô nói xong câu yếu ớt rồi ngất đi.

-Na Na.-Hạo Minh kêu gào thảm thiết, vừa lúc xe cứu thương đến, anh theo cô lên xe, không quên quay đầu lại dặn dò Khải.

-Việc còn lại giao cho cậu.

-Ừm-Anh gật nhẹ đầu.

Quay lại hiện trường, Tử Khuê đang ôm đầu kêu gào, thật sự cô ả không ngờ mình lại bắn người khác. Dù sao thì cô cũng chỉ mới 16 tuổi.

-Các người tránh ra, tránh ra hết cho tôi. Hu hu hu.

-Cô đã phạm quá nhiều tội, mau theo chúng tôi về sở cảnh sát lấy khẩu cung, nếu được chúng tôi sẽ giảm nhẹ tội cho cô.

-Không cần, tôi muốn gặp ba, ba tôi sẽ không để tôi bị bắt đầu. Mau gọi ba tôi, mau gọi đi.-Cô ả hết ngày một lớn hơn rồi ngất đi.

-Người bị bắt đầu, mau khai ra chỗ giấu.-Tử Ngư kẻ dao vào cổ tên thuộc hạ còn lại.

-Vâng...vâng, tôi sẽ đi mở cửa ngay.-Tên thuộc hạ sợ toát mồ hôi.

“Két”. Cánh cửa mở, mọi người lập tức xông vào trông, cả Nguyên và em gái Na Na đều bị nhốt cùng một chỗ. Trông cô gái tiều tụy rất nhiều, thật đáng thương.

Anh nhanh chóng chạy đến bên cậu, lay lay đôi vai gầy.

-Nguyên tử, Nguyên tử, tỉnh lại đi em.

-Ừ....Khải ca? Khải ca, hu hu hu, em sợ lắm a, ở đây rất tối, lại vắng vẻ nữa.

-Không sao, có anh ở đây rồi, sẽ không phải ở đây nữa.-Anh ôm cậu vào lòng vuốt ve an ủi.

-A....em hơi đau ở bên dưới....

-Cái gì? Em sao lại đau bên dưới, tên đó đã làm gì em?-Anh vô cùng kích động, nắm chặt lấy đôi vai cậu.

-Anh sao thế, em chỉ bị đau bên dưới chân thôi mà, làm gì ghê thế? Chỉ cần bôi thuốc là xong ngay a.

-Em....vậy mà làm anh hết hồn.

Cảnh sát đưa em gái Na Na về đồn lấy lời khai tiện thể công luôn cái xác bất tỉnh nhân sự của Tử Khuê cùng đi luôn.

Về phần Nguyên, vì chân cậu đau không tiện đi lại nên đành để cho Khải cõng, dù có hơi đau lòng nhưng cậu rất thích a. Anh cũng thế, được cõng cả thế giới của mình trên lưng thì còn gì hạnh phúc bằng.

28. Chương 28: Sự Trả Thù Của Hạ Vĩnh Kỳ (part 1)

Tử Khuê tuy đã bán Na Na trọng thương nhưng luật pháp vẫn là luật pháp, cô ta được hưởng án treo, không phải bị giam cầm. Điều này làm tin thần cô bị tổn thương nghiêm trọng, cô trở nên điên loạn, khó gần và còn hay khóc như con nít. Hạ Vĩnh Kỳ rất đau lòng về cô con gái của mình, ông đã vạch ra kế hoạch hoàn hảo để trả thù cho con gái mình. Xã hội đen thì vẫn giữ nguyên bản chất xấu xa, hèn hạ, ông ta đã dùng toàn bộ số tiền của mình để đầu tư hết cổ đông trong ông ty. Cổ phần của ông ngang ngửa của dì Tử Vy, thật đáng sợ.

Hôm nay là ngày đầu tuần, dì Vy đến công ty họp cổ đông bàn kế hoạch cho đề án mở rộng thị trường sắp tới....

-Alo, Chủ tịch đây, mau tập họp cổ đông, nói họ 10 phút sau vào phòng họp chờ tôi.-Dì Vy gọi điện cho cậu thư kí lâu năm Kỳ Vy.

-Vâng, thưa chủ tịch.-Cậu thư kí lễ phép.

~Tại phòng họp

~Dì Vy bước vào, không nghe tiếng nói cười trò chuyện của mấy cổ đông như lúc trước thì lấy làm ngạc nhiên, trước mặt dì bây giờ chỉ có một người đàn ông lạ mặt ngồi đấy.

-Ông là?

-Tôi là Hạ Vĩnh Kỳ, cổ đông mới.

-Thế mấy cổ đông khác đâu?

-Họ đã bán cổ phần cho tôi hết rồi, hiện giờ tôi đang nắm giữ 50% cổ phần, nghĩa là có quyền hạn ngang bằng chủ tịch đây. Đúng là tuyệt vời ha..ha...ha...

-Ông có mục đích gì, làm sao mà họ đồng ý bán hết cổ phần cho ông chứ?-Dì Vy khó chịu nhìn thái độ khiếm nhã của ông ta.

-Điều này bà không cần biết, buổi họp này chắc không cần nữa đâu nhỉ? Có gì cứ gọi cho tôi.-Ông ta nói xong thông thả bước ra khỏi phòng.

Dì Vy chưa kịp phản ứng thì ông ta đã mất dạng, thật là đau đầu.

“Reng...Reng”-Một cổ đồng cũ gọi cho dì Vy

-Alo, là tôi đây.

-Sao bà lại độc ác như vậy, tôi và các cổ đông khác đều bị đe dọa nếu không đưa cổ phần cho người nào đó.-Ông ta bức xúc nói to qua điện thoại.

-Ông nói sao? Tôi cho người đe dọa các ông à, sao lại có chuyện đó?

-Hôm qua có một nhóm xã hội đen kéo đến nhà tôi nói là phải bán đi hết cổ phần mình đang nắm cho một người nào đó nếu không cả nhà tôi đều không yên. Bọn chúng còn nói bà sai chúng làm thế, thật không thể tin được, những cổ đông khác đều bị chuyện tương tự.

-Tôi làm thế thì có lợi gì? Hôm nay ông ta đã đến gặp tôi, còn nói là ngang hàng với tôi nên mọi việc đều phải thông qua ông ta. Thật, tôi không biết ông ta có ý đồ gì? Ông ta đang cố tình ly gián làm lung lay tập đoàn này, tôi mong mọi người tin tưởng tôi, tôi không hề bán rẻ tình bạn tốt đẹp giữa chúng ta.

-Vâng, tôi đã hiểu, thật xin lỗi bà, tôi sẽ nói lại với những người khác.

Dì Vy gác máy, trong đầu đang chứa một mối hỗn loạn, một mình dì không thể nào giải quyết được.

-Alo, Mịch tỷ.

-Là Tử Vy à, bên đấy sao rồi? Vẫn ổn chứ?

-Không ổn chút nào cả tỷ à, bây giờ cả công ty đang rối cả lên vì một cổ đông mới xuất hiện mà đã thầu tóm phân nửa cổ phần. Em không biết phải xử lí sao cho ổn thỏa, tỷ có thể thu xếp về đây giúp em được không?

-Vài ngày nữa tỷ sẽ về, đợt này giải quyết không xong thì tỷ không mang họ Dương nữa.

Gác máy xuống, dì Vy xoa xoa hai bên thái dương đang đau nhứt, Hạ Vĩnh Kỳ là một đối thủ nặng kí.

~Ở phòng tự học

--Thiên Thiên a~ Chỉ em câu này với, em giải không ra.-Hoành này nỉ van xin, nãy giờ hỏi Nguyên không được liền chuyển đổi tượng.

-Lại đây anh chỉ cho.-Thiên Tỷ cười híp mắt, đưa tay ngoắc Hoành lại.

-Anh làm gì ghê thế, nụ cười làm em sồn tóc gáy.-Hoành rùn mình ngồi xích lại.

-Có gì đâu, tạo không gian cho hai người họ thôi mà.-Thiên ghé tay Hoành nói nhỏ.

-Thế...hay là chúng ta ra sau sân trường đi, ở đó không có ai, rất yên tĩnh nữa.-Hoành đề nghị.

-Ừ thì đi, nhưng cần vắng vẻ làm gì?-Thiên mặt gian tà nhìn Hoành.

-Thôi không nói nhiều, đi lẹ cho người ta tâm sự.-Hoành kéo gấu áo Thiên lôi đi.

Thiên Tỷ và Chí Hoành đã rời khi, không khí trống vắng ủa đến, Khải và Nguyên nãy giờ chẳng nói gì với nhau mà chỉ chăm chú làm bài tập, có mùi ngụy hiểm ở đây(hít hít)

-Khải ca, anh có chuyện gì không vui hay sao mà im lặng thế?

-Em còn hỏi, sáng nay em đã làm gì?

-Thì đi học thôi.

-Ý anh là lúc mới đến trường kìa.

-Ờ...thì lên weibo một lát.

-Rồi ở trên đấy em đã làm gì?

-Ừm, sau khi check các thông báo thì xem tin nhắn hay những lời bình luận gì đấy.

-không liên quan, sáng nay em đã theo dõi weibo của ai?(>0<)

-A, là Tình ca đó, anh ấy rất tốt a, còn nói là FanBoy trung thành của em nữa, mỗi lần tới sinh nhật em anh ấy đều gửi lời chúc mừng, đáng lí ra em nên theo dõi anh ấy từ lâu rồi mới phải.-Cậu cười tươi kể cho anh nghe.

-Em lúc nào cũng tin người, lỡ hắn ta là kẻ xấu muốn bắt cóc em như tên hôm bữa thì sao?

-Không, anh đừng nói nữa.-Chợt nhớ lại chuyện mấy ngày trước, cậu trở nên hỗn loạn, đầu đau nhức không ngừng, kí ức đau khổ bị bắt cóc khó có thể quên ngay.

-Nguyên tử, em sao thế, anh sẽ đưa em xuống phòng y tế.

Anh nhanh chóng để cậu lên lưng rồi chạy xuống phòng y tế, cậu luôn cảm thấy an toàn trên tấm lưng rộng vững chắc của anh nên từ từ cơn đau thuyên giảm và ngắt đi.

~Hai giờ sau

~~Nguyên tử, em tỉnh rồi, anh xin lỗi, đáng lí ra anh không nên nặng lời với em, chỉ là anh lo cho em mà thôi.-Anh nắm tay cậu chặt hơn.

-Là anh ghen chứ gì, còn làm bộ.-Cậu bĩu môi.

-Ừ, đúng vậy đấy, là anh ghen nên sau này mà còn thấy em thân mật với người con trai khác thì chết với anh.-Anh nhéo đôi má bánh trôi phúng phính.

-Ui, đau chết em mất, buông ra a.

-Em....

“Chụt”

Cậu lém lỉnh bật dậy hôn anh một cái rõ kiêu, thật đáng yêu a

~~Em cưỡng hôn anh à, em tới số rồi.-Anh nhìn cậu bằng ánh mắt “dễ thương”.

-A....Khải ca, tha cho em, đừng chọc nữa, nhột lắm a

~Tiếng cười đùa vang ngập căn phòng, thầy giám thị đi ngang lắc đầu.

-Haizzz...tụi nhỏ bây giờ loạn hết rồi, mới có lớp 10. Đúng là không biết noi gương mình đây, đã bỏ qua chuyện tình cảm suốt 40 năm rồi cơ đấy.

-Phải không? Hay là không ai dám cho thầy rước?-Đằng sau thầy giám thị có một giọng nói.

-Dám nghe lém ta, đứng lại, chuyện này bại lộ ta sẽ mần thịt mi rồi băm cho cá ăn.

Thật mất hình tượng quá a

~

29. Chương 29: Sự Trả Thù Của Hạ Vĩnh Kỳ(part 2)

-Mục tiêu đã đến thừa đại ca.

-Theo sát cho tao, nhớ đừng để thoát.

-Để làm gì khi đại ca không cho tụi em bắt chúng.

-Mày khỏi lo chuyện này, lát nữa cố gắng tiếp cận xem chúng nói gì, rõ chưa.

-Đại ca yên tâm, tụi này lo được hết.

Hôm nay là ngày sau ngày Na Na tỉnh lại, sắc mặt cô trở nên hồng hào hơn, vui vẻ hơn nữa khi luôn có em gái cô ở bên cạnh. Đặc biệt, cô rất vui vì Hạo Minh đã đáp trả lại tình cảm của cô, họ thật sự viên mãn.

-Hello! Nguyên xinh đẹp đến rồi đây.

-Chào cậu, Vương Nguyên.-Na Na vui vẻ đáp lại lời chào của cậu.

-Tiểu tử, em lúc nào cũng tự tin về nhan sắc thế à. Tuấn Khải, nhớ dạy dỗ Nguyên Nguyên cho kĩ vào đây.-Hạo Minh vừa cười vừa cốc một cái thật đau lên đầu Nguyên.

-Ui da, anh có bạn gái rồi nên đối xử tệ với anh em thế à, Na Na, cậu...à quên, chị cũng phải dạy dỗ lại anh ấy đấy, plè...plè...plè....

kéo lại-Này, em đùa đủ rồi đấy, nơi đây còn bệnh nhân cần nghỉ ngơi không thấy à?-Anh than phiền nhìn cậu nhóc tăng động hóa.

-Ừ...em ư chịu a~ Lâu lắm rồi mới gặp lại hai người họ.

-Lâu đâu, chỉ mới có 2 tuần thôi mà, em luôn có ý nghĩ sai lệch về thời gian.

-Anh! Thôi được, em tạm tha cho anh đấy, sau này biết tay em.-Cậu xắn tay áo hăm dọa.

-Số Khải sau này chắc khổ lắm, cũng may cho anh là không có dính líu gì tới em.-Hạo Minh cười sảng khoái. Tiếng cười đùa ngập tràn trong căn phòng nhỏ, hạnh phúc đã thật sự đến?

-Tiểu Nguyên này, cậu thật sự không trách vì những chuyện mình đã làm với cậu chứ?

-Wei, sao lại trách chứ, em hiểu chị mà chị đâu, chị không có lỗi a. Với lại chị nên đổi cách xưng hô luôn đi nha.

-Nhóc này, chúng ta còn nhỏ tuổi lắm nha, em cứ đùa dai.-Khải nhắc khéo.

-Không sao a, gọi thế sau này sẽ thánh thật, đúng không hai người.-Nguyên nói rồi quay sang Na Na và Hạo Minh.

-Sao lại thế chứ?-Cả hai cùng đồng thanh đáp rồi quay sang nhìn nhau ngượng ngùng.

-Em chỉ giới giỡ trò.-Hạo Minh cười khổ.

-À phải rồi, tuần sau dì Mịch về phải không tiểu Khải? Hôm qua mẹ mới cho em biết, mà anh cũng không nói.

-Đúng thế, mẹ anh bảo chúng ta ra sân bay đón mẹ.

-Oa, thật thế à, em thật sự háo hức a, em chẳng nhớ dì là ai.-Cậu gãi đầu.

-Em thật là, dám quên người quan trọng thế à?

-Ang cũng phải thông cảm cho người bị mất trí nhớ như em chứ? Em nào muốn a

--Nhưng dì Dương Mịch về có chuyện gì, hai đứa có biết không?-Hạo Minh hỏi.

-Em không rõ nhưng dì Vy bảo là chuyện của người lớn, họ sẽ tự giải quyết.

-Ra thế, có liên quan gì đến chuyện bắt cóc Vương Nguyên vừa rồi không?-Na Na nghi ngờ hỏi.

-Anh nghe nói cổ phiếu Vương Thị đang rất giá, đồ cổ đông độc quyền trong công ty khổng chế.-Hạo Minh thêm vào.

-Sao anh biết, em còn không nghe mẹ nói gì?-Khải ngạc nhiên.

-Ba anh cũng là một trong số cổ đông bị ép bán cổ phần cho người đàn ông tên Hạ Vĩnh Kỳ gì đó, ông ta hiện giờ nắm quyền hành ngang ngửa dì Vy nên mới giở chiêu trò lung tung.

-Hạ Vĩnh Kỳ là ba của Hạ Tử Khuê đấy, có lần em nhìn thấy cô ta nói chuyện với ông ấy. Hình như tình cảm giữa họ cũng không thân thiết lắm nhưng ông ta rất thương con gái mình.-Na Na lo âu kể lại những gì mình biết.

-Vậy đó là lí do để ông ta làm chuyện này sao? Thật trơ trẽn. Là con gái ông ta gây sự trước mà giờ còn quay sang hăm hại chúng ta, đúng là quá đáng mà.-Nguyên bức xúc hét lên.

-Mày nghe rõ chứ, tụi nó nói xấu đại ca.-Hai tên rình bên ngoài nói chuyện với nhau.

-Phải về mách lại, luôn cả chuyện bà Mịch kia sắp về nữa.-Tên kia đáp.

-OK, vọt lẹ, không bị chúng nó thấy thì thăm.

~Một tuần sau

~~Oa, đó có phải dì không tiểu Khải, đẹp dữ nha.-Nguyên biểu cảm hâm mộ.

-Từ khi nào mà em lại gọi anh như vậy?

-Thì một tuần trước đó, lúc ở bệnh viện em gọi mà anh không để ý a

-Em đúng là tiểu quý tử động.

-Hứ, lát nữa em mách dì anh ăn hiếp em nè.

Dì Mịch vừa xuống máy bay đã ráo róc tìm kiếm xung quanh, chợt nhìn thấy hai người đứng đấy thì nhanh chóng vẫy tay ra hiệu. Hôm nay trông dì Mịch thật sang trọng, quý phái và không kém phần quyến rũ trong bộ váy đen dài đến đầu gối, để lộ đôi chân trắng trẻo, thon thả, gương mặt hoàn hảo được che khuất một phần bởi chiếc mắt kính Prada bóng loáng. Nhìn vào cứ tưởng dì là người độc thân cơ đấy.

-Hộc...hộc...mệt chết được, tiểu Khải xách đồ phụ mẹ nào.

-Waaa....dì Mịch đây sao ạ, thật xinh đẹp a~ Cậu làm mất ngôi sao nhìn dì Mịch.

-Tiểu Nguyên~ Ta nhớ con, nhớ con, nhớ con nhiều lắm a~ Đã mười năm không gặp cơ đấy.-Dì Mịch cảm động choàng tay ôm trọn cậu vào lòng.

-Oa, con cũng nhớ dì nhiều.-Cậu cười, thật ra là chẳng nhớ vì cậu bị mất trí mà.

-Con bây giờ thật khác lúc nhỏ, xinh đẹp hơn, trắng trẻo hơn, hèn gì tiểu Khải cứ đi theo canh giữ suốt ngày.

-Mẹ...hai người đang nói xấu con đấy à.-Anh lườm mắt hình viên đạn.

-Đâu có a~ Cậu tươi cười giải thích.

-Không không, chỉ có ta nói xấu con thôi. Mà tiểu Khải này, Thiên Thiên sống ở đây vẫn tốt chứ?

-Em ấy vẫn tốt, còn quen được bạn gái ở đây cơ đấy.

-Thế à, bữa nào dì phải đi xem mặt mới được, Dịch lão gia nhờ đấy.

-Rồi dì sẽ thích, con đảm bảo a~ Cậu xen vào, cười rõ tươi.

-Woa, chắc người đó dễ thương như con phải không con “dâu” của ta?-Dì Mịch nháy mắt nhìn anh.

-Vẫn chưa phải lúc gọi thế mà!-Anh và cậu cùng lên tiếng phản bác.

-Được rồi được rồi, sau này gọi vậy.-Dì Mịch bĩu môi đi trước, để lại hai bạn trẻ nhìn nhau rồi đỏ mặt bước đi.

~Ở phía khác

~~Đại ca, nhìn rõ không? Ông nhòm hiệu JK đấy, rất đắt tiền.

-Mày có bắt lỗi nhai đi không? Sợ tao làm hư cái ống nhòm của mày à?

-Đại ca, em không có ý đó, chỉ là....

-Im mồm để tao quan sát.

“Dương Mịch, tôi cũng chờ được ngày em trở về, qua nhiều năm rồi mà hình bóng của em vẫn luôn tồn tại trong tôi. Tôi tiếc vì lúc trước đã trễ một bước, nếu không em đã thuộc về Hạ Vĩnh Kỳ này rồi. Lần này em về coi như nộp mạng, thật xin lỗi em”

Ông ta cười khẩy, hạ ống nhòm xuống, đôi mắt ánh lên vài tia hỗn loạn, nhìn theo bóng nữ nhân đang khuất dần.

30. Chương 30: Sự Trả Thù Của Hạ Vĩnh Kỳ(part 3)

Chiếc xe dừng lại trước cổng Vương gia, nơi đây có rất nhiều kỉ niệm giữa dì với gia đình làm dì thấy nhớ rất nhiều. Vừa xuống xe, dì Vy đã đứng sẵn ở cổng.

-Em gái thân yêu, chị về rồi này, nhớ em nhiều lắm nha.-Dì Mịch xúc động chạy đến ôm chầm lấy dì Vy.

-Em cũng nhớ chị nhiều, đã mười năm rồi không gặp, trông chị vẫn xinh đẹp và trẻ trung,thật khiến người khác ngưỡng mộ.-Dì Vy cười vui vẻ.

-Em cũng thế mà.

-Wei, hai người không định vào nhà à?-Anh nhắc nhở.

-Ấy, ta quên mất, hi hi.

Hai dì dắt tay nhau vào trong, nhìn cứ như trẻ con, bỏ mặc hai đứa nhỏ khó khăn xách mấy cái Vali to dùng vào.

-Chị ngồi xuống đây, mình bàn chút về chuyện công việc.-Dì Vy nghiêm túc hơn khi nói đến chuyện này.

-Ừm.-Dì Mịch ngồi xuống, anh và cậu cũng ngồi xuống bên cạnh.

-Công ty của chúng ta xuất hiện một cổ đông lạ mặt, nghe đồn là ông trùm xã hội đen rất có tiếng tăm. Công ty lúc trước của ông ta cũng kinh doanh đá quý nhưng đã bị tịch thu giấy phép kinh doanh do làm ăn trái phép. Ông ta có một người vợ và một người con, hiện giờ họ không ở cùng nhau do ông ta không yêu thương vợ mà luôn nhớ nhung đến người nào đó....

-Stop!!! Em nắm rõ thông tin cá nhân của ông ta thế à?

-Như vậy mới tìm ra được điểm yếu chứ.

-Ra vậy, nhưng em đừng lo, chị đã có kế hoạch đối phó, vài ngày sau khi chị về thì người của Dịch tổng tài sẽ sang đây để giúp chúng ta. Ha, chị biết và nắm rõ từng kế hoạch của ông ta đó nha, còn lí do thì em không cần biết cũng được.

-Nếu chị đã nói vậy thì em an tâm, em rất tin tưởng chị.

-Hảo a~ À, bây giờ ta muốn xem mắt con dâu tương lai của Dịch, hi hi.

-Khải Nguyên này, con đưa dì Mịch sang thăm Lưu gia nhé, bây giờ ta đến công ty có chút chuyện, chiều chúng ta sẽ gặp nhau.-Dì Vy ôn nhu nói.

-Vâng ạ.

~Biệt thự Lưu gia

~“Kính...kong” “Kính...kong”

Nghe tiếng chuông cổng, dì Lưu nhanh chóng chạy ra....

-Là hai đứa à, còn có....

-Oa, bạn hiền, không nhớ tui sao? Dương Mịch nè, quen hôn?

-Mịch...Mịch...Mịch...ơ...aaaa....bạn thân yêu, tớ nhớ ra cậu rồi. Thật là, cậu đẹp đến tớ không nhận ra luôn đấy nha.-Hai dì ôm chầm lấy nhau, rơm rớm nước mắt.

-Mình cũng nhớ cậu nhiều a~ Lưu ca ca đâu rồi?

-Anh ấy đi làm rồi, đến tối mới về. Thôi, chúng ta vào nhà đi, tớ vui lắm.

Hai dì nắm tay nhau vào trong, anh và cậu thẩn thờ nhìn nhau...

-Wei, tiểu Khải, anh có nghe họ xưng hô với nhau không?

-Ừ...ừ....có nghe, họ tưởng mình còn trẻ lắm ha.

-Thôi kệ, miễn sao họ vui là được a

~Nguyên à, về già chúng ta có được như vậy không?

-Không!!!!

-Sao thế a?

-Anh muốn là bạn thì em chiều. Hừ, đồ mặt Dao đáng ghét.-Cậu giận dỗi bỏ vào nhà.

-Ấy ya, mặt Dao thì có lỗi sao nhĩ?-Anh đứng đấy tự luận thâm tâm, sao tự nhiên bị ngốc đột xuất thế nhỉ?

-Hoành a~ Thiên a~ Chúng ta có khách quý nè, hai đứa mau xuống đây đi.

-Vâng ạ.-Thiên và Hoành bỏ đồ trò chơi ghép tranh, vọt nhanh xuống nhà.

-Là dì Mịch đấy. Con chào dì.-Thiên Tỷ cười, tranh thủ chào hỏi.

-Con cũng chào dì ạ.-Hoành ngoan ngoãn tiếp lời.

-Nếu ta đoán không lầm thì đây là con dâu của Dịch tổng tài phải không nhĩ?-Dì Mịch đảo mắt nhìn Hoành, có vẻ rất hài lòng.

-Woa, dễ thương ghê a~ Lúc nhỏ ta có gặp cháu nhưng lúc đó cháu mới có 3 tuổi, bây giờ lớn lên trông xinh đẹp ra phéch nhĩ.

-Ha ha, dì quá khen rồi ạ, con thấy mình cũng bình thường thôi a.

-Con làm sao bình thường được, nếu con không đặc biệt thì làm sao lọt vào mắt xanh của Thiên tổng nhà ta chứ, phải không?-Dì Mịch quay sang cười với Thiên Tỷ.

-Đúng a, em ấy rất đặc biệt. Vừa tăng động, vừa nhiều chuyện, vừa ham ngủ, vừa...vừa...vừa...đúng là mẫu người lí tưởng của con đấy.

-Này, anh đang khen hay đang nói xấu em vậy?-Hoành đen mặt lờm Thiên.

-Đương nhiên là nói xấu rồi.

-Hừ....yaaa...anh tới số rồi, đứng lại ngay cho tôi.-Hoành mặt đỏ lên vì giận, rượt đuổi Thiên khắp nơi.

-Còn trẻ con hơn cả chúng ta lúc trước Mịch nhĩ?-Dì Lưu cười hạnh phúc.

-Đúng rồi. À bạn này,lát nữa chúng ta đi mua sắm đi, mình mới về nên không có mang nhiều đồ.

-Ừm, lát nữa không được a, mình có chuyện bận rồi, hay là cậu đi cùng với tụi nhỏ đi ha.

-Được thế thì tốt quá a~ Mình sẽ dẫn Nguyên và Hoành đi, sẵn tiện thay đổi phong cách cho chúng luôn. Còn Thiên và Khải thì chịu khó đi theo làm bảo vệ kiêm cầm đồ ha.

-Này tiểu Khải, anh có nghe dì Mịch nói gì không? Dì nói dì mang rất ít đồ cơ đấy.

-Nghe chứ, nhưng anh tự hỏi, cái đồng hồ sáng chúng ta vất vả lắm mới mang vào được là cái gì?

-Nè, hai đứa làm gì mà xù xì với nhau hoài thế, bây giờ chúng ta đi mua sắm nào.-Dì Mịch kéo hai người đứng lên rồi cùng nhau đi ra xe.

-Ừa, Hoành với Thiên đâu nhỉ?-Cậu thắc mắc hỏi anh.

-Đứng lại Thiên Thiên, em mệt rồi.

-Stop!! Hai đứa làm gì vậy, đi mua sắm này.-Dì Mịch lên tiếng ngắt ngang cuộc rượt đuổi.

-Mua sắm hả dì, đi liền đi liền a

~Cả năm người cùng nhau lên xe, phía trước Khải với Thiên ngồi rất yên tĩnh nhưng bù lại, ở phía sau có ba cái miệng luôn hoạt động hết công suất.

Chiếc xe dừng lại ngay trước cửa hiệu thời trang Ace of Angels Shop-một trong những cửa hiệu thời trang nổi tiếng ở Trùng Khánh (đương nhiên là do ta bịa ra)

-Nhanh vào nào các con ơi.-Dì Mịch háo hức chạy vào trong làm bốn người còn lại phải phì cười vì cái tính trẻ con này.

Bên trong shop thật lộng lẫy với nhiều loại trang phục bắt mắt và không kém phần năng động.

-Nguyên Hoành à, hai đứa lại đây, dì sẽ lựa chọn trang phục cho hai đứa.

-Àn.

Dì thật sự rất biết cách phối đồ. Đối với cậu nhóc năng động như Hoành, dì chọn cho cậu một chiếc áo sơ mi màu mix cùng với chiếc quần jeans năng động, trông cậu thật gọn gàng và sành điệu, tôn lên vẻ dễ thương hiếm có của mình. Còn với Nguyên, dì chọn cho cậu một chiếc áo thun Oversize thật cực chất và cá tính kết hợp với quần legging kiểu nam càng tôn lên vẻ dễ thương dịu dàng như con gái của cậu, nói chung dì Mịch đã ra tay thì nhất định sẽ không làm ai thất vọng.

Tiếp theo dì dẫn hai người đến khu bán giày thể thao và nón. Lựa chọn cho cả hai đôi giày Aqua trắng đen rất tinh tế sẵn tiện nâng chiều cao cho hai nhóc lùn, kết hợp với nón lưỡi trai Sunshine. Bây giờ nhìn hai người chẳng khác nào người mẫu thời trang.

-Xong rồi, hai đứa xem, có phải Nguyên và Hoành đẹp lắm không?-Dì Mịch kéo hai người đang đứng ngoài kia vào chiêm ngưỡng kiệt tác của mình.

-Dì à, ngại chết được, sao lại gọi họ vào a?-Cả hai đỏ mặt, hai người đàn đứng kia cũng không ngoại lệ.

-Sao nào, khác hẳn ngày thường chứ gì? Style mới của dì đấy.

-Ừm, đẹp đấy.-Anh ngẩn đi ngẩn lại rồi nói.

-Hoành dễ thương a~ Lại anh hôn miếng coi.-Thiên Thiên ngoắc tay.

-Xí, anh nằm mơ à? Em đây sẽ đảo chính, không để anh sai bảo.-Hoành lè lưỡi thách thức.

-Được lắm nhóc, về nhà biết tay anh.

-Thiên à, con có làm gì thì làm cũng phải nghĩ tới Hoành đang trong tuổi ăn tuổi lớn nha con.-Dì Mịch trêu.

-Dì nói vậy là ý gì vậy?-Cả 4 cùng lườm.

-Thôi, thôi, hai ông làm ơn mang đồ ra ngoài dùm cái, có mấy chục bộ chứ không nhiều đâu. Dì với Nguyên Hoành đi ăn kem nha.-Dì Mịch kéo Nguyên Hoành đi, bỏ lại hai ông công khắc khổ.

-Đại ca, mục tiêu ở kia, ra tay liền không ạ.

-Tùy tụi mày, càng nhanh càng tốt.

-Bắt hết cả ba luôn ư?

-Mày ngu thế, bắt một người để hai người kia gọi cảnh sát à?

-Cũng phải, em bắt liền.

Phía xa, có bốn tên đàn ông to đùng tiến đến, đánh ngất cả ba từ phía sau rồi cẩn thận đem lên xe.

-Dương Mịch, cuối cùng em cũng sẽ thuộc về Hạ Vĩnh Kỳ này.

“Hừ, để xem ông sẽ làm gì, tôi biết hết kế hoạch của ông, đừng có tưởng sẽ có được tôi”

“Xin lỗi, để hai đứa phải chịu khổ rồi, sau này ta sẽ đền bù”-Dì Mịch nằm trong xe, môi khẽ nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

31. Chương 31: Sập Bẫy

-Khải ca, ba người họ đâu rồi?-Thiên Tỷ xách mười mấy túi đồ, khó khăn hỏi.

-Làm sao anh biết chứ.

-Ban nãy họ nói là đi ăn kem mà, chúng ta đến đây hỏi thử đi.

-Ừ.

Cả hai để mấy túi đồ ra sau xe rồi lật đật chạy đi tìm.

-Chào chị ạ, ban nãy có hai nhóc với một người phụ nữ nghe đây mua kem không ạ?-Thiên Tỷ hỏi.

-Ồ, có. Ban nãy họ đưa dư tiền, tôi định chạy theo đưa thì thấy họ bị đưa lên xe, tôi chỉ nghĩ là họ bị gì nên người ta đưa đi bệnh viện giúp a.-Chị bán hàng thành thật trả lời.

-Cảm ơn chị.-Thiên Tỷ nghe xong vụt chạy.

-Ồ, còn tiền này em ơi.-Chị bán hàng gọi với theo.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Thiên lập tức chạy như bay đi tìm Khải. Nhìn thấy anh ở phía xa, cậu nhanh chóng cất tiếng gọi:

-Khải ca ơi, em tìm được họ rồi.

-Đâu? Họ đâu?-Anh hốt hải chạy đến.

-Họ hình như bị bắt cóc rồi.-Thiên thay đổi sắc mặt.

-Hả? Bắt cóc? Chết tiệt, lại bắt cóc, bọn chúng thật bỉ ổi mà.-Anh tức giận giơ tay thành nắm.

-Thiên Tỷ, bây giờ chúng ta sẽ đi cứu họ, em hãy xác định vị trí đi.

-Ồ? Vâng.

Anh và Thiên Tỷ nhanh chóng lên xe và đi đến chỗ bọn bắt cóc.

Chiếc xe dừng lại ở một căn nhà ẩm mốc cũ kỹ khác với căn nhà lần trước. Bọn bắt cóc đưa ba người xuống xe, Nguyên và Hoành vẫn trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, chỉ có dì Mịch là tỉnh táo.

-Chào em.-Vừa vào bên trong đã nhìn thấy Hạ Vĩnh Kỳ ngồi thanh thản trên chiếc ghế xoay.

-Tôi có quen ông sao?-Dì Mịch bình tĩnh hỏi.

-Có vẻ là không, nhưng không sao, tôi biết em là được rồi.-Hắn thản nhiên đáp.

-Hừ, ông muốn gì ở tôi, tại sao không buông tha cho gia đình tôi?

-Em muốn tôi buông tha? Được thôi, làm vợ tôi đi.

-Phisss...ông nằm mơ đi.-Dì Mịch phun nước bọt vào người hắn.

“Chát”-Hắn ta tát một cái thật mạnh vào mặt dì.

-Dì à!!!-Lúc này Nguyên vừa mới tỉnh và cậu đã trông thấy tất cả.

-Ta không sao, con đừng lo.-Dì mỉm cười nhìn cậu.

-Con sợ lắm, hắn làm con rất đau.-Cậu nhăn nhó nhìn tên cao to đang nắm chặt tay cậu.

-Ông! Mau thả hai thằng bé ra.-Dì ra lệnh.

-Sao tôi phải làm vậy khi em không chịu phục tùng tôi?

-Hừ, phục tùng ông? Một con người bẩn thỉu không hơn không kém, làm sao xứng đáng với tôi chứ?

-Mày! Tên thuộc hạ chĩa súng vào đầu dì.

-Dì à!-Cậu hốt hoảng.

-Hoành à, cậu tỉnh lại đi.-Nguyên lấy chân khều Hoành.

-Ừ...ui da, đau quá. Mấy người là ai vậy, buông tôi ra đi.-Hoành khó chịu quát.

-Dì Mịch gặp nguy rồi, chúng ta phải làm sao giờ?-Nguyên mếu máo.

-Chúng ta phải tìm cách cứu dì.-Hoành dùng khẩu hình miệng đáp trả.

-Bằng cách nào?

-Tớ chưa nghĩ ra.-Hoành bắt lực nhìn sang Nguyên.

-Sao đây, có muốn tôi tiễn em đi gặp chồng không?

-Ông dám?-Dì đưa lời thách thức.

-Tại sao không? Là tại em không chịu khuất phục đấy nha, dùng trách tôi. Mày, giết nó cho tao.-Hắn ra lệnh cho tên thuộc hạ. Tên đó tra đạn và quay ngược đầu súng về phía hắn.

-Mày làm gì vậy, muốn tao giết luôn cả mày à?-Hắn hoảng hốt.

-Hừ, ông thật là ngu ngốc, tên này là người của tôi đấy.-Dì Mịch dặt ý nhìn hắn.

-Xin lỗi ông chủ, nhưng hôm nay coi như ông xui xẻo rồi.-Tên thuộc hạ bẻ tay rắc rắc.

-Mau thả hai đứa nó ra.-Dì lại ra lệnh.

-Tụi mày! Còn không mau thả chúng.-Hắn ta yếu thế đành khuất phục.

-Dì ơi, tụi con tới giúp dì.-Hai nhóc chạy nhanh đến bên cạnh dì.

-Không cần đâu, dì ổn rồi.

-Tụi mày tưởng thế là xong à. Tụi mày ra đi!-Dứt tiếng gọi, hơn 20 tên đầu xỏ bước ra.

-Ỉ đông hiệp ít à? Ta đây không sợ đâu.-Dì đồng dục tuyên bố.

“Bốp...bốp....bốp...”-Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

Là Dịch tổng tài, Khải và Tỷ. Ba người họ bước vào bên trong.

-Hân hạnh quá, lần đầu tiên được gặp mặt ông, Hạ Vĩnh Kỳ.-Dịch tổng tài lên tiếng chào hỏi.

-Ông từ đâu ra thế?

-Không cần biết, tôi đến vì Vương phu nhân đây.

-Hai người là gì của nhau?

-Mất mớ gì mà ông lo, bây giờ thì bó tay chịu trời đi, cảnh sát đã bao vây nơi này, ông và tụi đầu gấu này đã hết đường lui.-Dì Mịch hăm dọa.

-Tưởng tôi dễ chịu thua vậy sao, tụi mày, xông lên.-Hắn lên tiếng gọi nhưng chẳng thấy ai phía sau nữa, bọn chúng đã chạy tám đời rồi.

-Được, bọn mày hay lắm, người sẽ là con tin của ta.-Hắn nắm tay Hoàn, kéo cậu về phía mình.

-Thiên Thiên~ Cứu em.-Hoàn hét lên khi ông ta kề súng vào đầu cậu.

-Ba ba, mau cứu em ấy, con dâu của ba đấy.-Thiên Tỷ nhìn Dịch tổng tài với ánh mắt cầu cứu.

-Sao con không thể hiện bản lĩnh nam nhi đi, như vậy mới trở thành anh hùng trong mắt người ta.

-Vậy con phải làm sao?

-Súng này, ta cho con đấy, bắn hắn đi.

-H...Hoàn à, anh đến cứu em đây.-Thiên run rẩy tiến lên phía trước.

-Mày có ngon thì bắn đi, người yêu của mày sẽ chết cùng với tao...ha...ha...ha...

Yaaa...phụt...phụt...là súng nước a

~Ba ba, cái này đâu có bắn được a

~Ta chỉ thử con thôi, con thật sự rất thích nhóc con này. Yên tâm con mau tránh qua đi.

-Vâng.

Dịch tổng tài cầm súng lên, bắn một phát xuyên qua không khí và bay luôn về phía sau.

-Ha..ha...ha...bắn mà cũng hụt, coi tao này.-Hắn bóp cò súng chuẩn bị bắn Hoàn.

“Phập”-Viên đạn bay ngược lại, xuyên qua cánh tay đang cầm súng của hắn làm hắn vì quá đau nên buông Hoàn ra, ngay lúc này Thiên bay đến hộ tống Hoàn về nơi an toàn.

-Em không sao chứ?-Thiên lo lắng hỏi.

-Ồ, không sao đâu.-Hoàn hơi ngại khi có mặt ba Thiên ở đây.

-Sao này nhớ cảnh giác nhé con dâu.-Bác Dịch (gọi vậy cho gọn nha) cười tươi.

-Ba này, làm Hoàn ngại rồi nè.-Thiên trách.

-Mấy người vui quá hen, mau đem ông ta tới sở cảnh sát đi.-Dì Mịch nhắc nhở.

-Không được! Ai cho mấy người mang ba tôi đi! Ba ơi, con đến cứu ba đây!-Tử Khuê cầm một thanh gươm lao về phía dì Mịch.

“Bốp”-Dì Mịch vẫn không sao, ai đã cứu dì?

-Nguyên tử! Nguyên tử à, mau tỉnh lại cho anh, em không được ngắt mà! Nguyên tử!-Anh kêu khóc thảm thiết bên cạnh cậu. Thì ra cậu đã đỡ cho dì Mịch cú đánh vào đầu vừa rồi, máu từ đầu cậu chảy ra rất nhiều.

-Tiểu Nguyên, sao con ngốc thế? Ta có thể tự lo mà.-Dì Mịch khóc sụt sùi ôm lấy cậu.

-Mau gọi xe cấp cứu.-Thiên hoảng hốt.

-Sẵn tiện gọi cảnh sát vào đưa hai bố con này đi cho rảnh nợ.-Bác Dịch thêm vào.

~Ba giờ sau

~Trong căn phòng xộc mùi thuốc sát trùng, Nguyên dần dần mở mắt, đầu cậu rất đau như vừa trải qua một cuộc phẫu thuật não vậy. Những kí ức mơ hồ lúc trước ùa về, cậu nhìn thấy tiểu Khải. Cậu ra sức gọi nhóc đấy lại nhưng hình bóng ngày càng xa mờ...

“Tiểu Nguyên à, Khải ca đi đây, sau này ca nhất định sẽ về bên cạnh em”-Giọng nói êm đềm mơ hồ vang vọng bên tay kích thích dây thần kinh cậu đến cực điểm....

-Không!!!Tiểu Khải! Em không cho anh đi đâu hết, hãy ở lại bên em tiểu Khải à!Đừng rời xa em mà! Huhuhu....-Nước mắt trực trào trên gương mặt trắng hồng, đôi môi nhỏ mím chặt đến bậc máu.

“Cạch”

-Tiểu Khải, anh đã về rồi, đừng rời xa em một lần nào nữa đó.-Vừa thấy anh bước vào, cậu nhanh chóng gỡ bỏ cái thứ vướng víu trên tay mà chạy đến ôm chầm lấy anh.

32. Chương 32: Viên Mãn (end)

-Tiểu Khải, anh đã về rồi, đã về bên em thật rồi. Em nhất định không để anh rời khỏi em một phút giây nào nữa.-Nguyên bậc khóc, cậu ôm lấy anh thật chặt, nước mắt cứ thế tuôn trào.

-Tiểu Nguyên ngọc, nhất định anh sẽ bên cạnh em.-Anh đáp trả vòng tay ấm áp của cậu.

-Khải ca, em nhớ lại rồi, tất cả.-Đôi mắt cậu ánh lên tia cười, hạnh phúc.

-Thật hả Nguyên tử, em nhớ lại thật rồi sao?

-Vâng.

-Anh vui quá, anh vui quá.-Anh nhấc bổng cậu lên, xoay vài vòng.

-Anh biết em sẽ nhớ lại mà, phải báo tin tốt cho mọi người. Chờ anh chút nhé Nguyên tử.

Khi anh rời khỏi, nơi đây trở nên âm u lạnh toát, cậu thật sự rất ghét cảm giác này. Bỗng cánh cửa bật mở....

“Hử? Khải ca về nhanh thế sao?”-Cậu suy nghĩ, cảm thấy có điều bất ổn.

-Xin chào, chàng trai dễ thương của tôi. Tôi vừa mới nghe cậu nhớ lại nên vào đây chúc mừng này.-Là Tử Khuê, cô ta không bị bắt.

-Cô...cô vào đây làm gì? Cô nghe lén chúng tôi nói chuyện sao?-Cậu hoảng hốt khi nhìn thấy cô ta bước vào.

-Ồ! Tôi thật không ngờ là cậu bị mất trí ngắn ấy năm. Cậu cũng tệ thật, là bạn bè mà chẳng nói cho tôi biết.-Vừa nói, cô ta vừa rút trong túi xách ra một con dao loại gọt trái cây.

-Cô...cô định làm gì tôi? Mau tránh ra, Khải ca sẽ về ngay bây giờ đây.-Cậu hét lên, cố ý cho người bên ngoài nghe thấy.

-Yên tâm, sẽ không chảy máu đâu. Hơn nữa còn rất thú vị.-Cô ta tiến lại gần cậu.

Á....Á....Á....

Khải cùng mọi người từ xa đi đến thì nghe thấy tiếng hét thất thanh của Nguyên, anh hốt hoảng chạy nhanh vào bên trong....

-Cô vào đây làm gì? Cô đã làm gì Nguyên?-Anh nhìn thấy cô ta, máu nóng dồn lên đến não, mạnh bạo nắm lấy cổ áo cô ta.

-Khoan đã, cậu bình tĩnh đi, tôi chỉ muốn gọt trái cây cho Vương Nguyên thôi mà, đâu cần cậu khẩn trương thế a.-Tử Khuê cười xòa nhìn anh.

-Thật sao Nguyên tử?-Anh nghi ngờ hỏi cậu.

-À, quả thật là có chuyện này, tại em hơi bất ngờ nên mới la lên như thế. Xin lỗi đã làm anh lo.-Cậu ngược đôi mắt hối lỗi lên nhìn anh.

-Thấy chưa, tôi không có ý xấu thật mà.-Tử Khuê cầm quả táo đang gọt dở và tiếp tục công việc.

-Hạng người như cô cũng xứng đáng có mặt ở nơi này à?-Chí Hoành đứng khoanh tay ở cửa, vẻ mặt không hài lòng.

-Sao cô ta không bị bắt cho rồi.-Thiên Tỷ xen vào.

-Tôi...tôi xin lỗi mọi người.-Tử Khuê gục đầu xuống, nước mắt bắt đầu rơi.

-Cô còn giở trò mèo khóc chuột ở đây à, cô đã gây ra cho chúng tôi bao nhiêu chuyện không may rồi, còn làm hại cả một cô bé vô tội như em tôi.-Na Na tức giận bước vào chỉ thẳng mặt Tử Khuê.

-Tôi xin lỗi.-Tử Khuê quỳ xuống trước chân Na Na, cầu xin cô tha lỗi.

-Thôi đi Na Na tởm, chắc cô ta cũng hối hận lắm rồi. Bây giờ cô ta cũng đâu còn gì để mà ra oai chứ.-Hoành cười nửa miệng.

-Cậu nói đúng, Chí Hoành. Lúc ba con tôi bị đưa tới sở cảnh sát tôi đã rất đau lòng, cũng tại tôi liên lụy ba, ba luôn yêu thương tôi nhưng tôi chỉ luôn hận ba, không cho ông được một gia đình hạnh phúc. Tôi thật sự rất khổ nạn, mọi người cứ việc mắng chửi sao cũng được, miễn là chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Ba tôi đã bị tù 20 năm vì tội ác mà ông đã làm, nguyện vọng cuối cùng của ông là chỉ mong tôi trở thành người lương thiện, không tiếp tục vấn thân vào con đường tội lỗi như ông, mong mọi người chấp nhận yêu cầu cuối cùng này của tôi. Sau này tôi sẽ về Anh với mẹ tôi, mọi người sẽ không còn thấy con người đáng khinh như tôi nữa đâu.-Tử Khuê khóc to hơn khi kể lại mọi chuyện.

-Hic...hic...Tử Khuê, mình tha thứ cho cậu, cậu thật đáng thương. Hãy giữ lời hứa sau này sẽ làm người tốt nhé!-Nguyên cúi lòng trước tình cảnh của Tử Khuê, cậu đã dễ dàng tha thứ cho cô, dù sao thì cậu cũng không sao.

-Cảm ơn cậu Vương Nguyên.-Cô cảm thấy an ủi hơn khi nghe được những lời thật lòng từ cậu

-À, cũng nhờ cậu đánh lên đầu mình mà bây giờ mình nhớ lại rồi này.-Cậu cười lém lỉnh rồi nhìn sang Khải, anh có vẻ cũng không còn giận dữ như lúc này nữa.

-Na Na, nếu cậu không tha lỗi cho tớ thì hẹn cậu, nếu chúng ta có gặp lại lần nữa xin cậu đừng làm ngơ tớ. Thật lòng xin lỗi cậu và cả em gái cậu.-Sau khi dứt lời, Tử Khuê vội chạy ra khỏi phòng, rời khỏi bệnh viện và lao vào dòng người tấp nập.

-Thôi bỏ qua chuyện cô ta đi. Vì Nguyên Nguyên đã nhớ lại, chúng ta cùng đi ăn Bít tết đi, em đãi.-Chí Hoành hào hứng tuyên bố.

-Được thôi, hôm nay tớ sẽ ăn thủng túi cậu luôn.-Nguyên vui vẻ chấp thuận.

-OK! Let's go! Listen to my heart~ A, xin lỗi, tớ đang bị cuồng bài Heart của TFBoys a~ Hoành gãi đầu.

Một cuộc đời mới lại bắt đầu với Nguyên, cậu cảm nhận được tình cảm gia đình từ những người bạn thân thiết. Cuộc sống của cậu rất viên mãn.

End fic rồi nè, các bạn có thấy nó không liên quan tới tên Fic phải không? Mình sẽ úp Extra có liên quan a~ bạn nào muốn bao nhiêu Extra thì nói với mình nha! Với lại xong Fic này mình sẽ có Fic mới, là Longfic nữa nha, bật mí nó tên là Magic Love, các bạn nhớ tiếp tục ủng hộ mình. Thanks!!!!Moa moa moa

33. Chương 33: Phiên Ngoại 1: Halloween Dẽ Thương

Thấm thoát đã đến mùa đông, Nguyên và Hoành vô cùng phấn khởi vì trong mùa đông này có biết bao lễ hội vui, thật sự rất thích a.

-Khải ca~ Hôm nay ngày bao nhiêu tháng bao nhiêu vậy?-Nguyên bồn chồn lo lắng.

-30/10.-Khải không ngược mặt lên mà chỉ chăm chú đọc sách.

-What? Vậy ngày mai là Halloween sao?

-Ừ.

-Không xong không xong a, phải đi rủ Chí Hoành chuẩn bị mới được.-Nguyên nhanh chóng vọt đi.

-Nè! Nguyên tử anh.....-Anh chưa nói hết câu thì Nguyên đã chạy đi mất.

-Thật là, không biết định bày trò gì đây nữa.-Anh lắc đầu nhìn theo hướng cậu vừa chạy ra rồi quay lại đọc sách tiếp. Một lát sau anh gấp quyển sách lại, đắc ý nhìn lại tựa đề " Những cách bày trò Halloween"

-Alo, Thiên Tỷ, có trò vui cho hai chúng ta rồi này.

~Lúc này tại nhà Chí Hoành

~Hoành ơi, mau mở cổng cho tớ.-Nguyên vừa đến nơi đã réo gọi ầm ỹ.

-Haizz.....chuyển về nhà rồi nên bỏ luôn chìa khóa nơi đây rồi chứ gì?-Hoành ngán ngẩm chạy ra mở cổng.

-Cậu vào đi.

-Được rồi, cứ để tớ tự nhiên.

-Cậu thật là.

-Wao, mới chuyển đi có hai tháng mà nhớ nơi này ghê a~ Ba mẹ đâu hết rồi Hoành.

-Ba mẹ đi du lịch rồi, nhà chỉ còn tớ với Thiên Thiên mà thôi.

-Cái gì? Có riêng hai người cơ đấy, thật đáng nghi nha.-Nguyên nhìn Hoành cười nham nhở.

-Nghĩ cái đầu cậu đấy, thôi có gì nói lẹ, khỏi vòng vo tam quốc nữa đề.

-Đừng xoắn, tớ nói liền. Chả là ngày mai là Halloween nên tớ đến rủ cậu làm bánh a

~Halloween sao? Tớ còn chả nhớ đấy. Nhưng sao lại làm bánh, sao chúng ta không....

-Thôi thôi, cậu đừng có bày mấy cái trò kinh dị nữa, năm ngoái tớ sợ muốn chết rồi.-Hoành chưa nói hết câu đã bị Nguyên cắt ngang.

-Tớ không bày thì cũng có người khác bày thôi.-Hoành bĩu môi.

-Ai?

-Làm sao tớ biết!-Hoành chợt nhớ ra mình bị lỡ lời nên lảng sang chuyện khác-Thôi chúng ta đi làm bánh đi, tớ muốn bí ngô hương dâu a

~Sở thích của cậu cũng quái đản thật.

-Kệ tớ.

~Tại khu vui chơi TF

~Thiên Thiên, em chọn nơi này à, có thật nó thích hợp không?

-Đương nhiên rồi! Với lại nơi em có quen biết với chủ nhân của khu vui chơi này, lần trước là chú ấy giúp em chuẩn bị để tỏ tình với Hoành Hoành đấy.

-Oe, sến như con hến.-Khải trêu.

-Anh thì sao? Còn bày đặt bao cả khối 10 đi ăn kem cơ đấy, anh giàu quá mà.-Tỷ cũng không vừa, gân cổ lên cãi lại.

-Thôi thôi, cho tôi xin, hai cậu lớn hết rồi đấy.-Bác quản lí khu vui chơi đã xuất hiện từ lúc nào, mặt đã đen đi không ít.

-Chú đến đây từ lúc nào thế?-Khải hỏi.

-Từ lúc hai đứa nói tỏ tình gì đấy, đúng là sến súa.- Bác lắc đầu rồi quay bước đi.

-Anh thấy chưa? Tại anh cả đấy. >

-Xí, không thêm cãi nhau với em.

Trong lúc Hoành và Nguyên đang tất bật chuẩn bị quà bánh thì Khải và Thiên cũng bận rộn không kém. Họ lăng xăng chạy đi chạy lại khắp nơi, phải chuẩn bị mọi thứ cho thật hoàn hảo. Đây là cả một quá trình

gian khó, cả các diễn viên trong khu vui chơi nữa chứ, họ phải hóa trang cho thật hoàn hảo. Ừm, nói chung việc này chỉ phù hợp đối với mấy bạn làm công thoy >_

Khoảng 9 giờ thì mọi việc xong xuôi, ai về nhà nấy mong cho ngày mai mau đến. Bây giờ đang là mùa đông, khoảng thời gian nghỉ đông tuyệt vời đối với mọi người, đón Halloween cùng nhau thì còn gì hạnh phúc bằng a.

~Ngày hôm sau

~“Oáp”-Nguyên uể oải mở mắt, dụi dụi cho tỉnh ngủ. Liếc sang bên cạnh giường ngủ, có một mảnh giấy nhỏ để đấy.

“Anh sẽ không xuất hiện cho đến tối nay, khi ánh dương khuất dạng, mặt trăng nhô cao quá đỉnh đầu, chúng ta sẽ tái ngộ”

-Cái quái gì thế này? Nghe rùng rợn thế? Là Khải ca bày trò à?

-Ha ha, việc còn lại phải nhờ nhóc Hoành.-Khải đứng ngoài cửa cười toe toét.

~Buổi trưa

~Khải ca làm sao thế nhỉ? Sáng giờ chẳng thấy mặt mũi ổng đâu. Hay là bị Tào Tháo rượt? Aiss...không thêm ổng, qua rủ Hoành đi chơi vậy, nhưng ngày này mà thiếu Khải ca thì buồn lắm a.-Sau khi đấu tranh tư tưởng thì Nguyên cũng quyết định bay tới nhà Hoành.

“Chí Hoành, nhờ em giữ Nguyên cho đến 7h nhé, rồi sau đó đưa em ấy đến khu vui chơi TF, anh và Thiên đang chờ hai người đấy”-Tin nhắn từ Nam thần.

“Ok Nam thần”-Tin nhắn được gửi đi cũng là lúc Nguyên tới.

Hoành dụ dỗ Nguyên làm hết việc này đến việc khác, nào chơi game rồi đi ăn kem, hết ngủ rồi lại ăn nói chung chung phụng Nguyên chẳng khác gì người hầu.

-Hoành Hoành, cậu sao thế? Lâu lắm rồi mới thấy cậu chi nhiều tiền thế, mà lại còn cho tớ. Khai thật đi, rốt cuộc cậu có ý đồ gì?

-Tớ làm thế là vì ai hả? Ở đó mà còn cần nhần, tớ là người chi tiền đây nè, cậu có biết tớ đau lòng đến thế nào không?-Hoành lăm bầm rồi nhìn lên đồng hồ. Là 6h30 rồi, ráng câu giờ chờ nữa tiếng nữa thôi.

-Nguyên a~ Chúng ta xem lại bánh đi, một lát chúng ta sẽ mang theo.

-Để làm gì a?

-Để ăn chứ làm gì? Cậu thật là.

~Khu vui chơi

~Á há há há...-Tiếng cười vang vọng của lũ yêu quái vừa mới được hóa trang. Người người ra vào tấp nập tạo không khí nhộn nhịp vui vẻ.

-Vậy ổng chưa Khải ca, đến em còn sợ nữa là?-Thiên rùng mình nhìn con yêu quái đang đứng bên cạnh.

-Nhìn em với con dơi hút máu này xứng lắm đấy.

-Anh muốn chết sao?-Thiên lườm.

Mọi chuyện vẫn êm đẹp cho đến khi hai bạn trẻ của chúng ta đến.

-Hello my boy!-Một thân chết từ đâu xuất hiện chắn trước mặt Nguyên và Hoành.

-AAAA~ Nguyên hét toáng lên chạy mất dạng.

-Nguyên nè, chờ tớ với, chậm lại đi, cậu sẽ bị lạc mất-Hoành gọi với theo.

-Ai đã bày trò này thế, ta mà biết thì người tới xố.-Nguyên chạy vào một góc mà nấp. Khu vui chơi hôm nay thật náo nhiệt, ai cũng hóa trang đủ kiểu, chỉ có cậu với Hoành là không có.

-À mà nghĩ tới Hoành mới nhớ, cậu ấy đâu rồi, nơi đây thật là đáng sợ a

~Nguyên đang suy nghĩ vẫn vơ thì có một ma cà rồng đến bên cạnh rồi thì thắm vào tay cậu.

-Nguyên tử! Em làm gì ở nơi này thế?-Là giọng ai thế nhỉ?

-AAAA....-Nguyên hét toáng lên rồi đâm thẳng vào mặt ma cà rồng.

-Ui da, em làm sao thế? Là anh đây.

-Khải....Khải ca hả? Anh tự nhiên hóa trang gớm quá nên em nhận không ra.

-Em....Thôi bỏ đi, em đến đúng hẹn đấy, ngay lúc trăng vừa lên, nghe thấy không, là tiếng chó sói đấy.

-Thật sao?-Nguyên vênh tay lên lắng nghe.

-Nhìn em lúc này thật giống sói. Nhưng sói là món ăn khoái khẩu của ma cà rồng đấy.-Khải liếm môi, nhìn Nguyên bằng ánh mắt hảo biến thái.

-Yaaa...anh điên à.-Nguyên đánh anh một cái rồi bỏ đi.

-Haizzz..lạc nữa cho mà xem.-Khải bước đến kéo tay Nguyên-Đi theo anh.

Anh dẫn cậu đến Ghost's House, nơi được mệnh danh là đáng sợ nhất trong ngày lễ Halloween này.

-Này, em không vào đâu, đáng sợ lắm.-Nguyên run run nắm chặt tay Khải.

-Em cứ yên tâm, trong đây có rất nhiều người, vui lắm.

-Vui đâu mà vui, em không vào đâu.

-Không cũng phải vào, em xem anh hù dọa bọn họ này.

Anh dắt tay cậu đi vào trong, suốt đường đi cậu chẳng dám mở mắt.

-Woa, ma cà rồng sao hảo soái quá, chụp với tụi mình một tấm hình đi.-Tiếng lũ con gái lôi kéo, tay anh nhanh chóng rời khỏi tay cậu.

-Đẹp trai thật nha, quả là nam thần.

-Im lặng hết cho tôi.-Nãy giờ Nguyên đứng yên đấy chờ, anh dám bỏ cậu lại bên cạnh mấy con ma mà đi vui vẻ với người khác, thật là không công bằng.

-Anh ta là của tôi, mau tránh ra.-Nguyên hùng hổ tiến đến lôi Khải đi.

-Ồi, tui xị máu mất.-Hũ nữ trong nhà ma nói.

-Tui cũng vậy a.-Một hũ khác tiếp lời.

-Em không còn sợ nữa à?-Khải nhìn Nguyên e ngại.

-Anh còn dám nói, bỏ rơi em giữa chốn ma quỷ thế mà coi được à?-Nguyên phồng má giận dữ.

-Tại bọn họ lôi kéo anh thôi.

-Không xông rồi, anh dễ bị cám dỗ quá, về nhà em phải dạy dỗ lại.

-Em nói gì? Em muốn bị ăn thịt phải không sói con?

-A....sói này chưa đủ 18 tuổi a, muốn ăn thì phải chờ mười năm nữa.

-Sao phải mười năm, ba năm là đủ rồi mà?-Khải ủy khuất.

-Anh biến đi! Piiiiii...

~Ở phía Tỷ Hoành

~Thiên Thiên, không biết hai người họ sao rồi ha?

-Thì chắc cũng như chúng ta thôi.-Thiên nắm tay Hoàn đi về phía ngôi nhà ma.-Mình cũng vào đây à? Em sợ a.-Hoàn nuốt nước bọt.

-Em mà cũng sợ sao bảo bối?-Thiên đánh mặt thách thức.

-Anh thách em? Được thôi, sợ anh à!

Hai người cứ thế bước vào nơi gắn kết tình yêu trong đêm này, phía xa xa có hai người khác đang ngồi ăn bánh Bí ngô hương dầu....

-Có ngon không?

-Cũng tạm.

-Xí, tạm thôi á? Đây là bánh của Hoàn nhi đấy, cho anh ăn là may mắn rồi, còn ở đó mà chê.-Nguyên bấu môi.

-Thôi, là anh đùa, bánh Trôi nhi làm là ngon nhất.

-Con của Dao nhà anh suốt ngày chỉ biết nịnh hót.

-Hi.

Trong ngôi nhà ma, hai bạn Thiên Hoàn của chúng ta cũng bị trường hợp tương tự như hai bạn Khải Nguyên lúc này.

34. Chương 34: Phiên Ngoại 2: Ra Mắt Mẹ Chồng

-Hoàn Hoàn a~ Mai anh phải về lại Hàn Quốc thăm mẹ rồi, phải làm sao đây?- Thiên làm nũng dựa vào vai Hoàn.

-Thì phải về chứ sao, chắc bác ấy nhớ anh lắm.-Cậu vẫn cặm cụi ngồi viết viết cái gì đó.

-Nhưng về bên đó anh sẽ rất nhớ em.

-Đành vậy, gia đình là trên hết.

Chợt nghĩ ra điều gì đấy, Thiên Ty cười ranh ma rồi nói với Hoàn:

-Bảo bối, em thật đáng yêu, ngồi đây chờ anh một chút nha.

-Vâng?

10 phút sau Thiên quay lại, trên môi vẽ nên một nụ cười hết sức tươi tắn.

-Hoàn Hoàn, anh giúp em dọn hành lí nha!-Thiên chạy lại tú quần áo, kéo hết đồ của Hoàn ra.

-Anh làm gì đấy? Bị hâm à?

-Ừm, cái này không đẹp, không đẹp chút nào hết. Thôi dẹp hết, sang Hàn Quốc anh sẽ dẫn em đi mua quần áo khác.

-Anh làm bầm cái gì đấy, tự nhiên lục lọi đồ đạc người ta à?- Hoàn phát cáu.

-Lúc mấy baba mới gọi điện về nói là mai cả em và anh sẽ cùng sang Hàn Quốc.

-Không được a, baba và mama bảo em phải ở nhà trông nhà cho đến khi hai người họ về, với lại sao em phải đi cùng cơ chứ?

-Điều này em khỏi lo, anh đã nhờ Khải ca và Nguyên đến trông giúp còn việc vì sao em phải đi cùng thì sang đây rồi biết.

-Ừ chịu, anh không nói em không đi.

-Muốn nghe chứ gì? Nhưng nếu biết lí do rồi trốn luôn là biết tay anh.

-Hảo.-Hoành không ngần ngại trả lời.

-Là ra mắt mẹ chồng tương lai đấy.-Thiên nói nhỏ vào tai Hoành làm mặt cậu đỏ bừng lên.

-Sao anh dám, em không đồng ý đâu, chúng ta còn nhỏ mà, đúng không Thiên Thiên.-Hoành giương đôi mắt cún con long lanh nhìn Thiên.

-Không!- Và nhanh chóng nhận lại một câu trả lời chắc nịch.

Ủy khuất + làm nũng một hồi lâu mà chẳng lung lay được Thiên, Hoành đâm ra chán nản rồi chùn chần lại thiếp đi lúc nào không hay.

~ Sáng hôm sau

~Thiên mệt nhọc kéo “đồ” ra chiếc xe đang đậu trước cổng, cùng lúc đó Khải và Nguyên đến.

-Chào Thiên Thiên, tụi này đến trông nhà như đã hứa, chúc cậu với Hoành đi vui vẻ.-Nguyên vừa mới đến mà đã xuất võ mồm.

-Hoành đâu rồi?-Khải hỏi.

-Đây này.-Thiên chỉ tay xuống cái cục màu trắng dưới chân mình.

Hôm nay Hoành trông rất dễ thương nha, vì là lần đầu gặp mẹ chồng nên phải ăn mặc sao cho dễ thương trong sáng một chút mà.

-Em có đứng dậy không thì bảo?

-Bu!

-Hoành Hoành, cậu mà còn như thế là trễ giờ đó.-Khải khuyên

-Đúng đó Chí Hoành, đừng nhút nhát thế a~Nguyên chen vào.

-Ai bảo tớ nhát, chỉ là....là tớ bị đau bụng nên mới ngồi xuống cho đỡ đau thôi.-Hoành lắp bắp trả lời.

-Đau cũng phải lên, em chỉ giở giở trò.-Thiên ầm xốc Hoành rồi bỏ cậu vào trong xe.

-Đồ Thiên Chíp Chíp đáng ghét!!!!

-Hoành mắng cậu hả? Lấy đâu ra cái biệt danh vui thế?-Nguyên vui vẻ hỏi.

-Vui gì mà vui, cậu đùa à? Thôi, tụi tớ đi đây, tạm biệt hai người.-Thiên đáp rồi chào tạm biệt Khải và Nguyên.

-Ờ....mà khoan, hai cậu nhớ về trước Giáng Sinh đấy nhé.-Nguyên dặn dò.

-Đương nhiên rồi a~ Giáng Sinh làm sao thiếu Hoành Nguyên được phải hôn?

-Im ngay!-Khải Thiên không hẹn mà lườm Hoành muốn rách mặt.

“Cạch”-Thiên đóng luôn cái cửa sổ xe lại.

-Tạm biệt!-Thiên chào lần cuối rồi bước vào xe ra lệnh cho tài xế chạy đi.

-Khải ca, tự nhiên em lại có cảm giác lo sợ, nhớ hai người họ giống như anh lúc đấy, đi lâu lắm mới về thì sao?-Nguyên nhìn Khải, đôi mắt có phần lấp lánh nước.

-Sao em lại nghĩ thế chứ, Bảo Bối gốc? Họ sẽ quay lại sớm thôi, họ còn phải đi học mà. Anh biết em sợ cảm giác mất đi những người thân bên cạnh nhưng có anh ở đây thì chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.-Khải xoa đầu Nguyên đầy cưng chiều rồi nắm tay cậu đi vào nhà.

~Ở sân bay

~~Thiên Thiên a~ Em đi vệ sinh chút nha!- Hoành kéo áo Thiên nắn nỉ.

-Được, anh đi với em.

-Không được đâu mà, anh cứ đứng đây đợi, em sẽ quay lại liền.-Hoành đã vạch sẵn kế hoạch trốn thoát nhưng Thiên biết tổng ý đồ của cậu.

-Tại sao? Đi cùng đi, anh cũng muốn đi nữa.

-Tùy anh.-Biết hết cách, Hoành giận dỗi bỏ đi trước, Thiên đi phía sau cười gian manh.

“Muốn thoát đâu có dễ”-Thiên’s pov.

-Cái tên chết bầm, cứ đi kè kè thế này thì sao mình trốn được chứ.-Hoành lăm bầm.

-Anh nghe hết rồi đấy nha.-Thiên đột ngột cất tiếng làm Hoành giật thót tim.

-Gì vậy? Gì vậy? Làm hết hồn.

-Có tất giặt mình. Vào nhanh đi rồi ra, 20 phút nữa máy bay sẽ cất cánh.

-Anh không vào sao?

-Đùa em thôi!

-Xí, đồ điên.

Hoành bước vào phòng vệ sinh, đảo mắt một lượt, xung quanh chẳng có nơi nào để trèo ra ngoài. Hoành cứ lóng ngóng tìm kiếm lối thoát nhưng cậu đâu biết rằng Thiên đứng bên ngoài đã trông thấy hết.

-A! Có một cái lỗ trên kia, phải trèo lên ngay.-Hoành mừng như vớ được vàng khi nhìn thấy cái lỗ. Đang định leo lên thì có một lực kéo mạnh bạo làm cậu ngã xuống.

-Á, đau quá, ai vậy?-Hoành đầu ong ong đau nhứt chưa kịp mở mắt ra thì....

-Ừm....ừm....th...à...ta....ra....-Cậu cắn mạnh vào môi người kia, lập tức nụ hôn dứt ra.

-Là...là anh sao Thiên Thiên?-Hoành ngạc nhiên vì người đó là Thiên.

-Em tại sao lại có ý định trốn đi? Đây là hình phạt.-Nói xong, Thiên lập tức chiếm lấy đôi môi cherry của Hoành mà ngẫu nhiên, Hoành không kháng cự mà tự nhiên đáp trả lại làm Thiên có chút hơi ngạc nhiên. Chiếc lưới điêu luyện của Thiên thông thả nô đùa với chiếc lưới rụt rè của Hoành cho đến khi phổi hết oxy mới thôi.

-Thiên...Thiên....em xin lỗi.-Hoành vừa thở dốc vừa nói.

-Sao nào, hình phạt này được rồi chứ? Bây giờ chúng ta đi thôi.-Thiên chìa cánh tay ra trước mặt Hoành.

-Ừm.-Hoành rụt rè đón lấy tay Thiên rồi cùng nhau bước ra.

Sau khi hai người đi, có tiếng xù xì bàn tán....

-Wei, nhìn kìa, hai người họ mới hôn nhau đấy.-Cô A nói.

-Xời, nhìn này, tôi đã nhanh chóng bắt kịp khoảnh khắc đáng yêu này rồi.-Cô B giơ điện thoại lên, có gần 50 tấm ảnh Thiên Hoành hôn nhau ở mọi góc độ.

-Oa, dễ thương ghê, mau chia sẻ cho tớ với.-Cô C hào hứng.

-Phải có chi phí nha bồ.-Cô B lại đáp.

-Ừa ừa, muốn nhiều cũng được a~ Cô C thích thú.

Sao mà nguyên cái sân bay toàn hủ thế này.

~5 phút sau khi máy bay cất cánh

~~Hoành Hoành, sao này giờ em im lặng thế?

-Em còn phải nói nữa à, cũng tại anh hết, tự nhiên cưỡng hôn người ta giờ còn đòi hỏi gì nữa.-Hoành giận dỗi đáp, cái môi đỏ chu lên hảo đáng yêu a.

-Nếu em mệt thì cứ ngủ đi, anh cho em bờ vai vững chắc này.-Thiên vỗ vai rồi kéo Hoàn lại gần, để đầu cậu tựa lên vai mình.

-Cũng dễ chịu đấy, tạm tha cho anh!-Hoàn mỉm cười rồi ngủ thiếp đi, việc tìm cách trốn đi làm cho cậu mệt mỏi.

~Tại sân bay Incheon Hàn Quốc

~~Thiên bế Hoàn từ máy bay xuống, từ lúc bay đến lúc hạ cánh cậu đều ngủ say như chết, anh không thể nào đánh thức được. Hành lí thì chẳng có gì nên cũng không bận bịu tay chân. Thiên đưa Hoàn ra chiếc xe Blue Sapphire đang chờ sẵn rồi ra lệnh cho chiếc xe chạy thẳng về Dịch gia.

Khi chiếc xe dừng lại, Thiên nhanh chóng đánh thức Hoàn bằng cách bóp mũi.

-Hoàn Hoàn, đến nhà anh rồi này, mau thức dậy đi.

-Ừ...hả???? Đến rồi sao? Sao anh không gọi em? Em xấu lắm phải hôn? Sao giờ sao giờ?-Hoàn cứ đặt ra một đống câu hỏi.

-Em đừng nháo nữa, bộ mặt em lúc ngày ngủ là dễ thương nhất.

-Chúng ta ra thôi.-Thiên nắm tay Hoàn lôi ra.

“Kính...Kong”

-Hình như Thiên về, để anh ra mở cửa.-Bác Dịch từ trong nhà chạy ra.

-Baba, con đưa vợ đến rồi này.-Thiên cười tươi rói.

-Con chào Dịch chủ tịch.-Hoàn mở lời chào hỏi.

-Chẳng phải ta không cho con gọi thế sao? Như thế nghe xa lạ lắm, gọi ta là ba được rồi.

-Ồ...vâng ạ.-Hoàn ngượng ngùng đáp.

-Vào đi hai đứa. Hai đứa sao chẳng có Vali hay túi xách gì hết thế?

-Tụi con sẽ bỏ sung sau ạ.-Thiên đáp.

Hoàn bước vào bên trong, quả thật từ trước đến giờ đây là lần đầu cậu thấy một căn biệt thự lớn đến thế, nó rộng hơn biệt thự nhà cậu nhiều. Nhưng....không khí nơi đây thật âm u, một luồng không khí lạnh chạy dọc sống lưng làm cậu mình.

-Dạ....cháu...cháu chào bác gái ạ. Cháu là Lưu Chí Hoàn-Hoàn lễ phép thưa gửi.

-Hử? Tôi là người mà cậu có thể gọi thế sao?-Dịch mama xoay cái ghế lại đối diện với Hoàn, mắt nhìn xoáy sâu vào cậu.

-Con...con xin lỗi...thưa Dịch phu nhân.-Hoàn bối rối xin lỗi, trông cậu như sắp khóc đến nơi vậy.

-Mama à.

-Con yên lặng cho ta.- Dịch mama nhìn Thiên bằng ánh mắt sắc lạnh làm anh rùn mình.

-Nghe nói cậu là người mà con trai ta yêu, trông cậu.....Ừm....lại gần đây một chút.

-Dạ.

-Cậu ngồi xuống đi!

-Vâng.-Hoàn ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn lên Thiên bằng ánh mắt cầu cứu, Dịch mama lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh cậu.

Sau một hồi nhìn lên xuống tới lui đi bồng nói:

-Này!

-Dạ?-Hoàn sợ sệt ngồi xa ra.

-Sao con lại đáng yêu thế a~ Thiên nhi của ta quả là có tài chọn vợ, ta chấm con rồi đó, sau này nhất định con phải là con dâu của Dịch gia.Ha...ha...ha...Đáng yêu quá, có rằng hổ nữa này, ta phải làm sao đây, ta cuồng con mất rồi Hoàn nhi à.-Dịch mama vừa bẹo má Hoàn vừa nói.

-Hừ, vậy mà làm Thiên tống này hết hồn.-Thiên thở phào nhẹ nhõm.

-Hai con lên phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, chắc hai đứa có nhiều thứ cần mua.-Ba Dịch gỡ thế nguy cho Hoàn.

-Hai đứa cứ tự nhiên như ở nhà nha!- Dịch mama phần khởi nói.

-Mama, đây không phải là nhà con à?-Thiên lườm.

-Ta quên mất rồi.-Dịch mama quăng một câu lạnh lùng.

~Tại shop Kor

~~Thiên Thiên a~ Nơi đây nhiều quần áo đẹp ghê, đúng là sứ sở của thời trang.-Hoàn cười tíu tít.

-Em cứ tự nhiên mà lựa chọn, anh sẽ mua tặng em hết.-Thiên đồng dạ tuyên bố.

-Oa, tuyệt ghê~ Hoàn lướt qua lướt lại trên shop quần áo.

-Chị này, những bộ quần áo mà cậu ấy chạm vào, lấy hết cho em.-Thiên mỉm cười với chị bán hàng-một nụ cười chết người.

-Thiên Thiên này, em chọn được vài bộ thích hợp rồi nè.-Hoàn hí hửng mang chiến lợi phẩm đến khoe.

-Em xem, những bộ này đều dành cho em.-Thiên chỉ vào đồng quần áo đồng thùng bên cạnh.

-Này! Anh bị gì thế? Em làm sao mặc hết, với lại tốn kém lắm.-Hoàn nheo mày tỏ vẻ không đồng ý.

-Không sao, chúng mình cùng mặc vậy.

-Nè! Hai đứa tình cảm thế à?-Có một giọng nói phát ra từ phía sau hai người.

-AAAA....Lee Jong Suk Oppa

~~ Hoàn vui đến sắp ngất khi được nhìn thấy thần tượng của mình tại nơi này.

-Chào anh! Jong Suk! Dạo này anh vẫn khỏe chứ ạ?-Thiên lịch sự chào hỏi.

-Anh thì lúc nào chẳng khỏe. Nhóc này là người yêu của em à? Cũng dễ thương quá nhỉ.-Jong Suk lên tiếng khen Hoàn làm cậu nhảy cẫng lên vì sung sướng.

-Oppa à, em rất hâm mộ anh, nhất là trong phim Pinocchio ấy, nhìn anh đẹp trai lắm luôn nha~ Mà nhìn anh ở ngoài còn đẹp hơn trong phim nhiều.-Hoàn không ngớt lời khen đối với Jong Suk làm Thiên đứng bên cạnh ăn giấm chua này giờ.

~Buổi tối

~~Thiên Thiên a~ Cho em ngủ cùng với, mama không có đưa chìa khóa phòng cho em. Với lại sao từ chiều đến giờ anh cứ lằm lì thế? Bộ giận em à? Thiên Thiên....-Hoàn gọi mãi nhưng không thấy Thiên trả lời thì hoảng hốt chạy đến lay lay anh. Bất ngờ cậu bị anh đè xuống giường rồi khóa môi cậu bằng một nụ hôn ngọt ngào.

Tội nghiệp bạn Hoàn, từ sáng đến giờ bị cưỡng hôn đến hai lần.

35. Chương 35: Phiên Ngoại 3: Giáng Sinh Ngọt Ngào

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đây mà gần đến Giáng sinh. Những đợt tuyết trắng xóa đã bắt đầu phủ kín các con đường. Năm nay sẽ là một năm thật hạnh phúc, an lành vì Nguyên đã có Khải bên cạnh. Hiện giờ, hai người đang háo hức chuẩn bị mọi thứ để trang hoàng nhà cửa trước khi Thiên và Hoành trở về.

Lúc này, ở sứ sở Kim Chi, có hai con người đang mãi mê ăn uống.

-Oa! Tuyệt quá Thiên Thiên a~ Em chỉ muốn ăn ăn ăn mãi thôi a

--Vậy sao? Lúc đầu là ai một mực muốn trốn thoát cho bằng được?-Thiên ôn nhu lao thức ăn dính trên mép Hoành rồi liến thoắng hỏi.

-Ha ha, việc qua rồi mà anh, miễn nhắc lại. Tại em lo mama khó tính thôi nhưng ai ngờ là mama lại thích em như vậy.-Hoành cười trừ.

-Em chỉ giỏi nói.

-Ồ mà Thiên Thiên này, hôm nay 20/12 rồi, mình cũng phải thực hiện lời hứa với Nguyên anh nhỉ?

-Dĩ nhiên là phải thế, Giáng sinh bên bạn bè là vui nhất rồi.

-Vậy sáng mai mình về nha anh!

-Được thôi, để anh đặt vé cấp tốc.

-Anh là nhất.

Sau khi ăn uống xong,Thiên và Hoành cùng đi dạo dưới con đường lãng mạn nằm giữa hai hàng cây thủy sam để ngắm tuyết rơi, đây là khung cảnh nổi bậc thu hút nhiều lượt khách du lịch khi đến với Hàn Quốc.....

-Thiên a, em thấy chúng ta bây giờ cứ như hai nhân vật chính trong phim Winter Sonata anh nhỉ.-Hoành tựa đầu vào vai Thiên hỏi.

-Em tại sao lại nghiện phim tình cảm Hàn Quốc thế nhỉ?

-Tại nó hay lại còn cảm động và Romantic nữa a~Hoành bắt đầu mơ mộng.

-Anh chỉ thấy nó ướt át quá thôi-Thiên chia sẻ.

-Hứ, ướt át thế mới thích, chỉ có Nguyên là cùng sở thích với em thôi.-Hoành bĩu môi.

-Ngốc.

~Tại Lưu gia

--Khải ca, cái ngôi sao này treo tận trên đây, em không thể với tới.-Nguyên nhăn mặt nhìn lên ngọn cây thông đã được trang hoàng lộng lẫy.

-Để anh giúp em.

-Cảm ơn anh.-Nguyên đưa ngôi sao cho Khải bỗng nhiên anh nhắc bổng cậu lên.

-Nè, anh đang làm gì thế mau, bỏ em xuống đi.

-Thì anh đang giúp em treo lên đây.

-Anh cao thế sao không tự mà treo?

-Em nói nhiều quá, anh sắp chịu không nổi rồi này.

-Ai bảo anh làm thế cơ chứ?-Nguyên vừa treo ngôi sao vừa lải nhải điều gì đó.

Một lúc sau mọi chuyện đã xong xuôi, Khải và Nguyên ngồi phịch xuống ghế để nghỉ ngơi.

-Lúc này Thiên gọi điện cho anh nói là ngày mai họ sẽ về.

-Thật à, em nhớ họ quá đi, mai chúng ta đi đón họ nha.

-Không cần đâu, Thiên nói Hoành muốn tự về, khỏi làm phiền đến chúng ta.

-Ừm, thôi em đói rồi, mình đi ăn nha.

-Sáng giờ em đâu có nấu gì đâu mà ăn.

-Vậy mình sang ăn ké mama đi.

Nói rồi hai người dắt tay nhau sang nhà dì Vy ăn ké.

~Ngày hôm sau

~Tuyết rơi ngày một dày phủ kín cả những ngọn cây gần đỉnh núi, năm nay tuyết đến muộn nhưng nhiều hơn bao giờ hết. Dưới lòng đường, người qua lại ngày một thưa thớt, thời tiết thì lạnh vô cùng. Nguyên ngồi đây, cậu hồi tưởng lại kí ức lúc nhỏ cùng Khải nặn người tuyết, thật sự rất vui. Khóe môi cậu bất giác vẽ lên một đường cong, một nụ cười hạnh phúc.

-Nguyên tử, sao em không vào nhà, ngồi đây chỉ cho lạnh?-Khải xuất hiện ngay bên cạnh Nguyên, đưa cho cậu một ly cà phê nóng rồi ngồi xuống chỗ trống trên xích đu.

-Em muốn ngồi đây ngắm tuyết rơi, sẵn tiện chờ Thiên và Hoành về luôn.

-Không được, lỡ bị cảm thì nguy.

-Không sao a, em khỏe lắm.

-Em lúc nào cũng không nghe lời.

Nguyên chỉ cười, cậu cảm nhận được sự quan tâm chu đáo của anh đối với mình, chưa bao giờ cậu hạnh phúc đến thế.

“Tin...tin”

-A, Thiên với Hoành về rồi, em ra mở cửa.-Nguyên chạy ủa ra, nước mắt đã bắt đầu rơi.

-Nguyên Nguyên, tớ nhớ cậu chết mất thôi~Hoành nhìn thấy Nguyên chạy ra cũng nhanh chóng chạy lại ôm chầm lấy Nguyên.

-Hic...hic....Hoành Hoành, sao cậu đi lâu thế, tớ ở nhà buồn muốn chết rồi này. Không có cậu chẳng ai xem phim Hàn Quốc với tớ cũng chẳng ai mời tớ ăn kem, buồn lắm a~ Nguyên bắt đầu kể lể, gương mặt tươi cười rõ thấy.

-Cậu ngốc quá, tớ về rồi, có mua quà cho cậu nữa, từ nay tớ sẽ đãi cậu ăn kem mãi được chưa.-Hoành an ủi.

-Là cậu nói đấy nha!-Sắc mặt Nguyên thay đổi 360 độ.

-Này! Cậu lợi dụng sự cả tin để đưa tớ vào tròng à, cậu thật xấu xa, quà này không thêm cho cậu nữa.-Hoành giận dỗi ra mặt.

-Thôi mà, tớ nhớ cậu là thật, đừng giận nữa nha.

Một ngày nữa lại trôi qua trong hạnh phúc ngọt ngào và tiếng cười đùa không ngớt.

~Ngày Giáng sinh

~Hôm nay cả 4 đến Thánh đường vào sáng sớm để dự lễ Giáng Sinh, vì là một tín đồ Thiên Chúa Giáo nên mọi người rất hào hứng, học cùng nắm tay nhau bước vào lễ đường.

-Cứ như đang đám cưới anh nhỉ?-Nguyên tươi cười nhìn Khải.

-Sau này, nhất định chúng ta sẽ cùng nhau bước vào đây để làm đám cưới.-Khải đáp trả lời Nguyên, kèm theo nụ cười chết người.

-Ya, anh đừng trêu em chứ?

-Anh không đùa đâu nha, phải không Thiên Thiên?-Khải bỗng nhiên quay xuống hỏi Thiên.

-Ồ ờ.-Thiên nhìn sang Hoành, mặt cậu đã đỏ lên tự bao giờ.

Một lúc sao, vị Linh mục già bước ra, lễ Giáng sinh được bắt đầu.

-Hỡi các con chiến thân yêu của Đức Chúa Giê-su, các con hãy cầu nguyện những gì các con mong muốn, Đức Chúa sẽ ban phước lành cho tất cả các con trong những ngày cuối năm này.

Dứt lời của Linh mục, Thánh đường rơi vào sự tĩnh lặng, ai cũng thành tâm cầu nguyện cho ước mong những ngày cuối năm được hạnh phúc, suông sẻ.

Sau khi buổi lễ kết thúc, bốn người rủ nhau lên ngọn đồi tuyết, nơi Khải và Nguyên đã từng đến lúc nhỏ. Tuyết rơi nhẹ, chạm vào bầu má nóng ấm, đôi môi Nguyên đỏ lên vì lạnh, đôi mắt long lanh ngược lên bầu trời ngẫm nhìn từng đợt tuyết rơi xuống, bông tuyết thật trắng và thật đẹp. Khải bước đến bên cậu, nhẹ nhàng khoác lên đôi vai gầy một tấm áo mỏng, tuy là không hết lạnh nhưng nó khiến cậu ấm áp lạ thường.

-Khải ca, em nhớ lúc nhỏ, chúng mình cùng nhau nặn người tuyết ở nơi này, thật sự vui lắm anh à.

-Em muốn không, chúng ta cùng ôn lại kỉ niệm đi.

-Không đâu, em sợ người tuyết kia rồi sẽ tan biến, em không muốn như thế.

-Em ngốc quá, người tuyết sẽ phải tan nhưng nó không biến mất mãi, nó chỉ hòa tan thành những giọt nước rồi bay về với bầu trời xanh thẳm kia. Mùa đông chúng sẽ trở lại thôi, anh tin là như thế.

-Khải ca, những bông hoa tuyết này sẽ mãi mãi bất diệt như tình yêu của em dành cho anh, sau này chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.

-Nguyên tử, anh cũng vậy, mãi yêu em.

Phía bên kia có hai con người đang say sưa ngồi nặn người tuyết....

-Thiên Thiên a~ Tình yêu anh dành cho em nhiều như thế nào?

-Ừm, anh không thể trả lời.

-Sao vậy a~ Anh không yêu em hả?-Hoành buồn hui.

-Không phải đâu Hoành ngốc, tình yêu anh dành cho em làm sao có thể đem so sánh được chứ?

-Sao không được a?

-Nói chung là em chỉ cần biết anh yêu em nhiều nhất là đủ.

-A~ Thiên Thiên, xem cái mặt người tuyết này giống anh chưa kìa?

-Đâu giống đâu, người tuyết làm sao hảo soái được như anh chứ?

-Em biết mà, Thiên Thiên là xấu nhất.

“Bụp”

-A.....Thiên chíp chíp, em chơi chết anh này.

Cứ thế, có hai con người rượt đuổi nhau chạy vòng quanh ngọn núi phủ đầy tuyết, và hai con người đang đứng phía bên kia ngắm tuyết rơi trong sự hạnh phúc ấm áp.

Buổi tối ngày Giáng sinh, tuyết vẫn rơi, nhưng nhẹ nhàng hơn. Ngọn đèn đường đã vụt tắt, chỉ còn những cánh hoa tuyết nhẹ nhàng rơi và chìm sâu vào giấc ngủ.

Hạnh phúc không là đơn giản, phải xoay một vòng thì mới tìm gặp nhau, điều này làm cho tình yêu thêm ngọt ngào và vững bền.

End phiên ngoại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tfboys-snowy-love>